NOVUS GRÆCORUM EPIGRAMMATUM ET ΠΟΕΜΑΤΩΝ DELECTUS,

CUM

NOVA VERSIONE ET NOTIS.

Operâ THOMÆ JOHNSON, A. M.

In Usum Scholæ ETONENSIS.

EDITIO nova, recognita et prioribus multò emendatior.

Προϊῶσι δὲ ἤδη σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ, καὶ λόγους ὠφελίμους, ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς.

Lucian. de Gymnasiis.

ETONÆ excudit J. POTE;
apud quem veneunt.
Veneunt etiam LONDINI apud J. RIVINGTON, et Filios;
B. LAW, et G. ROBINSON.

MDCCLXXXIII.

BL

BENEVOLO LECTORI.

Deficiente jam Farnabianâ Epigrammatum Editione, novum procurare Delectum satius omnino visum est, quàm veterem prelo reddendum commendare: suam enim provinciam non ubique feliciter administraverat Farnabius; ut qui, nonnullis perquam elegantibus omissis, plurima tamen vel ineptè παράδοξα, vel miserè argutula, vel Puerorum denique mentibus non sine periculo credenda, ascivisset. Nugis igitur hujusmodi ablegatis, alicunde resarcienda erat jactura. Proinde, insanum illud Epigrammatum Volumen, à Brodæo editum, perlegere decrevi: ter, quater perlegi, quantâ potui diligentiâ: at, si molem spectes, tenui, fateor, cum fructu. Anacreontis itaque nonnulla adjicere non dubitavi: at quæ modesta cultu, nec à nostro proposito aliena. Inde Theognidem excutere placuit; quem prætermissum diu questi sunt docti viri: igitur ex illo, nimis parcè vereor, quædam tamen habes excerpta. At sic faciendum erat, ne in nimiam hoc opus excresceret molem. Nam-

que Aurea Pythagoræ Carmina, Moſchi Fugitivum Amorem, paulò licèt prolixiora, mihi præterire Religio erat. Atque ita concinnatus, quem tibi, Lector, exhibemus librum, prodit. Quòd ſi faſtidioſior hos tenues abjeceris labores, ut tuo palato minùs gratos,

Diſcipulorum inter jubeas plorare cathedras,

neque me pigebit, ſatis beatum, ſi, quæ Pueris ſcribuntur, in Puerorum cedant commodum: Quibus adeò inſervire ſtudui, ne, quæ aliàs non aſpernatus forem, cautus rejecerim, et quæ vix ullo apud me loco futura eſſent, illorum gratiâ unâ forſan aut alterâ vice cooptaverim.

Hâc quoque potiſſimùm de causâ Latinam ſuſcepi Verſionem: quâ in Verſione id mihi unicè laborandum duxi, ut Latina Græcis ad amuſſim reſponderent; ne, quos errores uſque huc erraverunt, porrò Tyrones errare pergerent. Si qui ullam omnino Verſionem damnant, ut ineptum puerilis ignaviæ patrocinium, ſciant velim me nullo modo poſſe illorum ſententiæ accedere, tum quia aliter idoneis deſtituerentur adminiculis, qui in limine tantùm Græcæ Linguæ hærent: tum quia ipſi ſuæ alicunde negligentiæ fulcimentum minus commodum invitis omnibus pararent. Non

fier

fieri igitur poteſt quin credam, multo ſatius eſſe ut quocumque modo Puerorum erroribus obviam eatur, quàm ut vix unquam dediſcendos imbibant errores.

Adjeci præterea Notulas quaſdam, ut novam, ubi opus eſt, interpretandi rationem aliquo modo confirmarem: et ſicubi recepta uſque huc lectio loco movetur, ne ſine cauſâ loco motam crederes. Vulgatis uſus ſum Codicibus, Epigram. Editione Brodæanâ; *Callimacho* Annæ Tanaquil. Fabri filiæ; *Anacreonte* Tanaquil. Fabri; *Poëtis Minoribus* Cantab. *editis.*

De Quintâ et ſequentibus Editionibus nihil ultra eſt quod te monitum velim, niſi me maturiori adhuc ductum conſilio, et novis adjutum auxiliis, prioribus quadringentis in ſecundâ Editione inſertis non contemnendam verſuum optimorum acceſſionem feciſſe, ex eodem Menandro, Philemone, aliiſque, quorum ope auctior olim prodiit et commendatior hic Delectus.

Habes etiam adjectam Vavaſſoris *Diſſertationem de Epigrammatum Collectoribus, doctam illam, et dignam quæ ubique legatur, huic autem loco perquam accommodam.*

Fave, ſi potes, et vale.

FRAN-

De Collectoribus Epigrammatum Græcorum.

COllegerunt apud Græcos Epigrammata ſuorum viri inſignes et ipſi poëtæ; primùm Meleager, deinde Philippus, tum Agathias, ad extremum, ſed longo pòſt temporis intervallo, propiuſque à nobis, Maximus Planudes.

Ac Meleager quidem, homo natione Syrus, et oppido Gadarenus; quem Seleuco vi. Syriæ Rege ultimo, vixiſſe ferunt, incoluiſſe urbem Tyrum, in Co Inſula mortem obiiſſe: ex diverſis totius Antiquitatis ſex et quadraginta Scriptoribus Epigrammatum decerpſit flores, et inde coronam texuit, atque ita inſcripſit: cùm ſuum cuique florem poëtæ attribüeret, ipſe pro parte aliquid in textum illud ſuave ac ſpecioſum conferret. Digeſtum opus, ac diſpoſitum pro ordine literarum, unde ſinguli poëtæ initium ducerent nominis; non autem, quod fuit fortaſſe ſatius, pro tempore, quo quiſque vixiſſet. Sed hoc, credo, quia facilius, et cujuſvis, neglectum: illud, quia varium magis, et artificii eſſe alicujus videretur, uſurpatum. Quanquam hunc ordinem Meleagri dicitur confudiſſe Conſtantinus neſcio quis Cephalas, nec jam nominum aut perſonarum habuiſſe rationem, ſed res modò ſpectâſſe præcipuas, de quibus in Epigrammatibus ageretur, et in diverſa quædam capita diſtribuiſſe, ἤγαγεν ἐρωτικὰ ἰδίως, καὶ ἀναθηματικὰ, καὶ ἐπιτύμβια, καὶ ἐπιδεικτικα. Certè videre licet etiamnum Manuſcriptos Codices, in quibus iſte retineatur quadripartitus et conſervetur ordo. De patriâ verò Meleagri, deque habitatione non unâ, quod dixi, facilè intelligitur, cùm ex præclaro Epigrammate libri Anthologiæ tertii, in quo ipſe de ſe loquitur, Ἀτρέμας. ὦ ξένε, βαῖνε, tum ex altero iſto nondum edito, quod eadem habet omnia, præter clauſulam, atque etiam diſtinctiora:

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα·
Ἤνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένα με Τύρος.
Εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβην, καὶ δῖα τρέψεν ἐμ' ἡ Κῶς.
Καὶμε θετὸν Μεροπῶν ἀστὸν ἐγηροτρόφει.

Μῦσαι

Μῦσαι δ' εἰν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελίαγρον
Παῖδα, μελιττείοις ἠγλαΐσαν Χάρισι.

Prima mihi Gadarenorum inclyta civitas patria fuit: Deinde quæ me ſacra excepit Tyros, educavit virum: Poſtquam autem ad ſenectutem perveni, divina me Cos aluit: et adoptivum Meropum civem id ætatis fovit. Ac Muſæ in paucis Meleagrum me, Eucratis filium, per mellitas exornârunt Gratias.

Sed rem, quæ hîc agitur, maximè continet carmen verſuum propè ſexaginta, quod, proœmii loco, coronæ Meleager ſuæ affinxit, ubi et poëtæ nominatim et flores appellantur, atque, ut ſuus cuique aſſignatus flos eſt, inter ſe junguntur: quod ego carmen, in tam multis Meleagri jam editis, miror nondum vulgatum à quoquam fuiſſe. Præterquam quod enim ſuavitate quâdam dictionis et numerorum ubique delectet; quædam nos, quæ nuſquam alibi extent, docere poteſt; ut illud, qui viri epigrammata, quæ feminæ, primùm fecerint: ut hoc quoque, ſtatim initio, Meleagrum, quod Sertum legerat, Diocli amico obtuliſſe, et ſui apud illud μνημόσυνον, hoc eſt, amoris pignus et monumentum, eſſe voluiſſe.

Μῦσα φίλα, τίνι τάνδε φέρεις φαύγκαρπον ἀοιδάν;
Ἢ τίς ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθέτας στέφανον;
Ἄνυσε μὲν Μελίαγρος, ἀριζάλῳ δὲ Διοκλεῖ
Μνημόσυνον ταύταν ἐξιπόνησε χάριν.

Muſa dilecta, cuinam defers carmen hoc omnino frugiferum? aut quis poëta coronam texuit? Confecit Meleager, ac præclaro Diocli, quod amoris monumentum foret, hoc expolivit manus:

Πολλὰ μὲν ἐμπλέξας Ἀνύτης κρίνα· πολλὰ δὲ Μυρὼς
Λείρια· καὶ Σαπφὼς βαιὰ μέν, ἄλλα ῥόδα.
Νάρκισσόν τε χορῶν Μελανιππίδι ἔγκυον ὕμνον,
Καὶ νέον οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνιδέω.
Ἐν δ' ἀναμὶξ πλέξας μυρόπνουν εὐάνθεμον ἶριν
Νοσσίδος· ἧς θελκτὸς ἔτηξεν ἔρως.
Τῇ δ' ἅμα καὶ σάμψυχον ἀφ' ἡδυπνόιο Ῥιανῆ·
Καὶ γλυκὺν Ἡρίννης παρθενόχρωτα κρόκον.

Multa innexuit Anytes lilia: multa Myrus lilia: Sapphûs verò perpauca quidem, ſed roſas. Narciſſumque hymnum Melanippidæ chœreis fertilem: Et novum œnanthes palmitem Simonidis. Ac

plexuit

plexuit simul odoratum et suavem irin Nossidis; cujus blandus ceram mollivit amor. Unà cum istâ Sampsuchum à suavissimo Riano; et dulcem Herinnæ crocum, puellis colore similem.

Ἀλκαίᾳ τε λάλαθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον·
Καὶ Σαμίᾳ δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐν δὲ Λεωνίδεω θαλερὰς κισσοῖο κορύμβους,
Μνασάλκᾳ τε κόμας ὀξυτόρᾳ πίτυος.
Βλαισήν τε πλατάνιστον ἀπέθρισε Παμφίλᾳ οἴνης,
Σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεος.
Τύμνεώ τ' εὐπέταλον λεύκην, χλοερόν τε σίσυμβρον
Νικίᾳ, Εὐφήμᾳ τ' ἀμμότροφον πάρκλον.

Ἐν δὲ] Subaudi πλέξας, ἐμπλέξας. Sic versu abhinc | lexto, et decimo sexto, vicesimo, &c.

Et Alcæi inter lyricos loquacem hyacinthum, et Samiæ ramum lauri nigricantibus foliis. Præterea Leonidæ teneros hederæ corymbos, et Mnasalci comas acutæ pinus, flexilemque platanum defregit ex Pampbili vite, ramis implexam nucis, quæ Pancratis est. Et Tymnæ frondosam populum albam, et viride sisymbrium Niciæ, et Euphemi litoralem paralum.

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτᾳ ἴον μέλαν· ἡδύ τε μύρτον
Καλλιμάχᾳ. συφελῆ μισὸν ἀεὶ μέλιτος.
Λυγκίδα τ' Εὐφορίωνος· ὁ δ' ἐν μέσσῃσιν ἀμείνων,
Ὃς Διὸς ἐκ κυρῶν εἶχεν ἐπωνυμίην.
Τῇσι δ' ἀμ' Ἡγησίππου ἐνέπλεκε μαινάδα βότρυν,
Πέρσου τ' εὐώδη σχοῖνον ἀμησάμενος·
Σὺν δ' ἄμα καὶ γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμου,
Καὶ ῥοιῆς ἄνθη πρῶτα Μενεκράτεος.

Ac Damageti violam nigram, suavemque myrtum Callimachi, plenam semper densati mellis. Et lychnidem Euphorionis; hic verò inter Musas eximius, qui Jovis ex puellis nomen habuit. Atque his Hegesippi implicuit racemum, qui agat in furorem, et Persei juncum odoratum excerpsit. Unà cum his etiam dulce malum è ramis Diotimi, et punicæ flores primos Menecratis.

Σμυρναίου τε κλάδας Νικαινέτου, ἡδὲ Φαίννου
Τέρμινθον· βρωτὴν τ' ἀχράδα Σιμίου.
Ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος ἀμωμήτοιο σέλινα,
Βαιὰ διακνίζων τ' ἄνθεα Παρθενίδος.
Λείψανά τ' εὐκαρπεύντα μελισσάκτων ἀπὸ Μισῶν,
Ξάνθης ἐκ καλάμης Βακχυλίδεω σάχυας.
Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρεοντείου γλυκὺ κεῖνο μέλισμα
Νέκταρος, εἰς ὃ' ἐλέγους εὔσπορον, ἀνθέμιον.

Myrrhæque ramos Nicæneti, Phaënnique terebinthum, et veſcam achrada Simiæ. Tum ex prato fertili apia, exiguos carpens flores Parthenidos. Tum reliquias frugiferas à Muſis mel ſtillantibus, flavas è culmo Bacchylidis ſpicas. Inde Anacreontici cantionem illam dulcem nectaris, et fœcundam elegis, anthemium.

Ἐν δὲ καὶ ἐκ φοβερῆς σκολιότριχος ἄνθος ἀκάνθης
Ἀρχιλόχῳ, μικρὰς σταγόνας ἀπ' Ὠκεανοῦ.
Τὼς δ' ἅμ' Ἀλεξάνδρῳ νέους ὄρπηκας ἐλαίης,
Ἠδὲ Πολυκλείτῳ πορφυρέην κύανον.
Ἐν δ' ἄρ' ἀμάρακον ἧκε Πολυστράτῳ ἄνθος ἀοιδῷ.
Φοίνισσάν τε νέην κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου.
Καὶ μὲν καὶ Ἀρίαν σταχυότριχα θῆκαλο νάρδου,
Ὑμνοθέταν Ἑρμῆ δῶρον ἀειδόμενον.

Ἀλεξάνδρῳ] Ἀλεξάνδροιο fortè, vel Ἀλεξάνδρῳ τε. Sic enim conſtat verſus.

Atque etiam ex horribili criſpâque acantho florem Archilochi, parvas ex Oceano guttas. Et Alexandri novos ſurculos oleæ, et Polycleti purpuream cyanum. Tum verò amaracum immiſit, Polyſtrati florem Poëtæ, et Phœnicium novum liguſtrum ab Antipatro. Nec non Ariam ſpicam nardi poſuit, Poëtam Mercurii domum canentem.

Ἐν δὲ Ποσείδιππόν τε καὶ Ἥδυλον ἄγρι' ἀρούρης,
Σικελίδεώ τ' ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα.
Ναὶ μὴν καὶ χρύσειον ἀεὶ θείοιο Πλάτωνος
Κλῶνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθι λαμπόμενον.
Ἄγρων τ' ἴδριν Ἀρᾶτον ὁμῷ βάλεν, ἐρανομάκεις
Φοίνικος κείρας πρωτογόνους ἔλικας.
Λωτόν τ' εὐχαίτην Χαιρημόνος, ἐν φλογὶ μίξας
Φαιδίμῳ, Ἀνταγόρᾳ εὔστροφον ὄμμα βοός.
Τάν τε Φαλακραῖον Θεοδωρίδεω νεοθαλῆ
Ἕρπυλλον· κυανῶν τ' ἄνθεα Φανίεω.

Poſidippumque, Hidylumque, raphanos ſylveſtres terræ, Sicelidæque anemonas. Quin et chryſeum ſemper divini Platonis ſtirpem, vi ſuâ ex omni parte fulgentem. Qui aſtrorum ſcientem Aratum eodem conjecit, et proceræ palmæ totondit cauliculos primos, qui lotum comantem Chæremonis, flammeæ admiſcuit Phædimi, Antagoræ tortilem buphthalmum, ac Phalacræum Theodori recens natum ſerpyllum, et cyanorum flores Phaniæ.

Ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα, τοῖς δ' ἅμα Μούσης
Καὶ σφετέρης ἔτι πω πρωΐμα λευκοΐα.
Ἀλλὰ φίλοις μὲν ἐμοῖσι φέρω χάριν· ἔστι δὲ μύσταις
Κοινὸς ὁ τῶν Μέσων ἡδυεπὴς στέφανος.

Multaque aliorum germina nova addidit, simul et cum iis, Musæ suæ, quæ titò oriuntur, leucoia. Cùm autem hoc amicis defero munus, tum poëticæ cultoribus communis hæc Musarum suavis corona.

Altera est à Philippo Thessalonicensi corona contexta, eademque Camillo cuidam delata, instituto et exemplo Meleagri. Secutus quoque rectam seriem literarum Philippus, ut Meleager, ad Poëtas singulos, singulas vel plantas, vel flores, vel arbusculas, explicandi et distinguendi causa, aut ornandi adjunxit. Hoc dissimile, quòd quatuordecim numero tantùm Poëtas recensuit, quos ejusmodi suis instruxit insignibus; alios aliis, quibus quisque vellet, designandos floribus permisit. Sed ista dici quid necesse est pluribus, quæ ipse breviter Philippus complexus est? sic enim loquitur præfatione suâ, quam, ineditam quoque adhuc, non patiar ampliùs desiderari:

Ἄνθεά σοι δρέψας Ἑλικώνια, καὶ κλυτοδένδρου
Πιερίης κείρας πρωτοφύτους κάλυκας,
Καὶ σελίδος νεανῆς θερίσας στάχυν· ἄντα ἔπλεξα
Τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴκελον στεφάνοις.
Ἀλλὰ παλαιοτέρων εἰδὼς κλέος, ἐσθλὲ Κάμιλλε,
Γνῶθι καὶ ἁπλοτέρων τὴν ὀλιγοστιχίην.

Cum flores tibi excerpserim Heliconios, et inclytæ arboribus Pieriæ totonderim teneros calyces; cumque librorum recentium legerim spicas; nexui quoque Meleagri simile quiddam coronæ. Qui verò antiquorum nosti decus, optime Camille, nosce et recentiorum in eâ arte tenuitatem.

Ἀντίπατρος πρέψει στεφάνωι στυχὶ· ὡς δὲ κόρυμβος
Κριναγόρας· λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφιλος·
Τύλλιος ὡς μελίλωτον· ἀμάρακον ὡς Φιλόδημος·
Μύρτα δ' ὁ Παρμενίων· ὡς ῥόδον Ἀντιφάνης.
Κισσὸς δ' Αὐτομέδων· Ζώνας κρίνα· δρῦς δὲ Βιάνωρ·
Ἀντίγονος δ' ἐλαίη, καὶ Δίοδωρος ἴον.
Εὐήνωι δάφνην συνεπέπλεκε. Τὰς δὲ περισσὰς
Εἴκασον οἷς ἐθέλοις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις.

Antipater

Antipater aptabitur coronæ pro ſpica; ut racemus Crinagoras: lucebit ut uva Antiphilus: Tullius ut melilotus: Philodemus, ut amaracus: pro myrto Parmenion; pro roſa Antiphanes. Hedera erit Automedon, lilia Zonas, quercus Bianor, Antigonus olea, Diodorus viola. Evenum lauro implicuit. Reliquos Poëtas confer cum floribus quibuſlibet novis.

Videſne, Lector, quid ſibi Philippus hic velit, quidve ſe profiteatur feciſſe? Ait à ſe collectos Poëtas recentiores; cum quidem Meleager antiquos maximè, ut ejus ex procœmio perſpicitur, collegerit. Sed quia, Philippo qui recentiores, iidem non modò nobis eſſe poſſunt antiquiſſimi, ſed aliis etiam Poëtis compluribus Græcis; plurimùm autem intereſt ad bonitatem et præſtantiam, epigrammata eſſe à vetuſtioribus profecta, quod poſterius tempus priori multum ſcribendi laude concedat: inveſtigandum videtur quo Philippus tempore, novorum epigrammatum collector, floruerit; nè ſua ei novitas fraudi ſit, aut minori certè in pretio et honore habeantur, quæ collegit. Inter epigrammata Philippi amplius quinquaginta, eſſe video tria omnino, quæ admoneant nos, imò certiores faciant, quibus is temporibus extiterit: quanquam aliud alio manifeſtius aperiat. Primùm, concinnum ſine dubio et vetere Græciâ dignum, eſt ejuſmodi, quod nos è Græco libenter propter elegantiam et venuſtatem argumenti, ut et alia duo, convertimus.

Φοῖβον ἀνηναμένη ποτὲ Δάφνη, νῦν ἀνέτειλε
Καίσαρος ἐκ βωμῶ κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐκ δὲ Θεῦ Θεὸν εὗρεν ἀμείνονα. Λητοΐδην γὰρ
Ἐχθήρασα, φιλεῖ Ζῆνα τὸν Αἰνειάδην.
Ῥίζαν δ' ἐκ ἀπὸ γῆς μητρὸς βάλεν, ἀλλ' ἀπὸ πέτρης.
Καίσαρι μὴ τίκτειν ἐδὲ λίθος δύναται.

Phœbum aliàs Daphne ſprevit: nunc Cæſaris ultro
Ex ara ramos protulit alma ſuos.
Ecce Deo inventus melior Deus. Oderat olim
Latoïdem: Æneadum nunc amat illa Jovem.
Saxo radicem, non terra matre, profudit.
Non potis Auguſto non parere ipſe lapis.

Tenemus igitur ſæculum Philippi, qui ſic imperatori

Cæsari victorias et lauros gratuletur, ut ejus honoris causâ fœcundum velit esse vel lapidem, quo nihil sit sterilius in rerum naturâ. Sed cùm felix hoc augurium de lauro sive de palmâ, ex altari Cæsaris enatâ, alii prodiderint eveniſse Julio Cæsari, alii Octavio Augusto; nondum satis constat, utrius sit Philippus cum ætate conjunctior. Leve discrimen, ut vides, Lector; siquidem alter alteri successit imperator deinceps: tollendum tamen, cum secundo tertiove epigrammate tolli possit. Secundum epigramma ita habet:

Ψιττακος ὁ βροτόγηρυς, ἀφεὶς λυγολευχέα κύρτον,
Ἦλυθεν εἰς δρυμὸς ἀνθοφυεῖ πτέρυγι.
Αἰεὶ δ' ἐκ μελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλειτὸν,
Οὐδ' ἂν ὄρη λήθην ἤγαγεν ὐνόματος.
Ἔδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνὸς, ἐρίζων,
Τὶς φθῆναι δύναται δαίμονι, Χαῖρ', ἐνέπειν.
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν ὄρεσιν· εἰς δὲ σε, Καῖσαρ,
Νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀναπρέπεται.

E caveâ in sylvas pictis effugerat alis,
Humano doctus Psittacus ore loqui.
Sæpe salutato recolebat Cæsare voces:
Celsa nec oblitus per juga nomen erat.
Accurrere aliæ, subitò didicere, volucres,
Certatimque sonant gutture: Cæsar, ave.
Flexit voce feras Orpheus in montibus: at te
Vocales, Cæsar, sponte loquuntur aves.

Tertium est illud:

Οὐκ ἔτι πυργωθεὶς ὁ φαλαγξομάχας ἐπὶ δῆριν
Ἄσχετος ὁρμαίνει μυρίοδες ἐλέφας.
Ἀλλὰ φόβῳ σειλας βαθὺν αὐχένα πρὸς ζυγοδέσμους
Ἄντυγα διφρεύεται Καίσαρος ἡνίοις.
Ἔγνω δ' εἰρήνης καὶ θὴς χάριν· ὄργανα ῥίψας
Ἄρεος, εὐνομίης ἀντανάγει πατέρα.

Non elephas turritus adhuc, junctusque catervis,
In conferta ruit prœliæ dente truci.
Sed juga, ceu metuens, pronâ cervice subivit,
Cæsareo Latium quo vehat axe ducem.
Commoda jam pacis sentit fera: projicit arma
Martia, fert juris pro quibus ille patrem.

Cu

Cui dubium nunc esse potest, quin uterque, et Psittacus, et Elephantus, ad Augustum Cæsarem pertineat, in eumque unum duo hæc epigrammata cadant, frustra conferantur in alium? Est auctor Macrobius, reversum Cæsarem, quasi sublimem Actiacâ victoriâ, salutatum à Psittaco, ad id officii genus instituto, cùm garriret illud identidem, Ave, Cæsar, victor, imperator. Eundem verò Cæsarem, invectum aliquando triumphali curru, quem juncti elephanti subierint, etsi nulli suo loco historici scriptum reliquerint: tamen magna mihi orta suspicio ita rem habere, vel ex eo quòd decretus defuncto à senatu in circensi pompâ currus elephantorum. Quid si, vivo Cæsare Augusto, tunc aderat Romæ Philippus? Quid si ex Græculorum numero erat, qui porrigendis epigrammatibus interpellarent, vel onerarent potius imperatorem? Quid si is erat, cujus daturi epigramma, epigrammate dando prævenit, ut illuderet poëtæ? à quo tamen ipse festivo facto jocularique dicto elusus est: ut sestertia centum millia ab optimo Principe, summoque ingeniorum amatore, blandissimus poëta expresserit. Quanquam nihil hic affirmo. Sed divinatio placet. Simul et admonere volui, si qui rem non nossent, adirent locum Macrobii, aut etiam si nossent.

Sequitur tertius conquisitor epigrammatum et collector Agathias, Asianus et Myrinæus, idemque scholasticus appellatus. Cui non jam visum coronam ullam plectere, aut singulos poëtas comparare singulis floribus, ut superiores fecerunt duo: sed propriè et simpliciter in unum aggregare locum nova quædam epigrammata, ad quæ symbolam ipse contulerit. Hunc autem quingentis circiter post annis ætas tulit Justiniani, idem Constantinopoli vixit, et suum hoc opus ad Theodorum decurionem τὸν Κόσμα conscripsit, ut videri debeant omnia inferioris notæ, quæ serius nata sint quodammodo, et creverint non optimis temporibus. Palladam certè invadit Henricus Stephanus et exagitat,

vel

vel ut plagiarium, si quid affert quod tolerabile nec contemptum videatur; vel, si quid profert de suo, ut ineptum. Contumelioſius etiam Joſephus Scaliger, qui ineptiſſimum, quotquot ante fuerunt, non Poëtam, ſed literatorem appellet. Durè ab eodem Scaligero acceptus et Lucilius, apud quem eſſe jocos ait complures frigidiſſimos, et Græcanicas ineptias, ubi ſtomachum vix teneat. Gravis omnino et atrox: at juſta fortaſſe reprehenſio duorum. Sed hoc nihil eſt ad illud, quod in Paulo Silentiario condemnat ſæculum totum, dum Paulum aſſerit, ſui vitio ſæculi, ſive morbo labórare. Quod autem vitium, qui morbus? Strepitus inanis verborum, ambitus ſententiarum confragoſus, compoſitio dithyrambis audacior: quod uno verbo exponi poterat, maluiſſe binis aut ternis verſibus producere: dum ſe fœcundum atque uberem præſtet, nihil, præter verborum ſonitum et ampullas, attuliſſe.

Verumtamen quid hæc ad me cenſura duorum Criticorum? quid ad rem noſtram pertinet? Eo ſpectavi, Lector, hoc intelligi placuit: cùm poſterius illud Græcorum poëtarum ſæculum tantum degenerârit à prioribus; ſatius futurum fuiſſe, ſi ipſi à ſe poëtæ non diſcerperentur, ne aliorum aliis admixta epigrammata, nec mala cum bonis propemodum alternis confuſa eſſent. Sic namque fore manifeſtum vel ex tempore, quanti quiſque faciendus poëta, quis honos cuique habendus; cùm excellentes à mediocribus ſecernerentur, ab utriuſque deterrimi: tutam imitationem juniorum futuram, quorum rudis ætas tam facilè malis nunc quidem et infructuoſis, quàm bonis et utilibus adhæreſcat; nec voluptati non ducendum, noſſe gradus et incrementa operum aut decrementa: cùm pretium indicare pauci queant, pauci, quid ſibi optimum ſit, eligere. Hæc porrò confuſio et perturbatio duplex: altera, cùm recentes poëtæ admiſceantur antiquis: altera, cum epigrammata nova novis quidem intertexta, priſca priſcis; ſed diverſorum ſcriptorum: non autem ponuntur continenter indiviſi poëtæ et indiſcreti.

Pæn

Pæne præterii quod tacendum non videtur fuiſſe: quemadmodum Meleager et Philippus præpoſuerunt operi ſuo quædam, ſic Agathiam ſuo quoque ſcripto et collectioni affinxiſſe procœmium, imò etiam procœmia; qui et iambicis præfatus eſt, et hexametris. In quibus utriſque jam tum agnoſcas licet pompam inanem illam, et fucatam ſpeciem, et copiam nimiam, quæ in tempus potius, quam in homines confertur. Hæc procœmia verò, quanquam non edita ante hanc diem, omitto tamen propter longitudinem, quam mihi ſtatui eſſe vitandam. Paululum quiddam deliberare placuit, ex quo percipiatur, quod nunc habemus opus in manibus collectorum epigrammatum, non novo more, nec nullo exemplo, ſeptem in partes ſeu libros diviſum: ne quis fortè primum ita diviſiſſe Planudem exiſtimet.

Πρῶτα δὲ συλλέξαιμι, παλαιγενέεσσιν ἐρίζων,
Ὅσσαπερ ἐγράψαντο νέης γενετῆρες ἀοιδῆς.
Ὡς πρoτέροις μακάρεσσιν ἀνειμένα· καὶ γὰρ ἐώκει
Γράμματος ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.
Ἀλλὰ πάλιν μελέκεῖνα παλαίτερον εὔχος ἀείρει,
Ὅσσαπερ ἡ γραφίδεσσι χαραξαμένη τινὶ χώρῳ,
Εἴτε καὶ εὑποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
Τέχνης ἐργοπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.
Καὶ τριτάτην βαλβίδα νεηνίδος ἔλλαχε βίβλω
Ὅσσα θέμεν τύμβοισι, τάπερ Θεὸς ἐν μὲν ἀοιδῇ
Ἐκτελέειν νεύσειεν, ἐν ἀτρεκίῃ δὲ διώκειν.

Ac primùm colligam, æmulatus antiquos, quæ ſcripſerunt novi conditores carminis, ut majoribus Diis conſecrata. Etenim conveniebat veterum ſcriptorum præclarum exemplar retinere. Deinde etium antiquum decus attollunt quæcumque Poëta ſtylo incidit quovis loco, ſive in ſtatuis affabrè factis, ſivé in alterius artis laborioſæ diverſis monumentis. Ac tertium ſpatium novi ſortita ſunt libri quæcumque poſuimus in ſepulcris, quæ quidem Apollo tum verſibus perficere annuerit, tum ex vero perſequi.

Ὅσσα δὲ καὶ βιότοιο πολυσπέεσσι κελεύθοις
Γράψαμεν, ἀσαθέος τε τύχης σφαλερῇσι ταλάντοις,
Δέρκεό μοι βιβλίῳ παρὰ κρηπῖδα τετ ρτην.
Καὶ τάχα καὶ πέμπτοιο χάρις θέλξειεν ἀέθλου,
Ὁππόθι κερτομέοντες ἐπεσσόλον ἦχον ἀοιδῆς

Γράψα-

Γράψαμεν, ἑκταῖον δὲ μέλος κλείσασα κυθήρη
Εἰς ὀαρὰς ἐλέγοιο παραιβόλλειε τορείην,
Καὶ γλυκερὰς ἐς ἔρωτας· ἐν ἑβδομάῃ δὲ μελίσσῃ
Εὐφροσύνας βάκχοιο, φιλακρήτας τε χορείας,
Καὶ μέθυ, καὶ κρητῆρα, καὶ ὄλβια δεῖπνα νοήσεις.

Quæ verò et de vitæ multiplici ratione ac via ſcripſimus, et de inconſtantis fortunæ fallacibus momentis, aſpice, libri circa ſedem quartam. Ac delectare poteſt forſan quinti venuſtas libri, ubi irridentes convitia et probroſum carmen ſcripſimus. Sextum volumen ſurripiens cithara, id feminas elegorum deflexerit copiam, atque in dulces amores. Septimo denique in florilegio ſive apiario gaudia Bacchi, et amicas meri choreas, et vinum, et pocula, et lauta convivia cogitabis.

Calamo porrò notatos codices, ex quibus horum quædam eruta, et indicavit Ægidius Menagius, vir in paucis doctus, et commodavit nobis: ut hoc ei, præter cætera, ſtudioſi literarum acceptum referre debeant.

Reſtat ut de Maximo Planude, collectore poſtremo epigrammatum, quod promiſi, perſolvam. Is anno ſupra milleſimum trecenteſimo octogeſimo, Romæ, Urbano VI. Pontifice Maximo, Conſtantinopoli Nilo Patriarcha, cùm ibi floreret in cœnobio, multaque vir Græcis et Latinis literis excultus, ſcriberet; temporis aliquid impertivit epigrammatis Græcorum veterum recolligendis. Ac diſtribuit ille quidem librum in ſeptem volumina, ut Agathias: ſed non eadem, quæ Agathias, in quodque volumen retulit: id quod ex fragmento ſuperiore illo Agathiæ ſatis adparet, ſi quis cum eo Planudis opus totum conferat. Habentur autem quolibet volumine certa capita rerum, certæ ſic tanquam per communes locos inſcriptiones; idque ordine ſervato quodam elementorum. In quo ſe et religioſum videtur præbuiſſe, honeſtique amantem, reſecandis turpibus quamplurimis; diligentem ac ſedulum, accerſendis undique et comportandis epigrammatis: et ſatis prudentem, diſponendis atque ordinandis.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1. ΑΡΧΙΟΥ.

Εἰς Ἀγῶνας καὶ Ἀγωνιςάς.

Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱροί·
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων.
Ζηνὸς, Λητοΐδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμόροιο·
Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, ῶτυς.

a Ζηνὸς Ὀλύμπια νικῶντες φέρον ἀγριέλαιαν·
Μῆλα δ' Ἀπόλλωνος Πυθικὸς ἦρεν ἀγών·
Ἰσθμιακὴν δὲ πίτυν πόρεν Ἰνὼος Μελικέρτας·
Σὺ δὲ σέλιν' ἐτίθεις, Ἀρχέμορ', ἐν Νεμέᾳ.

2. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα,
Ἄλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

Ἴσθμια] Repone Ἰσθμοῖ. En consimilem locum, Ælian. Var. Hiſtor. l. iv. c. 15. ſub finem. Τῇ ἑξῆς Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐν Νεμέᾳ δὲ, καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ. Ita Lucian. Vol. II. p. 272. Edit. Græv. et pag. 277. in fine: alioquin inconcinnè erit duplex ellipſis τῇ κατὰ, et diverſus in eâdem re loquendi modus.

Πυθοῖ] Dativus adverbialiter poſitus. Πυθὼ autem vetus Delphorum nomen, ubi certamina Pythica celebrabantur.

a Hos *Ang. Politiani* verſus, quia rem præſentem illuſtrant, adhærere paſſus ſum.

3. Ἄδηλον.

Εἰς Ἄμπελον.

Τίς ποτ' ἀκηδέσως οἰνοτρόφον ὄμφακα Βάκχῳ
Ἀνὴρ ἀμπελίνῳ κλήματος ἐξέταμεν·
Χείλεα δὲ συφθεὶς χαμάδις βάλεν, ὡς ἂν ὀδίταις
Εἴη νεισομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον;
Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος, οἷα Λυκούργῳ,
Ὅτ|ι μιν αὐξομέναν ἔσβεσεν εὐφροσύναν·
Τῷ δὲ γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πώματος ἢ πρὸς ἀοιδὰς
Ἦλυθεν, ἢ γοερῷ κήδεος ἔσχε λύσιν.

4. ΠΛΑΤΩΝΟΣ νεωτέρου.

Εἰς Ἀναπήρους.

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγῆς
Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

5. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς Ἀνδρίαν καὶ Ἀνδρείους.

Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν· ὑπαυλίσασα δὲ μήτηρ
Εἶπε, κατὰ σέρνων ὄρος ἀναστρομένη,
Ζώων μὲν σέο μητρὶ διαμπερὲς αἶσχος ἀνάπτεις,
Καὶ κραδίας Σπάρτας πατρία θεσμὰ λύεις·
Ἢν δὲ θανὴς πολεμήσιν ἐμαῖς, μάτηρ μὲν ἀκηδὼ
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένᾳ.

— Σωζομένᾳ] *In meâ patriâ conservatâ:* quod animo verè magno summum est miseriæ privatæ solatium.

6. Ἰ Ο Υ-

6. ΙΟΥΛΙΆΝΟΥ.

Ἀπὸ Ὑπάρχων Αἰγυπτίου, ὅμοιον.

Μήτηρ υἷα λιπόντα μάχην μετὰ πότμον ἑταίρων
Ἔκτανεν, ὠδίνων μνῆσιν ἀνηναμένη·
Καὶ γὰρ γνήσιον αἷμα διακρίνει Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μαρναμένων, ἠ γενεῇ βρεφέων.

7. ΚΡΙΝΑΓΌΡΟΥ.

Εἰς Ῥωμην.

Οὐδ' ἦν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμῦραν ἐγείρῃ,
Οὐδ' ἦν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντα πίῃ,
Ῥώμης ὅδ' ὅσσον βλάψει σθένος, ἄχρι κε μίμνῃ
Δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέη.
Οὕτω καὶ ἱεραὶ Ζηνὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζαις
Ἑσᾶσιν, φύλλων δ' αὖα χέεσθ' ἄνεμοι.

Καίσαρι] Nempe Germanico; qui, poſt amiſſam oceano claſſem, fudit Germanos. Vid. Tacit. Annal. Lib. II. Sect. 25. *Invictos et nullis caſibus ſuperabiles Romanos prædicabant*, (Germani) *qui, perditâ claſſe, amiſſis armis*, &c. *eâdem virtute—— irrupiſſent:* ita omnia erunt concinna. Hujus igitur Epigrammatis titulus ſit oportet: In Cæsarem Germanicum.

8. ΠΑΡΜΕΝΊΩΝΟΣ.

Τὸν, γαίης καὶ πόντε ἀμειφθείσαισι κελεύθοις,
Ναύτην ἠπείρε, πεζοπόρον πελάγευς,

Ναύτην] Xerxem intelligit, qui Atho montem perfodit, ut claſſi iter pateret: et Helleſpontum junxit quâ exercitum tranſmitteret.

Ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκαλυ⟨άσιν ἔ⟩σεγεν Ἄρης
Σπάρτης· αἰσχύνεσθ', ὦρεα καὶ τελάγη.

9. ΑΛΦΕΙΟΥ Μιτυληναίου.

Κλεῖε, Θεὸς, μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου·
Φρούρει, Ζεῦ, ζαθέαν αἰθέρος ἀκρόπολιν·
Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζευκ⟨αι δορὶ Ῥώμης,
Καὶ χθών· οὐρανίη δ' οἶμος ἔτ' ἐς ἄβα⟨λος.

Ὑπέζευκται] Eleganter: *Mare ponte jungi* significat; *terram ſubjugari:* vim enim utramque habet.

10. ΕΥΗΝΟΥ.

Εἰς Ἀνταπόδοσιν.

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

Ovid. Faſt. Lib. I. ver. 358.

Rode, caper, vitem; tamen hinc, cùm ſtabis ad aram,
In tua quod fundi cornua poſſit, erit.

11. ΜΟΥΣΙΚΙΟΥ, οἱ δὲ, ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰς Ἀπειλὴν.

Ἁ Κύπρις Μώσαισι· Κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρον ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
Χ' αἱ Μῶσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ ϛωμύλα ταῦτα·
Ἡμῖν δ' ἐ πέταλαι τῦτο τὸ παιδάριον.

Ἔρον] Ultima producitur ob ſequens aſpiratum.

12. ΠΑΥ-

12. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰς Ἀρετὴν.

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κεφίζεο ῥοίζῳ,
Μήτε σέο γνάμψῃ φροντὶς ἐλευθερίην·
Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀςαθέεσσι βίος πολεμίζεται αὔραις,
Τῇ καὶ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος.
Ἡ δ' ἀρετὴ ςαθερόν τι καὶ ἄτροπον ἧς ἔπι μένης
Κύματα θαρσαλέως ποντοπόρει βιότῳ.

Ἐλευθερίην] Subaudi τῷ πλῷ.

HORATIUS.

Rectiùs vives, Licini, neque altum
Semper urgendo, neque, dum procellas
Cautus horreſcis, nimium premendo
Littus iniquum.

Πολεμίζεται] Rectius πελεμίζεται, κινεῖται, σείται: Sic Hom.

Ἧς ἔπι] Ut ἐπὶ νεώς· ad allegoriam appositè.

13. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς Ἄσωτον.

Τὸν πάτριον πλοῦτον νέος ὢν Θήρων ὁ Μενίππου
Αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας·
Ἀλλά μιν Εὐκλήμων, πατρικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
Θῆκε δυγατρὸς ἑῆς, πόλλ' ἐπιμείλια δύς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἦλυθε πλοῦτος,
Αὐτίκα ταῖς αὐταῖς ἐτρέφετ' ἐν δαπάναις.
Οὕτω μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κύμα παλιρρόθιον.

Εὐκτήμων

Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δεύτερον οὐκ ἔτι κεῖνον,
Ἀλλὰ θυγατρὸς ἧς προῖκά τε καὶ θάλαμον·
Ἔγνω δ' ὡς οὐκ ἔξι, κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πιστὸν ἐν ἀλλοτρίοις.

14. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰς Αὐλητήν.

Ἵμερον αὐλήσαντι πολυτρήτων διὰ λωτῶν,
Εἶπε λιγυφθόγγῳ Φοῖβος ἐπὶ Γλαφύρᾳ,
Μαρσύη, ἐψεύσω τεὸν εὕρεμα, τὺς γὰρ Ἀθήνης
Αὐλὺς ἐκ Φρυγίης ἕτος ἐλήϊσατο.
Εἰ δὲ σὺ τοιούτοις τοτ' ἐνέπνεες, οὐκ ἂν Ὕαγνις
Τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν.

Ἐλήϊσατο] Ἐκτήσατο, *acquisivit, potitus est:* ita Hesiodus quoque alibi.

Ὕαγνις] Pater Marsyæ.

15. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ Μακεδόνος.

Εἰς Αὐτάρκειαν.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· οὐδὲ τραπέζαις
Δυλεύσω, μυσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
Μισῶ πλοῦτον ἄνευ, κολάκων τροφὸν, οὐδὲ παρ' ὀφρὺν
Στήσομαι· οὐδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

Οὐδὲ παρ' ὀφρὺν στήσομαι] *Nec vultum serviliter accommodabo:* ita vertere visum est,

quoniam παρίστασθαι significat, *sistere aliquid, ut quis conscendat:* παρίστασθαι ἵππον.

16. ΠΑΛ-

16. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἐλπίδος ἐδὲ τύχης ἔτι μοι μέλει, ἐδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἦλυθον εἰς λιμένα.
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ·
Ὑβρισὴν πενιὴς πλεῖστον ἀποσρέφομαι.

17. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μὴ σύγ' ἐπ' ἀλλοτρίης, ὦ ἄνθρωφ', ἴζοιο τραπέζης,
Ψωμὸν ὀνειδειον γαστρὶ χαριζόμενος·
Ἄλλοτε μὲν κλαίουσι, καὶ ἐξυγνωμένῳ ὄμμα
Συγκλαίων, κ' αὖθις σύγ' γελόωντι γελῶν,
Οὔτε σύγε κλαυθμοῖο κεχρημένος, ἔτε γέλωτος.
Καὶ κλαίω Μιλίῃ, καὶ γελάω Μιλίῃ.

Ὦ ἄνθρωφ'] ὦ ἄνθρωπε.

Σύγ'] Disjungas σύγ' neceſſe eſt: pertinet enim ad ſequens γελῶν, ſenſu poſtulante: præceſſerat συγκλαίων.

Μιλίῃ] *Uxori* nempe *meæ*. Hîc Scholiaſtes peſſimè ſe dedit, Epigrammatis menti contradicens.

18. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς τεθνηξόμενος, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε·
Ὡς δὲ βιωσόμενος, φείδεο σῶν κλεάνων.
Ἔσι δ' ἀνὴρ σοφὸς ἔτος, ὃς, ἄμφω ταῦτα νοήσας,
Φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσαλο.

19. ΚΡΑΤΗΤΟΣ τῦ φιλοσόφυ.

Χαῖρε, Θεὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα,
Εὐτελίη, κλεινῆς ἔκγονε Σωφροσύνης.
Σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκεῦσιν.

20. ΘΕΟΓ-

20. ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Οὐκ ἐθέλω πλεῖν, ἢν εὔχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

21. Ἄδηλον.

Εἰς Ἀνθρώπινον Βίον.

Τὸν βίον, Ἡράκλειτε, πολὺ πλέον, ἢπερ ὅτ' ἔζης,
Δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἐς' ἐλεεινότερος·
Τὸν βίον ἄρτι γέλα, Δημόκριτε, τὸ πλέον ἢ πρίν.
Νῦν ὁ βίος πάντως ἐς' γελοιότερος.
Εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὁρῶν, τὸ μέταξὺ μεριμνῶ,
Πῶς ἅμα σοι κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω.

Πάντως] Ita ſenſus commodior fiet: olim πάντων.

Ὑμέας] Duarum eſt ſyllabarum per Συνίζησιν.

22. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, οἱ δὲ ΚΡΑΤΗΤΟΣ τῦ Κυνικῦ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
Νείκεα, καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Φρονλίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
Ἔσσεαι· ἢ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερον.

Ξείνης] Subaudi γῆς.

Ἐρημότερον] Subaudi βίου.

Τέκνα

Τέκνα, πόνοι· πῆρωσις, ἄπαις βίος· αἱ νεότεῃς
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖς δισσοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

Πολιαὶ] Τρίχες.

23. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ.

Ἐκ τῆ ἐναντίᾳ πιθανά.

Παυλοίην βιότοιο τάμοις τρίζον· εἰν ἀγορῇ μὲν,
Κήδεα, καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς, φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Κέρδος· ἐπὶ ξείνης, ἣν μὲν ἔχῃς τι, κλέος.
Ἦν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας· ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριζος
Ἔσσεαι· ἢ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόθος· ἄφρονίς ἄπαις βίος, αἱ νεότητες
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίᾳ.

24. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεαι ἡμᾶς.
Ἦν δὲ μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

25. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γῆς ἐπέβην γυμνὸς, γυμνὸς θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι.
Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλος;

26. Τῦ αὐτῦ.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπυδὴν μεταθεὶς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

27. Ἄδηλον.

Πολλὰ μεταξὺ τέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρυ.

28. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἡδέα πάντα κέλευθα λάχεν βίος· ἄρσεϊ μεσσῳ,
Εὖχος, ἑταιρεῖαι· κρυπτὰ δόμοισιν ἄχη·
Ἀγρὸς τέρψιν ἄγει, κέρδος πλόος· ἀλλοδαπὴ χθὼν
Γνώσιας· ἐκ δὲ γάμων οἶκος ὁμοφρονέει.
Τοῖς δ' ἀγάμοις ἄφρονλις ἀεὶ βίος· ἔρκος ἐτύχθη
Πατρὶ, τέκος· φρῦδος τοῖς ἀγόνοισι φόβος.
Ἠνορέην νεότης, πολιὴ φρένας οἶδεν ὀπάζειν·
Ἔνθεν θάρσος ἔχων, ζῶε, φύτευε γένος.

Πολίη] Sub. θρὶξ· fic *cani*, Latinè, fine Subſtantivo *capilli*.

29. Ἄδηλον.

Πῶς τις ἄνευ θανάτυ σε φύγοι, βίε; μυρία γάρ σευ
Λυγρά· καὶ ὅτε φυγεῖν εὐμαρὲς, ὅτε φέρειν.
Ἡδέα μὲν γάρ σε τὰ φυσεῖ καλά· γαῖα, θάλασσα,
Ἄσρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίυ·
Τἄλλα δὲ πάντα, φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κἤν τι πάθῃ τις
Ἐσθλὸν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

30. ΜΕ-

30. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Ἄπαντα τὰ ζῷ' ἔστι μακαριώτερα,
Καὶ νῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολύ.
Τὸν ὄνον ὁρᾶν ἔξεστι πρῶτα τυτονί.
Οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως.
Τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίνεται,
Ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ, ταῦτ' ἔχει.
Ἡμεῖς δὲ, χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν,
Αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
Λυπούμεθ', ἂν πλάρῃ τις· ἂν εἴπῃ κακῶς,
Ὀργιζόμεθ'· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα
Φοβούμεθ'· ἂν γλαυξ ἀνακράγῃ, δεδοίκαμεν.
Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
Ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

Μακαριώτερα] Ita enim emendavi pro μακαριώτατα, poſtulante ſenſu. GROTIUS.

31. Ἄδηλον.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν·
Πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐστὶ τὰ γιγνόμενα.

32. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι·
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

33. ΑΡΧΙΟΥ.

Εἰς Βρέφος.

Λυσίππης ὁ νεογνὸς ἐπὶ κρημνῷ παὶς ἕρπων,
Ἀσυανακτείης ἤρχετο δυσμορίης.
Ἡ δὲ μεθωδήγησεν, ἀπὸ σέρνων προφέρουσα
Μαζὸν, τὸν λιμῷ λύτορα καὶ θανάτου.

Ἀσυανακτείης] Astyanax, Hectoris filius, quem Danai præcipitem è turre dederunt.

34. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Εἰς Γῆρας.

Γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ, πᾶς εὔχεται· ἢν δέ ποτ' ἔλθῃ,
Μέμφεται· ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

35. Εἰς Γραφίδα.

Ἤμην ἀχρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
Οὐ σῦκ', ὃ μῆλον φύεται, ὃ σταφυλή·
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
Χείλεα, καὶ σεινὸν ῥῆν ὀχετευσάμενος.
Ἐκ δὲ τοῦ, εὖτε ποίοιμι μέλαν ποτὸν, ἔνθεος οἷα,
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω σόματι.

Ἤμην ἀχρεῖον] Auctoris nomen, cui hoc Epigramma debetur, apud Brodæum non extat, nisi et hoc Tzetsis sit, uti prius distichon à Suidâ eidem Auctori adscribitur.

Ἑλικωνίδα] Heliconi sacram, et Musarum assectam: Adjectivum est unius terminationis et fœminini generis, qualia sexcenta; congruit cum με, nempe γραφίδα.

Ἐκ δὲ τοῦ] Χρόνου.

Ἀφθέγκτῳ] Activè sumitur, pro eo, *quod non loquitur*, licet passivæ sit originis; sic post λιθοβλήτου.

36. AN-

36. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δὲ, ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰς Δένδρα.

Εἰνοδίην καρύην μεταρερχομένοις ἐφύτευσαν
Παισὶ λιθοβλήτῳ παίγνιον εὐσοχίης·
Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
Κεκλάσμαι, πυκιναῖς χέρμασι βαλλομένη·
Δένδρεσιν εὐκάρποις ᾠδὲν πλέον· ἦ γὰρ ἔγωγε
Δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

Πάντας] Subaudi κατὰ. | Δένδρεσιν] Vide *Ovidii Nucem.*

37. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Κλῶνες ἀπηόριοι ταναῆς δρυὸς, εὔσκιον ὕψος
Ἀνδράσιν ἄκρηλον καῦμα φυλασσομένοις,
Εὐπέταλοι, κεράμων ζεγανώτεροι, οἰκία φωλῶν,
Οἰκία τετλίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες,
Καμὲ τὸν ὑμετέρησιν ὑποκλινθέντα κόμῃσι
Ῥύσασθ', ἀκτίνων ἠελίου φυγάδα.

Φωτῶν] Meritò sanè displicuit amico meo istud φωλῶν, adeoque mutari debere ratus φωλεῶν conjeci, συνιζήσει non infrequenti; ut verò *nidus* Latinè pro ipsis avibus, cur non et φωλεός?

38. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Δυσπραγίαν.

Πλῆτος Ἀριζείδῃ δάμαλις μία, καὶ τριχόμαλλος
Ἦν οἷς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὴν λύκος ἔκλανεν· ὦδις
Τὴν δάμαλιν· πενίης δ' ὤλετο βυκόλιον.

Πηροδέτῳ

Πηροδέτῳ δ' ὄγ' ἱμάντι καὶ αὐχένος ἄμμα λυσώσας,
Οἰκτρὸς ἀμυκλήτῳ κάτθανε παρ' καλύβῃ.

39. Ἄδηλον.

Ἐπαινοι.

Ἐσθλὰ λέγειν αἰεὶ πάντας καλὸν· αἰσχρὰ δὲ δεινόν·
Κἂν ὦσιν τούτων ἄξιοι ὧν λέγομεν.

Ἐσθλὰ πάντας] Nota duplicem Accusativum post λέγειν.

Ὧν] Atticè pro ἃ.

40. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς Ἔρωτα.

Οὐκ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
Ψύχαις ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ ἔρως πρόφασις.

41. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰς Ἀχαρίστους.

Ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
Πᾶσα χάρις κενεὴ μηδὲ λέγοιτο χάρις.

42. Ἀδέσποτον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσαι.
Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

43. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας
Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

44. Ἄδη-

44. Ἄδηλον.

Εἰς Εὐχήν.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις.
Ἄμμι δίδε· τὰ δὲ λύγρα καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

45. Ἄδηλον.

Εἰς Τέττιγα.

Τίπτε με τὸν φιλέρημον ἀναιδέϊ, ποιμένες, ἄγρῃ
Τέττιγα δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων;
Τὴν νυμφῶν παροδῖτιν ἀηδόνα, καύματι μέσσῳ
Οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξυθὰ λαλεῦντα νάπαις·
Ἠνὶ δὲ καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον· ἠνὶ δὲ τόσσας
Ψᾶρας ἀρυραίης ἅρπαγας εὐπορίης.
Καρπῶν δηλητῆρας ἐλεῖν θέμις· ὅλλυτ' ἐκείνυς.
Φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσυ;

ξυθὰ] Subaudi μίλη, vel λαλήμαλα.

46. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Εἰς Θάνατον.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε τὸν ἡσυχίης γενετῆρα;
Τὸν παύοντα νόσους, καὶ πενίης ὀδύνας;
Μοῦνος ἅπαξ θνητοῖς παραγίγνεται, οὐδέ ποτ' αὐτὸν
Εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον.

Αἱ

Αἱ δὲ νόσοι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
Ἐρχόμεναι θνητῶν, καὶ μεταβαλλόμεναι.

Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον] Ut vim hujus locutionis assequaris, sciendum est verba geminari oportere; ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. Oratio ellipticа est, it ina Amore Fugitivo, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλης ἄνεμος, ἠδὲ γυναῖκας, et passim.

47. Ἄδηλον.

Χαίρει τὶς Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
Χαιρήσει, θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

48. Ἄδηλον.

Εἰς ἀΐδην ἰθεῖα καλήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
Στείχεις, εἴτε νέκυς νείσεαι ἐξ Μερόης.
Μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἄπο τῆλε θανόντα.
Πάντοθεν εἷς ὁ φέρων εἰς ἀΐδην ἄνεμος.

49. Ἄδηλον.

Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μενεῖς δέ τε καὶ σὺ τίν' ἄλλον·
Πάντας ὁμῶς θνητοὺς εἷς ἀΐδης δέχεται.

Μενεῖς] Sic supra χαιρήσει. malè olim μενεῖν.

Δέχεται] Alludit ad Παντοδοχεῖον. Omnes, communi tanquam hospitio, excipit Orcus.

50. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς Θεούς.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις, ἄτοπόν τι ποιήσας·
Οὐ λήσεις δὲ Θεούς, οὐδὲ λογιζόμενος.

Λογιζόμενος] Ἄτοπόν τι ποιεῖν, vel λανθάνειν. Lucian. Ed. Græv. Vol. I. p. 731.

"Ἀνθρώπους μὲν ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον, Θεοὺς δὲ διαλαθεῖν ἀδύνατον."

15. Ἀδέσ-

51. Ἀδέσποτον.

Ζεὺς, Κύκνος, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσὸς, δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

52. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸς ἀεὶ νοσοῦντας.

Τὸς καλαλείψαντας γλυκερὸν φάος ἐκ ἔτι θρηνῶ,
Τὸς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτῳ.

53. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς Κόλακας.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
Ἀνθρώπῳ καθαρὰν ψευδομένῳ φιλίην.
Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
Ὡς φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

Πλείονα] Κατὰ πολίονα πράγματα.

54. Ἄδηλον.

Πλασὸν ἔχεις τὸν Ἔρωτα· φόβῳ δὲ φιλεῖς κὴ ἀνάγκῃ,
Τῷ δὲ φιλεῖν ἔστως ὐδὲν ἀπιστότερον.

55. Εἰς Θερσυδίδην.

Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ γε πάμπαν
Νῆις ἔφυς Μουσέων, ῥίψον ἃ μὴ νοέεις.

Μουσέων] Duarum eſt Syllabarum.

Γένος] Κατὰ.

Εἰμὶ δέ γ' ἐ πάνλεσσι βατός· παῦροι δ' ἀγάσανλο
Θεκυδίδην Ὀλόρε, Κεκροπίδην τὸ γένος.

56. Ἄδηλον.

Εἰς Μετριότηλα.

Πᾶν τὸ περιτλὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐςὶ παλαιὸς,
Ὡς καὶ τᾶ μέλιτος τὸ πλέον ἐςὶ χολή.

57. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Οἶκος καὶ πάτρη βιότε χάρις· αἱ δὲ περισσαὶ
Φρονλίδες, ἀνθρώποις ἐ βίος, ἀλλὰ πόνος.

58. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Ἀρτέμιδος Ναὸν.

Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος,
Καὶ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ Ζῆνα καλῃυγασάμην,
Κάπων τ' αἰώρημα, καὶ Ἠελίοιο Κολοσσὸν,
Καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάμαλον,
Μνᾶμά τε Μαυσώλοιο πελώριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσεῖδον
Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θεούλα δόμον,
Κεῖνα μὲν ἠμαύρωλό τε, κἦν ἴδε, νόσφιν Ὀλύμπε,
Ἅλιος, ἐδὲν πῶ τοῖον ἐπηυγάσαλο.

Ζῆνα] Jovis Templum.

59. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίε.

Εἰς Ναυλιλίαν.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγὲ, σὺ γὰρ δρόμον ὕπρασο πόνλε,
Καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἠρέθισας,

Οἷον

Οἷον ἐτεκτήνω δόλιον ξύλον, οἷον ἐνῆκας
Ἀνθρώποις θανάτῳ κέρδος ἐλεγχόμενον.
Ἦν ὄντως μερόπων χρυσέων γένος, εἰγ' ἀπὸ χέρσε
Τηλόθεν, ὡς αἰδῆς, πόντος ἀπεβλέπετο.

Χέρσε] Γῆς.

60. Ἄδηλον.

Εἰς Χελιδόνα.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα
Τέτριγ', ἀπτάνοις δαῖτα φέρεις τέκεσι.
Τὸν λάλον ἀ λαλόεσσα· τὸν εὔπτερον ἀ πτερόεσσα·
Τὸν ξένον ἀ ξείνα· ἀρενὸν ἠερινά.
Οὐχὶ τάχος ῥίψεις; ἃ γὰρ θέμις, ἅδε δικαιὸν
Ὄλλυσθ' ὑμνοπόλες ὑμνοπόλοις σόμασι.

Τέττιγ', ἀπτάνοις] Olim τέττιγα, πτανοῖς, male: ἀπτήνος, implumis, ab α privativa, et πτηνὸς, Doricè πτανὸς.

Quo enim pullis jam alatis escam afferret?

Τάχος] Κατὰ.

61. Ἄδηλον.

Εἰς Πλουτοῦντας.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν, πλούσιός εἰμι.
Ὦ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
Ὅς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὁπότ' οὐδὲν εἶχον·
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

62. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθὴς,
Τἄλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τῶν κλεάνων.

Τὸν δὲ πολυκλέανον καὶ πλέσιόν ἐσι δίκαιον
Κλήζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις καλήκεσαι, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Σωρεύειν αἰεὶ πλεῖον ἐπειγόμενος,
Οὗτος, ὁποῖα μέλισσα πολυρήτοις ἐνὶ σίμβλοις
Μοχθήσει, ἑτέρων δρεψομένων τὸ μέλει.

63. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς Παραμυθίαν.

Προσδοκίη θανάτε πολυώδυνός ἐσιν ἀνίη·
Τῦτο δὲ κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος.
Μὴ τοίνυν κλαύσης τὸν ἀποιχόμενον βιότοιο·
Οὐδὲν γὰρ θανάτε δεύτερόν ἐσι πάθος.

64. Τίνας ἂν εἴποι λόγες Ὀδυσσεὺς ἐπιβὰς Ἰθάκης.

Εἰς Πατρίδα.

Χαῖρ', Ἰθάκη· μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης,
Ἀσπασίως τεὸν ἔδας ἱκάνομαι, ὄφρα νοήσω
Λαέρτην, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν υἱέα μῦνον.
Σὸς γὰρ ἔρως καλέθελξεν ἐμὸν νόον· οἶδα καὶ αὐτος,
Ὡς ἐδὲν γλύκιόν γ' ἧς παλρίδος, ἠδὲ τοκήων.

65. ΑΛΦΕΙΟΥ Μιτυληναίε.

Εἰς Ὅμηρον.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρήνον ἀκέομεν, εἰσέτι Τροίην
Δερκόμεθ' ἐκ βάθρων πᾶσαν ἐρειπομένην,

Καὶ

Καὶ μόθον Αἰάντειον ὑπὸ ζεφάνῃσι πόληος,
Ἠδὲ τὸν ἐξ ἵππων Ἕκ]ορα συρόμενον,
Μαιονίδεω διὰ Μῦσαν· ὃν ἢ μία πα]ρὶς ἀοιδὸν
Κοσμεῖται, γαίης δ᾽ ἀμφο]έρης κλίματα.

66. Ἄδηλον.

Εἰς Μένανδρον.

Αὐταὶ σοὶ ζοματέσσιν ἀνηρείψαν]ο μέλισσαι,
Ποικίλα Μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι.
Αὐταὶ καὶ Χαριτές σοι ἐδωρήσαντο, Μένανδρε,
Στωμυλὸν εὐζοχίην δράμασιν ἐνθέμεναι.
Ζώεις δ᾽ εἰς αἰῶνα· τὸ δὲ κλέος ἐσὶν Ἀθήναις
Τ᾽ ἐκ σέθεν ἠρανίων ἁπ]όμενον περάτων.

Τ᾽ ἐκ] Τὸ δὲ κλέος τὸ ἐκ|μενον. ἅπτεται ἠρανίων περάσῦ ταῖς Ἀθήναις ἐσὶν ἁπτό-|των.

67. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς Σιωπὴν.

Πᾶς τὶς ἀπαίδευ]ος φρονιμώτα]ός ἐζι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπ]ων ὡς πάθος αἰσχρότα]ον.

68. ΘΕΟΔΕΚΤΟΥ.

Εἰς Πρόνοιαν.

Ὅζις δὲ ζνητῶν μέμφεται τὰ Θεῖ᾽, ὅτι
Οὐκ εὐθὺς, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ, μετέρχεται
Τὰς μὴ δικαίας, πρόφασιν εἰσακουσάτω.
Εἰ γὰρ παραυτίκ᾽ ἦσαν αἱ τιμωρίαι,

Πολὺς

Πολὺς διὰ φόβον, κ' ὁ δι' εὐσεβῆ τρόπον
Θεὸς ἂν εὔξαιο· νῦν δὲ τῆς τιμωρίας
Ἄπωθεν ὄσης, τῇ φύσει χρῶνται βροτοί·
Ὅταν δὲ φωρασθῶσιν, ὀφθέντες κακοὶ,
Τίνυσι ποιναὶς ὑςέροισιν ἐν χρόνοις.

Πολὺς] Ita reposui pro πολλοὶ ob id quod sequitur εὔξατο. Grotius. Videtur fuisse glossema τῷ πολύς.

69. ΠΑΥΛΟΥ Σιλεντιαρίου.

Εἰς Σοφίαν.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥίψαι
Φροντίδας ἐκ ςέρνων τὰς πολιοκροτάφους.
Πλεῖον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον· ἡ δὲ περισσὴ
Θυμὸν ἀεὶ κατέδει χρυσομανὴς μελέτη.
Ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δῆεις
Καὶ πενίην πλεῖτε, καὶ θάνατον βιότε.
Ταῦτα σὺ γιγνώσκων, κραδίης ἴθυνε κελεύθους,
Εἰς μίαν εἰσορόων ἐλπίδα, τὴν Σοφίην.

70. Ἄδηλον.

Εἰς Σωφροσύνην.

Σωφροσύνη καὶ Ἔρως, καλεναντίον ἀλλήλοισιν
Ἐλθόντες, ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφότεροι.
Φαίδρην μὲν κτεῖνεν πυρόεις πόθος Ἱππολύτοιο,
Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη.

71. Ἄδηλον.

Εἰς Τύχην.

Ἐλπὶς κ' σὺ, Τύχη, μέγα χαίρε· τὸν λιμένα εὗρον.
Οὐδὲν ἐμοὶ χ, ὑμῖν παίζετε τὺς μετ' ἐμέ.

Τὺς] Ἐρχομένους.

72. ΛΟΥ-

72. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου.
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτ' ᾤετο· καὶ πάλιν ὅστις
Οἴεται· εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενὸς, ἀλλὰ Τύχης.

73. Ἄδηλον.

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς Τύχης ἔχει φόβον·
Καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ.
Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῷ γένει,
Ὃ μὴ περιέτριψεν ἢ χρόνος τις, ἢ φθόνος,
Ἐπὰν ἐπ' ἄκρον τις τὸ καλῶς πράττειν δράμῃ.
Ἡ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα·
Τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς Τύχης
Μέρει φέρεσθαι, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
Κἂν γὰρ πέσῃ τις ἐξ ἐλάττονος μέτρου,
Εὐπερικάλυπτον ἔσχε τὸν δυσπραξίαν·
Ὄγκου δὲ μεγάλου πτῶμα γίνεται μέγα.
Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
Σφάλλει δ' ἐκεῖνος, ὃς ἂν ὑψώσῃ Τύχη.

Τῷ] Mihi videtur omnino legendum τὸ, et cum φέρεσθαι jungendum.

74. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Γριπεύς τις μογέεσκεν ἐπ' ἰχθυσι, τὸν δ' ἐσιδοῦσα
Εὐκτέανος κούρη θυμὸν ἔκαμνε πόθῳ.
Καὶ μιν θῆκε σύνευνον· ὁ δ' ἐκ βιότοιο πενιχροῦ
Δέξατο παντοίης ὄγκον ἀγηνορίης.

Ἡ δὲ

Ἡ δὲ Τύχη γανόωσα παρίσαλο, καὶ ποτὶ Κύπριν,
Οὐ τεὸς ἔτος ἀγών, ἀλλ' ἐμός ἐσιν, ἔφη.

75. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀντιγένης ὁ Γελῶος ἔπος ποτὲ τοῦτο θυγατρὶ
Εἶπεν, ὁ ἦν ἤδη νεύμενος εἰς ἀΐδην.
Παρθένε καλλιπάρηε, κόρη δ' ἐμὴ, ἴσχε συνεργὸν
Ἡλακάτην ἔλκειν, κτῆμα πένητι βίῳ·
Ἣν δ' ἵκῃ εἰς Ὑμέναιον, Ἀχαιΐδος ἤθεα μητρὸς
Χρησὰ φύλασσε, πόσει προῖκα βεβαιοτάτην.

Νεύμενος] Νεόμενος.

76. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πολλὰ τὸ Δαιμόνιον δύναται, κἂν ᾖ παράδοξα·
Τοὺς μικροὺς ἀνάγει, τοὺς μεγάλους κατάγει.
Καὶ σὲ τὴν ὀφρὺν καὶ τὸν τῦφον καταπαύσει,
Κἂν πολαμὸς χρυσᾶ νάματά σοι παρέχῃ.
Οὐ θρύον, ἀμαλάχην ἄνεμός πολε, τὰς δὲ μεγίσας
Ἣ δρύας, ἢ πλατανὰς οἶδε χαμαὶ καλάγειν.

77. Τᾶ αὐτᾶ.

Μὴ πλαίων φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσι,
Καὶ σευ ῥηϊδίως ἔκλυον εὐξαμένᾳ.
Ἂν πλαίσῃς, ἐδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
Ἐχθρὰ, Τύχης τε ῥοπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

78. ΕΠΙ-

78. ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ.

Περὶ Εὐγενείας.

Ἀπολεῖ με τὸ γένος, μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμὲ,
Μῆτερ, ἐφ' ἑκάστῳ τὸ γένος· οἷς ἂν τῇ φύσει
Ἀγαθὸν ὑπάρχει μηδὲν οἰκεῖον προσὸν,
Ἐκεῖσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα,
Καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσίν τε τοὺς πάππους, ὅσοι.
Οὐκ ἕνα δ' ἔχοις ἰδεῖν ἄν, ὃδ' εἰπεῖν ὅτῳ
Οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἄν ποτε;
Οἳ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τοῦτο, διὰ τινα
Τόπου μεταβολὴν, ἢ φίλων ἐρημίαν,
Τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι;
Ὃς ἂν εὖ γεγονὼς ᾖ τῇ φύσει πρὸς τ' ἀγαθὰ,
Κἂν Αἰθίοψ ᾖ μῆτερ, ἐστὶν εὐγενής.

Ὅσοι] Subaud. εἰσι.

79. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς Φθόνον.

Ὁ φθόνος οἰκτίρμων, κατὰ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων.
Οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον.
Τοὺς δὲ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. ἄλλα τις εἴην
Μήτ' ἄγαν εὐδαίμων, μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
Ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον, ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκε
Κινδύνους ἐπάγειν, ἔσχατα δ' ὕβριν ἔχει.

80. Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσσι δαμάζει.

81. Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος ἐςὶ κάκιςον· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ.
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

82. ΣΤΑΤΟΥΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Εἰς Φιλαργύρυς.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
Ὃν λίπεν, οὐχ εὑρὼν, ἧψεν, ὃν εὗρε, βρόχον.

83. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰς Φιλίαν.

Θησαυρὸς μέγας ἐς᾽ ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
Τῷ καὶ τηρῆσαι τοῦτον ἐπισαμένῳ.

84. Ἄδηλον.

Εἴ με φιλοῦν]α φιλεῖς, διτὴ χάρις· εἰ δέ με μισεῖς,
Οὐ τόσσον μισεῖς, ὅσσον ἐγὼ σε φιλῶ.

Not. Hoc Epigramma Franciſcus Vavaſor in quarto ſuorum Epigrammatum libro primus edidit.

85. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μὴ μ᾽ ἀδίκει σὺ,
Ἀρχὴν τοῦ βλάπτειν τὴν φιλίην θέμενος.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρείσσονα φημὶ
Τὴν φανερὰν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίης.
Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἁλιπλανέεσσι χερείυς
Τὰς ὑφάλυς πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

86. ΛΟΥ-

86. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς φρόνησιν.

Ἡ βραδύπους βελὴ μέγ' ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα
Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει.

87. ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Εἰς φροντίδας.

Τὴν σαυτῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολίων
Ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

88. ἈΡΙΦΡΩΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ ἄσμα.

Εἰς Ὑγίειαν.

Ὑγίεια πρεσβίσα Μακάρων
Μετά σε ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς.
Σὺ δέ μοι πρόφρον σύνοικος εἴης·
Εἰ γάρ τις ἢ πλέτυ χάρις, ἢ τεκέων,
Τὰς εὐδαίμονός τ' ἀνθρώποις
Βασιληΐδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσιν θερεύομεν,
Ἢ εἴτις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποις τέρψις,
Ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφαν[ται·

Πρισβίσα] Ita p. 117. in Stobæi excerptis: Πρισβύτατας τε Θεῶν Ὑγιείας, μειλιχοτάτην.

Μακάρων] Subaudi Θεῶν.

Εὐδαίμονος] Aliter ἰσοδαίμονος. Rectè: Reges enim Διὶ ἰσοτάλαντοι audiunt.

Πίφανται] Solenne verbum Homero, ubi inſperata ſalus ſe offert.

Μετὰ σεῖον, μάκαιρα Ὑγιεῖα,
Τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
Σέθεν δὲ χωρὶς ὐδεὶς εὐδαίμων ἔφυ.

Οὐδεὶς] Forte, ἀδὶν εὔδαιμον.

89. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰς Χρόνον.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
Οὔνομα, καὶ μορφὴν, καὶ φύσιν, ἠδὲ τύχην.

90. Ἄδηλον.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις ὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

91. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἰς Ασρόλογον.

Τῷ πατρί μυ τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀσρολόγοι μακρόγηρων
Πάντες ἐμαντεύσανθ' ὡς ἀφ' ἑνὸς ςόματος.
Ἀλλ' Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε πρόμοιρον,
Εἶπε δ', ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα.

92. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰς Γραίαν.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγυσιν,
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

93. Τοῦ αὐτοῦ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δὲ σὸν ὅπποτε βάψεις,
Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις.

Μὴ

Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἄπαν ψιμύθῳ καλάπλατε,
Ὡσε προσωπεῖον, κ' οὐχὶ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐσί· τί μαίνεαι; ὅπότε φῦκος
Καὶ ψιμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην, Ἑλένην.

Ὡσι] Ita legendum procul dubio, olim ὡς τό.

94. Τὸ αὐτὸ.

Εἰς Δυσειδεῖς.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον, Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
Ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργες,
Τεθνηξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

Ἐν ὄρει] Brodæus ἐνόρη, pro ἐνόρα, legendum censet; tu nihil muta, mons enim imprimis cavendus erat Olympico, ne inde se præcipitem daret.

95. Τὸ αὐτὸ.

Ψευδὲς ἔσοπτρον ἔχει Δημοσθενίς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
Ἔβλεπεν, οὐκ ἂν ὅλως ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν.

96. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἠγόρασας πλοκάμους, φῦκος, μέλι, κηρὸν, ὀδόντας·
Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας.

97. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν πτηνὸν Ἑρμῆν, τὸν Θεῶν ὑπηρέτην,
Τὸν Ἀρκάδων ἄνακτα, τὸν βοηλάτην,
Ἑξῶτα τῶνδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,
Ὁ νυκτοκλέπτης Αὖλος εἶπε βασάσας,
Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων.

98. Τὸ

98. Τῦ αὐτῦ.

Εἰς Ἀφύλακτον Οἶκον.

Κερδαλέως δίζεσθε δόμους, λῃΐσορες, ἄλλως·
Τοῖσδε γὰρ ἐσὶ φύλαξ ἔμπεδος ἡ πενίη.

99. Τῦ αὐτῦ.

Βυκόλε, τὸν ἀγέλην πόρρω νέμε, μή σε Περικλῆς
Ὁ κλέπτης αὐταῖς βυσὶ συνεξελάσῃ.

100. ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Εἰς Ῥήτορα.

Οὐ τὸ λέξειν παράσημα καὶ Ἀτθικὰ ῥήματα πένῃε,
Εὐζήλως ἐσὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γὰρ εἰ Κάρκαιρε, καὶ εἰ Κοναβεῖ, τὸ, τε Σίζει,
Καὶ Κελάρυζε, λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
Εἶναι κοινοτέραν, ὥσε νοεῖν ἃ λέγεις.

Κάρκαιρι, Κοναβεῖ, Σίζει, Κελάρυσι, verba ſunt materialiter ſumpta.

101. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Εἴπερ τὸν ἀδικοῦντ' ἀσμένως ἠμύνετο
Ἕκαςος ἡμῶν, καὶ συνηγωνίζετο,
Ἴσως νομίζων ἴδιον εἶναι τὸ γεγονὸς
Ἀδίκημα, καὶ συνέπραττον ἀλλήλοις πικρῶς.
Οὐκ ἂν ἐπὶ πλεῖον τὸ κακὸν ἡμῖν ἤυξετο
Τὸ τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ παρατηρύμενοι
Καὶ τυγχάνοντες, ἧς ἔδει, τιμωρίας,
Ἤτοι σπάνιοι σφόδρ' ἂν ἦσαν, ἢ πεπαυμένοι.

102. ΠΑΛ-

102. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς Ὑβρίσας.

Πολλὰ λαλεῖς, ἄνθρωπε, χαμαὶ δὲ τίθη μετὰ μικρόν.
Σίγα, καὶ μελέτα ζῶν ἔτι τὸν θάνατον.

103. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἥλιος ἀνθρώποις αὐγῆς Θεός· εἰ δὲ καὶ αὐτὸς
Ὑβριζεν φαίνων, ὐδὲ τὸ φῶς ἐπόθεν.

104. Τοῦ αὐτοῦ.

Αἰνίζειν μὲν ἄριζον· ὁ δὲ ψόγος ἔχθεος ἀρχή.
Ἀλλὰ καλῶς εἰπεῖν Ἀτθικόν ἐζι μέλι.

Καλῶς εἰπεῖν] Lusus non invenustus in ambiguo sensu τοῦ καλῶς εἰπεῖν; cui opponitur ὀνειδίζειν, βλασφημεῖν, et barbarè loqui. Bene de aliis loqui, id demum est sermonis vera elegantia, id est, Atticum mel.

105. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ πένομαι, τί πάθω; τί με μισεῖς ὐκ ἀδικοῦντα;
Πταῖσμα τόδ' ἐζὶ τύχης, ὐκ ἀδίκημα τρόπων.

106. Ἄδηλον.

Εἰς Φειδωλές.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι.
Χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μετέχῃς αὐτῶν σὺ, σὰ γίγνεσθαι· ἂν δὲ φυλάττῃς
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεσθαι ἀλλότρια.

Ἀπὸ νῦν] Ἀπὸ τοῦ νῦν χρόνου.

107. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Τῦ γάρ τις ἄλλυ, πρὸς Θεῶν περ, ἕνεκα
Εὔξαιτο πλυτεῖν; εὐπορεῖν τε χρημάτων,
Ἢ τῦ δύνασθαι παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις,
Σπείρειν τὲ καρπὸν Χάριτος ἡδίςης Θεῶν;
Τῦ μὲν πιεῖν γὰρ καὶ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
Ἔχομεν ὁμοίας· ἠχὶ τοῖς λαμπροῖσι γὰρ
Δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.

108. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πλῦτον μὲν πλεῖνος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένηλος.
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλύσιε, σοὶ δὲ πένης.

109. ΔΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδον ἐν οἴκῳ.
Καὶ, Τί ποιεῖς, φησὶν, φίλαλε μῦ, παρ' ἐμοί;
Ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, Μηδὲν, φίλε, φησὶ, φοβηθῆς·
Οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρήζαμεν, ἀλλὰ μονῆς.

110. Ἄδηλον.

Εἰ μὲν ζῆς ἐλάφυ ταναὸν χρόνον, ἢ κορώνης,
Συγγνώμη πλεῖον πλῦτον ἀγειρομένῳ.
Εἰ δέ τις ἐσσι βροτῶν ὃς αὐτίκα γῆρας ἰάπλει,
Μὴ σέ γ' ἀπειρεσίων οἶςρος ἕλη κλεάνων.
Μὴ σὺ μὲν ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσσης,
Χρήσωνλαι δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀνέδην.

111. Τῦ αὐτῦ.

Εἰς Μενέσραλον Κυνικόν.

Εἶναι μὲν κυνικόν σε, Μενέσραλε, κἀνυπόδηλον,
Καὶ ῥιγῆν, ὑδεὶς ἀντιλέγει καθόλυ.

Ἂν

Ἂν δὲ παραρπάζῃς ἅρπυς καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς,
Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καὶ σὲ λέγυσι Κύνα.

112. ΚΑΡΦΥΛΙΔΟΥ.

Εἰς Ἄνδρας ἀγαθές.

Μὴ μέμψῃ παριὼν τὰ μνηματά μυ, παροδῖτα,
Οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον ὐδὲ θανών.
Τέκνων τέκνα λέλοιπα· μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
Συγγήρυ· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμυς,
Ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
Οὐδενὸς οιμώξας ὐ νόσον, ὐ θάναλον.
Οἵ με καλασπείσανλες ἀπήμονα, τὸν γλυκὺν ὕπνον
Κοιμᾶσθαι χώρην πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

113. Ἀδέσποτον.

Μὴ σύ γε θνητὸς ἐὼν, ὡς ἀθάνατός τι λογίζυ·
Οὐδὲν γὰρ βιότυ πισὸν ἐφημερίοις.
Εἰ καὶ τόνδε Κάσανδρον ἔχει σορὸς ἥδε θανόντα,
Ἄνθρωπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτυ.

114. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦν δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἄϊδος, ὄφρα πύθηαι
Ἤ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσελαι,
Δίζεσθαι φυλῆς Πτολεμαΐδος υἱέα πατρὸς
Παυσανίυ· δῄεις γ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

Ἄϊδος] Subaudi δόμων.
Δίζεσθαι] Subintellige χρὴ vel δεῖ.
Εὐσεβέων] Subaudi χώρᾳ, quod ſupra expreſſum habes verſu abhinc nono.

115. Τῦ αὐτῦ.

Τῆδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται· θνήσκειν μὴ λέγε τὺς ἀγαθύς.

116. Τῦ αὐτῦ.

Τῶν αὐτῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται,
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἥδε κλάει.

Τῶν] Ἕνεκα.

117. Τῦ αὐτῦ.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ τάφος· ἀ μακρὰ λέξω.
Θῆρις, Ἀρισταίυ, Κρὴς, ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν.

Μακρὰ] Ῥήματα.
Δολιχόν] Supple νικήσας, inquit Fabri filia: potius χρόνον· δολιχὸς χρόνος alibi. Sententia hæc est: Ille quidem brevis est, at longo tempore sub me jacebit. Tumulus loquitur.

118. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Εἰς Ἀνδρείυς.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, ἃ τόδε σᾶμα.
Ἄρης δ' ἐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

119. ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Εἰς Θεμιστοκλέα.

Αντὶ τάφυ λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα, θὲς δ' ἐπὶ ταύτᾳ
Δύρατα, βαρβαρικᾶς σύμβολα ναυφθορίας·
Καὶ τύμβα κρηπίδα περίγραφε Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ Ξέρξην· τύτοις θάπτε Θεμιστοκλέα.
Στάλα δ' ἀ Σαλαμὶς ἐπικείσεται, ἔργα λέγυσα
Ταμά. τί με σμικροῖς τὸν μέγαν ἐντίθετε;

Τύμβα] Doricè pro τύμβυ. | Σμικροῖς] Τάφοις.

120. ΦΙ-

120. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰς τὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας.

Ὦ ξεῖν', ἄγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

121. Ἄδηλον.

Οὔνομά μοι τί δὲ τοῦτο; πατρὶς δέ μοι ἐστί δὲ τοῦτο;
Κλεινὴ δ' εἰμὶ γένος· εἰ γὰρ ἀφαυροτάτη;
Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον· εἰ γὰρ ἀδόξως;
Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν· τίς, τίνι ταῦτα λέγεις;

122. Ἄδηλον.

Ζωὴν συλήσας, δωρῇ τάφον· ἀλλά με κρύπτεις,
Οὐ θάπτεις· τοίη κ' αὐτὸς ὄναιο τάφη.

123. Ἄδηλον.

Κήν με καλακρύπτῃς ὡς ἀδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντος.
Ὄμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

124. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κύζικον ἦν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν,
Καὶ Διδύμην· ἀφανὴς ἔστι γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
Τῆθ', ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

125. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἀβδήρων προθάνοντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῇ ἤδ' ἐβόησε πόλις·
Οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
Ἥνάρισε συγερῇ ἐν προφάλιγγι μάχης.

126. ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Εἰς Θεμιστοκλέα.

Τοῦτο Θεμιστοκλεῖ κενὸν ἠρίον εἴσατο Μάγνης
Λαὸς, ὅτ', ἐκ Μήδων πατρίδα ῥυσάμενος,
Ὀθνείην ὑπέδυ χθόνα, καὶ λίθον. ἤθελεν ἔστως
Ὁ φθόνος. αἱ δ' ἀρεταὶ μεῖον ἔχυσι γέρας.

Κενὸν] Non hîc idem valet, quod κενοτάφιον. Themistocles enim hîc situs erat: at φαῦλος, *vilis*, nec respondens meritis tanti viri.

Μεῖον] Lege μεῖζον. Sensus postulat, nisi maligniùs etiam cum virtutibus, quàm cum corpore, egit livor.

127. Ἀδέσποτον, οἱ δὲ, ΝΕΡΩΝΟΣ.

Ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί·
Οὐδὲν μέλει μοι· τἀμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

128. Ἄδηλον.

Εἰς Ἄνδρας ἐκ ἐπισήμους.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύνλιχον ἔνθεο κόλποις,
Πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεσήριζεν ἐλαίης,
Πολλάκι καὶ Βρομίῳ κλήμασιν ἠγλάϊσεν,
Καὶ Δηοῦς ἔπλησε, καὶ ὕδατος αὔλακας ἕλκων,
Θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
Ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφῳ πολιοῖο
Κεῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

129. ΣΙ-

129. ΣΙΜΟΝΙΔΟΥ.

Πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ πιὼν, καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
Ἄνθρωπος, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

130. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον, ἠνίκα καὶ σὲ,
Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν· ὧδὲν ἐκείνῳ
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

Ὀφθαλμοῖς] Scio quidem hæc verba sic capi, Charmida nempe vivum et valentem versatum fuisse coram oculis nostris: nequeo tamen non putare et hoc significari, eum charum quoque fuisse et oculorum nostrorum delicias.

Ἑτέρῃ] Ἡμέρᾳ.

131. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Νιόβην.

Μέναν σὺν τέκνοις, νεκυοστόλε, δέξο με, πορθμεῦ,
Τὰν λάλον, ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Ταντα λίδος·
Πληρώσει γαστὴρ μία σὸν σκάφος· εἰσιδε κύρως
Καὶ κύρας, Φοίβῳ σκύλα καὶ Ἀρτέμιδος.

132. Εἰς Τίμωνα.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἀλλὰ πάρελθε·
Οἰμώζειν εἴπας πολλὰ, πάρελθε μόνον.

133. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίμων (ἐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι φάος, ἢ σκότος ἐχθρόν;
Τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

Τίμων] Diffyllabum.

134. ΛΟΥ-

134. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις, καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

135. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰς Γυναῖκα.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς, Ἡλιοδώρα,
Δωρῶμαι, σοργᾶς λείψανον εἰς ἀΐδην,
Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
Σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
Αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἴ, αἴ, τῷ τὸ πολυθρεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἥρπασεν Ἅδας,
Ἥρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
Ἀλλά σε γωνῶμαι, Γᾶ πανλρόφε, τὰν πανόδυρλον
Ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ ἐναγκάλισαι.

Δάκρυα] Haud dubiè Meleager, omnium Epigrammatariorum vetustissimus, hoc Epitaphium in suam ipsius uxorem composuit. VINCENTIUS.

136. Ἀδέσποτον.

Εἰς Γέροντα.

Ἐξηκονταετὴς Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ταρσεὺς, μὴ γήμας· αἴθε δὲ μηδ' ὁ πατὴρ.

Πατὴρ] Subaudi ἔγημεν ἄν.

137. ΙΟΥ-

137. Ἰουλιάνου Αἰγυπτίου.

Ἐκ τῶν εἰς Γυναῖκας.

Αὐτὴν Θειοδότην ὁ ζωγράφος· αἴθε δὲ τέχνης
Ἥμβρο⟨ε, καὶ λήθην δῶκεν ὀδυρομένοις.

Αὐτὴν] Ita Epigram. 179. αὐτὴν μητρυιὴν, veram, vivam: non picturam, at revera ipsam: pendet autem hic accusativus à verbo ἐζωγράφει subaudito.

138. Σαπφοῦς.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος·
Ἃς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθηγέϊ χαλκῷ
Ἄλικες ἰμερτὰν κρατὸς ἔθευ⟨ο κόμαν.

Κόμαν] *Nec dubium de morte ratæ, Cadmëïda palmis*
Deplanxere domum, scissæ cum veste capillos.
Ovid. Met. Lib. IV.

139. Ἄδηλον.

Ὁρᾷς πρόσωπον Κασσίης τῆς σώφρονος,
Εἰ καὶ τέθνηκε· ταῖς ἀρε⟨αῖς γνωρίζεται
Ψυχῆς τὸ κάλλος μᾶλλον ἢ τὸ σώματος.

140. Καλλιμάχου.

Κρηθίδα τὸν πολύμυθον, ἐπισαμένην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἠδίσαν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

Καλὰ] Παίγματα.
Ἠδίσαν] Lege ἠδίσην: hoc enim Epigramma non Doricè scribitur.

141. Ἡρα-

141. ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ.

Ξεῖν', Ἀρεμιὰς εἰμί· πάτρα Κνίδος· Εὔφρονος ἦλθον
Ἐς λέχος, ὠδίνων ἐκ ἄμορος γενόμην.
Διστὰ δ' ὁμῶ τίκτουσα, τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγὸν
Γήρως· ὃ δ' ἀπάχω, μνημόσυνον πόσιος.

Ξεῖν'] Hoc Epigramma desumptum est ex tertio Epigrammatum libro p. 390. non quidem integrum; quatuor enim priores versus, utpote frigidiores, amputavi.

Διστὰ] Subaudi τίκνα.

142. ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ.

Εἰς Δῶλον.

Δῶλος ἐγὼ, ναὶ δῶλος, ἐλευθερίῳ δέ με τύμβῳ,
Δεσπότα Τιμάνθη, τὸν σὸν ἔθευ τροφέα.
Εὐαίων', ἀσινῆ τεινοις βίον· ἦν δ' ὑπὸ γήρως
Πρός με μόλῃς, σὸς ἐγὼ, δεσπότα, κἦν ἀΐδῃ.

143. ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Εἰς Ἕκτορα καὶ Αἴαντα.

Ἕκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν, Ἕκτορι δ' Αἴας
Ζωστῆρ'· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

144. ΑΡΧΙΟΥ.

Εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακέδονα.

Ἕκτορι μὲν Τροίη συγκάτθανεν, ὐδ' ἔτι χεῖρας
Ἀντῆρεν Δαναῶν παισὶν ἐπερχομένοις.
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο· παῖδες ἄρα
Ἀνδράσιν, ὐ παῖδες ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

145. Ἄδηλον.

145. Ἄδηλον.

Εἰς Ἱπποκράτην.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῷος γένος, ἐνθάδε κεῖται,
Φοίβε ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτε γεγαὼς,
Πλεῖσα τρόπαια νόσων σήσας ὅπλοις Ὑγιείης,
Δόξαν ἔλων πολλὴν ἐ τύχῃ, ἀλλὰ τέχνῃ.

Τίχῃ] Nota priorem syllabam corripi; ita in τίκτω, τέτυθμὸς, ὕπνος, τίψω. hæc autem enumero, ne fortè Lectori imperito injiciant scrupulum.

146. Ἰ Σ Ι Δ Ω Ρ Ο Υ.

Εἰς Ἰξευτήν.

Ἰξῷ καὶ καλάμοισιν ἀπ' ἤερος αὐτὸν ἔφερβεν
Εὔμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ἐν ἐλευθερίῃ.
Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἔκηδι.
Τῦτο τρυφὴν κείνῳ, τῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνην,
Τρὶς δὲ τριηκοσὸν ζήσας ἔτος, ἐνθάδ' ἰαύει,
Παεσὶ λιπὼν ἴξον, καὶ πλεραὶ, καὶ καλάμες.

147. Π Λ Α Τ Ω Ν Ο Σ.

Εἰς Ναυαγήσαντας.

Ναυηγῦ τάφος εἰμὶ, ὁ δ' ἀντίον ἐσὶ γεωργῦ·
Ὡς ἀλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπες' ἀίδης.

148. Κ Α Λ Λ Ι Μ Α Χ Ο Υ.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· ἐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδε Σώπολιν ἐσένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί πε φέρεται νέκυς· ἀντὶ δ' ἐκείνε
Οὔνομα καὶ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

149. Τῦ αὐτῦ.

Νάξιος ὐκ ἐπὶ γῆ ἔθανεν Λύκος, ἀλλ᾽ ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ᾽ ἔπλεε. χ᾽ ὡ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός· ἐγὼ δ᾽ ἄλλως ὔνομα τύμβος ἔχων
Κηρύσσω παναληθὲς ἔπος τόδε· Φεῦγε θαλάτ]η
Συμμίσγειν Ἐρίφων, ναύτιλε, δυομένων.

Ὑγρῇ] Θαλάσσῃ. | Ἐρίφων] Nimbosi enim Hœdi.

150. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Στυγνὸς ἐπ᾽ Ἀρκ]έρῳ ναύταις πλόος· ἐκ δὲ βαρείης
Λαίλαπος Ἀσπασίῳ πικρὸν ἔτευξε μόρον,
Οὗ ς]είχεις παρὰ τύμβον, ὁδοιπόρε· σῶμα δὲ πόν]ος
Ἔκρυψ᾽, Αἰγαίῳ ῥαινόμενον πελάγει.
Ἠϊθέων δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάτ]η
Πλεῖςα πολυκλαύτυ κήδεα ναυτιλίης.

151. Ἄδηλον.

Ναυτίλε, μὴ πεύθυ τίνος ἐνθάδε τύμβος ὅδ᾽ εἰμὶ,
Ἀλλ᾽ αὐτὸς πόντυ τύγχανε χρησ]έρυ.

152. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς Νέυς.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

153. Τῦ αὐτῦ.

Ἠῷοι Μενάλιππον ἐθάπ]ομεν, ἠελίυ δὲ
Δυομένυ Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ
Αὐτοχερί· ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη· δίδυμον δ᾽ οἶκος ἐσεῖδε κακὸν

Πατρὸς

Πατρὸς Ἀρισίπποιο κατήφησεν δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

154. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Ὀρφέα.

Οὐκ ἔτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρυὰς, οὐκ ἔτι πέτρας
Ἄξεις, ὑ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας.
Οὐκ ἔτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
Οὐ νιφετῶν συρμὸς, ὑ παλαγεῦσαν ἄλα.
Ὤλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ καλωδύραντο θύγατρες
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
Τί φθιμένοις ςοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἀνίκ' ἀλαλκεῖν
Τῶν παίδων αἴδην οὐδὲ Θεοῖς δύναμις;

155. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς Ἀρχίλοχον.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχυ παραπόντιον, ὅς ποτε πικρὴν
Μῶσαν ἐχιδναίω πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
Αἰμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἥμερον· οἷδε Λυκάμβης
Μυρόμενος τρισσῶν ὄμματα θυγατέρων.
Ἠρέμα δὴ παράμειψον, ὁδοιπόρε, μή ποτε τῦδε
Κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένυς.

156. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀρχίλοχον, ὴ ςᾶθι, ὴ εἰσιδε τὸν παλαι ποιηλὰν,
Τὸν τῶν Ἰάμβων, ὃ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κηπὶ νύκτα, καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥάμιν αἱ Μῶσαι ὴ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων·
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγενλο κηπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

157. Ἴωνος.

Εἰς Εὐριπίδην.

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἔς', Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τῆδε·
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται.

158. Σιμονίδου.

Εἰς Σοφοκλῆν.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσὲ
Ἑρπύζοις, χλοερὰς ἐκπροχέων πλοκάμους.
Καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι ῥόδα, ἥτε φιλορρώξ
Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος ἦν ὁ μελίχρυς
Ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

159. Ἀντιπάτρου Σιδωνίου.

Εἰς Ἀνακρέοντα.

Θάλλοι τεθρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφί σε κισσὸς,
Ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα.
Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος·
Εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ·
Ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται·
Εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνη.

160. Καλλιμάχου.

Εἰς τὸν ἑαυτῦ Πατέρα.

Ὅσις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχε με
Ἴσθι Κυρηναίης παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὁ μέν πολε πατρίδος ὅπλων
Ἤρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.

Οὐ

Οὐ νέμεσις· Μῦσαι γὰρ ὅσυς ἴδον ὄμμασι παῖδας,
Ἄχρι βίυ πολίυς ὐκ ἀπέθενσο φίλυς.

161. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Ἑρμοκρατέαν.

Εἴκοσιν Ἑρμοκρατέα καὶ ἐννέα τέκνα τεκῦσα,
Οὔθ' ἑνὸς, ὅτε μιῆς ἠυγασάμην θανάτυ.
Οὐ γὰρ ἀπωΐσευσεν ἐμὺς υἱῆας Ἀπόλλων,
Οὐ βαρυπενθήτας Ἄρτεμις εἵλε κόρας.
Ἔμπαλι δ' ἃ μὲν ἔλυσεν ἐμῶν ὠδῖνα μολῦσα,
Φοῖβος δ' εἰς ἥβαν ἄρσενας ἠγάγεσο
Ἀβλαβέας νύσοισιν. ἰὼ ὡς νίκημι δικαίως
Παισί τε καὶ γλώσσῃ σώφρονι Ταυσαλίδα.

Ἑρμοκρατία] Lego Ἑρμοκράτεια.

Βαρυπενθήτας] F. Βαρυπενθήτυς.

Μολῦσα] Eleganter: Diana enim vocatur et Εἰλείθυια, quæ parturientibus adest. Eadem vis participio μολῦσα.

162. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Θύρσις ὁ κωμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
Θύρσις, ὁ συρίζων Πανὸς ἴσον δόνακι,
Ἔνδιος, οἰνοπότης, σκιερὰν ὑπὸ τὴν πίτυν εὕδει;
Φρυρεῖ δ' αὐτὸς ἑλὼν ποίμνια βάκτρον Ἔρως.
Ἃ Νύμφαι, Νύμφαι, διεγείρασε τὸν λυκοθαρσῆ
Βοσκὸν, μὴ θηρῶν κύρμα γένηθ' ὁ Ἔρως.

163. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς Πτωχόν.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, ὅτέ τι δεινὸν
Ῥέζων, ὅτ' ἀδικῶν ὐδένα, Γαῖα φίλη,
Μίκυλος· εἶτι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κύφη
Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι Δαίμονες, οἵ μ' ἔχετε.

Εἰς

Εἰς Πενίαν.

Πρὸς ἅπαντα δειλὸς ὁ πένης ἐστὶ πράγματα,
Καὶ πάντας αὐτῷ καταφρονεῖν ὑπολαμβάνει.
Ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισκελέστερον
Ἅπαντα ταπεινὰ, λαμπρία, φέρει.

Καταφρονεῖν] Hoc planè est quod *Terentius* dicit, *Ad contumeliam omnia accipiunt magis.*

Περισκελέστερον] *Molestius, ægrius, gravius* significare multis probat *Gatakerus* noſtras ad *Antonium.*

164. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς τὸν Θαλῆν.

Ἦρ' ὀλίγον γε τὸ σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες
Τῷ πολυφροντίστῳ τῷδε Θάλητος ὄρη.

165. Ἄδηλον.

Εἰς Μιλτιάδην.

Πάντες, Μιλτιάδη, ταλαρίϊα ἔργα ἴσασιν,
Πέρσαι καὶ Μαραθὼν, σῆς ἀρετῆς Τέμενος.

Ταλαρίϊα] Fortè τὰ σ' ἀρίϊα.

166. Ἀδέσποτον.

Υἱὸν πατὴρ τόδε σῆμα, τὸ δ' ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον·
Ἦν δὲ δικαιοσύνης ὁ φθόνος ὀξύτερος.

Υἱὸν πατὴρ] Epigramma vetus Latinum:

Quod decuit natam patri præſtare ſepulto,
Hoc contrà natæ præſtitit ipſe pater.

Subauditur autem ἔθηκε poſt πατήρ.

167. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

Εἰς Ἡράκλειτον.

Ἡράκλειτος ἐγώ· τί με ὦ κάτω ἕλκετ', ἄμυσοι;
Οὐχ' ὑμὶν ἐπόνευν, τοῖς δέ μ' ἐπισαμένοις.

Εἰς

Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος, τρισμύριοι δ' ἀνάριθμοι,
Οὐδείς· ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνῃ.

168. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς τὸν Διογένη.

Βάκτρον, καὶ πήρη, καὶ διπλόον εἶμα σοφοῖο
Διογένευς, βιότου φόρτος ὁ κυφόταλος.

169. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς Ἡράκλειτον.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
Ἤγαγεν· ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ καταδύσαμεν· ἀλλὰ σὺ μέν που,
Ξεῖν' Ἁλικαρνησσεῦ, τετράπαλαι σποδιή.
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἧσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴς Ἅιδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

170. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἰς Ἐπίκτητον.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος,
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Φίλος] Εὐδαίμων, *felix.* Vide *Grævii* Not. in Hesiodum. *Solus es quem diligunt Dii.*

171. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἶπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὠβρακιώτης,
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Ἀΐδην,

Εἰς Ἀΐδην] Ex verbis *Ciceronis*, lib. 1. *Tuscul. Quæst.* satis constat pro Ἀΐδην, legendum esse ἅλαδε. VINCENT.

Ἄξιον

Ἄξιον ὐδὲν ἰδὼν θανάτυ κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ Ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

172. Ἄδηλον.

Εἰς Ὑβρίσας.

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε, πανῖ δ' ἐπ' ἔργῳ
Μῶμος, ὃν ἐχ ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

Ἐπ'] Ἐπὶ pro ἐπει.

173. Ἰουλιανου.

Εἰς τὸν Μύρωνος βοῦν.

Βυκόλε, ποῖ προθέειν με βιάζεαι; ἴσχεο νύστων·
Οὐ γάρ μοι τέχνη καὶ τόδ' ἔδωκεν ἔχειν.

174. Γαλλου.

Εἰς τόρευμα Ταντάλυ ἐν πομπηίῳ.

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέσιος, ἕτος ὁ νηδὺν
Πολλάκι νεκταρέυ πλησάμενος πόμαλος,
Νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεαι· ἡ φθονερὴ δὲ
Κρᾶσις ἀεὶ χείλευς ἐσὶ ταπεινοτέρη.
Πῖνε, λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς.
Οἱ γλώσσῃ προπελεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

Ταῦτα] Subaudi κολάσματα.

175. Λου-

175. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ, οἱ δὲ, ΑΡΧΙΟΥ.

Εἰς Ἄγαλμα Ἠχῦς.

Ἠχὼ περήεσσαν ὁρᾷς, φίλε, Πανὸς ἑταίρην,
Ἀντίτυπον φθογγῆς ἔμπαλιν ἀσομένην,
Παντοίων σομάτων λάλον εἰκόνα, ποιμέσιν ἡδὺ
Παίγνιον· ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἄπιθι.

Πανὸς ἑταίρην] Polyænus, l. 1. c. 2. de hac locutione appositè—ΑΝΤΗΧΗΣΑΝ δὲ αἱ πέτραι, καὶ τὸ κοῖλον τῆς νάπης ἦχον πολλῷ μείζονος δύναμίως τοῖς πολεμίοις ἐνεποίησεν· οἱ μὲν δὴ φόβῳ πληγέντες ἔφευγον· τῷ δὲ Πανὸς τὸ στρατήγημα τιμῶντες, τὴν ΗΧΩ τῷ ΠΑΝΙ ΦΙΛΗΝ ἀδομεν.

176. Εἰς Ἄγαλμα Ἀφροδίτης τῆς ἐν Κνίδῳ.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον ὐδὲν ἔχων.

177. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον ἔειπεν ἰδοῦσα,
Κύπρι, θέλεις ὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἠδ' ἁπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀνλίον αἴρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

Ἁπαλὸν] Ἁπαλὸν γελάσαι, Od. ξ'. Molliter ridere.

178. ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Εἰς Ἄγαλμα Ἑρμοῦ.

Ἑρμείῃ ξυλίνῳ τις ἐπηύχετο, καὶ ξύλον ἦεν.
Εἶτά μιν ἀείρας χαμάδις βάλε· τοῦ δ' ἀπὸ χρυσὸς
Ἐρρύησεν καλαγένλος· ὕβρις πόρε πολλάκι κέρδος.

179. Εἰς Ἄγαλμα Ἥρας θηλαζούσης Ἡρακλέα.

Αὐτὴν μητρυιὴν τεχνήσατο. τοὔνεκα μαζὸν
Εἰς νόθον ὁ πλάσης ἐπροσέθηκε γάλα.

180. Εἰς Στήλην Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ ποιήσει, τῷ τε χαλινῷ,
Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

181. Εἰς Ναὸν Ἀσκληπίου.

Ἁγνὸν χρὴ ναοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
Ἐμφάμεν· Ἁγνεία δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια.

182. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Εἰς Ἄγαλμα τῆ Καιρῆ.

Τίς, πόθεν ὁ πλάσης; Σικυώνιος ἔνομα δή τί;
Λύσιππος. σὺ δὲ, τίς; Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; ἀεὶ τροχάω. τί δὲ ταρσὼ
Ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; ἵπταμ' ὑπηνέμιος.
Χειρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι δεῖγμα
Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.
Ἡ δὲ κόμη τί κατ' ὄψιν; ὑπαντιάσαντι λαβέσθαι.
Νὴ Δία τἀξόπιθεν πρὸς τί φαλακρὰ πέλει;
Τὸν γὰρ ἅπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσὶν
Οὔ τις ἔθ' ἱμείρων δράξεται ἐξόπιθεν.
Τοῖον ὁ τεχνίτης με διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
Ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

Τἀξόπιθεν] Subaudi μέρη.

183. ΠΛΑ-

183. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰς Λυτρόν.

Ἦ τοῖον Κυθέρειαν ὕδωρ τέκεν, ἢ Κυθέρεια
Τοῖσν ἔτευξεν ὕδωρ, ὃν χρόα λυσαμένη.

184. ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Εἰς ἑτερὸν Λυτρὸν μικρὸν.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλεο κῦρος Ἔρως.

185. ΚΥΡΟΥ.

Κύπρις σὺν Χαρίτεσσι καὶ υἱέϊ χρυσοβελέμνῳ,
Ἐνθάδε λυσαμένη, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

186. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀπὸ Ναυηγῶν.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθρηξι Θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λυκίλλιος ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

187. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰς Ζηνοφίλαν.

Ἡδὺ μέλος, νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκλίδι μέλπεις
Ζηνοφίλα λίγεια, ἀδὺ κρέκεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντη με περισείχυσιν ἔρωτες,
Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.

Ἦ γάρ μοι μορφὴ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μῦσα,
Ἦ χάρις, ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

Πόθον] Olim πόθιν, nullo sensu.

Ἦ τί λέγω; πάντα] *Grotius* punctum interrogationis post πάντα ponit, et sic interpretatur,

Omnia quid verbis persequar? ignis ego.

188. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἦ τὸ φιλεῖν περίγραπτον, Ἔρως, ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Πρόσθες. ἴν' ἢ λύσῃς τὸν πόθον, ἢ κεράσῃς.

Tibullus Lib. IV. Eleg. 5. appositè,

Nec tu sis injusta, Venus; vel serviat æquè
Vinctus uterque tibi, vel mea vincla leva.

189. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Οὐκ ἔλεγον, Προδίκη, γηράσκομεν; ὠ προεφώνων,
Ἤξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι;
Νῦν ῥυτίδες, καὶ θρὶξ πολιὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
Καὶ σόμα τὰς προτέρας οὐκ ἔτ' ἔχον χάριτας.
Μή τις σοι, μετέωρε, προσέρχεται, ἢ κολακεύων
Λίσσεται; ὡς δὲ τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα.

190. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ψαλμὸς, καὶ λαλιὴ, καὶ κώτιλον ὄμμα, καὶ ὠδὴ
Ξανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι καιόμενον,
Ὦ ψυχὴ, φλέξει σε· τὸ δ' ἐκ τίνος, ἢ πότε, καὶ πῶς,
Οὐκ οἶδα· γνώσῃ, δύσμορε, τυφομένη.

191. Τῦ αὐτῦ.

Ἡράσθθης πλυτῶν, Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
Οὐκ ἔτ' ἐρᾷ· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει;
Ἡ δὲ πάρος σε καλοῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἀδώνιν,
Μηνοφίλα, νῦν τοι τοὔνομα πυνθάνεται.
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἢ μόλις ἔγνως
Τοῦτ' ἔπος, ὡς ὐδεὶς ὐδὲν ἔχοντι φίλος.

192. Τῦ αὐτῦ.

Πέμπω σοὶ, Ῥοδόκλεια, τόδε ςέφος, ἄνθεσι πλέξας,
Αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις δρεψάμενος παλάμαις.
Ἐςὶ κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
Καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυανανγὲς ἴον.
Ταῦτα ςεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα·
Ἀνθεῖς, καὶ λήγεις, καὶ σὺ, καὶ ὁ ςέφανος.

193. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μή ποτ' ἐκείνης
Ἔξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.
Ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν ἔστ' ἐς Ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δή θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, ὁ λόγος, ὐδ' ἀριθμός.

Ἄλλης] Κόρης.

194. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ Ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Στέφος πλέκων πόθ' εὗρον
Ἐν ταῖς ῥόδαις Ἔρωτα.

Καὶ

Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν,
Ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον.
Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν.
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

195. ΡΟΥΦΟΥ Δομεσίκου.

Πάντα σέθεν φιλέω· μοῦνον δὲ σὸν ἄκριτον ὄμμα
Ἐχθαίρω, συγεροῖς ἀνδράσι τερπόμενον.

196. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Τὸ τῆς Λαΐδος Ἀνάθεμα.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἢ τὸν ἐρώντων
Ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαὶς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω, οἵη δ' ἦν πάρος, ἃ δύναμαι.

197. ΗΣΙΟΔΟΥ.

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ,
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.

Μήτ' ἄλλου ἀκούων] Ex versione Latinâ et Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo erat. Quid enim est? *Neque alium audiens id in animum admittit.* Notissimus Hellenismus omnes fugit. Ἀκούων ἐν θυμῷ βάλληται, est ἀκούειν ἐν θυμῷ βάλληται, *neque alii parere vel auscultare in animum inducat.* GRÆVIUS.

198. Τίνας

198. Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἥρα, ἀποθεωθέντος Ἡρακλέους.

Εἰς Ἀρετήν.

Σῆς ἀρετῆς ἱδρῶτι καλὴν ἀπέδωκεν ἀμοιβὴν
Σὸς γενέτης, Ἥρακλες· ἐπεὶ πόνος ἄσπετον εὖχος
Ἀνδράσιν οἶδεν ἄγειν, μετ' ἀπείρονα κύκλον ἀέθλων.

199. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ.

Εἰς Ἑρμείαν.

Ἀρετὰ πολύμοχθε,
Γένει βροτείῳ
Θήραμα κάλλιστον βίῳ.
Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζηλωτὸς Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερὺς καὶ ἀκάμαντας·
Τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
Καρπόντ' ἀθάνατον,

Ἀρετὰ] Olim legebatur uno tenore

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ.

Menagius ad *Laërtium* ex uno duos constituit versus, quem sequor. Sic *Athenæus*, Lib. xv.

Βίῳ] Pro βίῃ Doricè. olim βίῃ malè.

Ἑλλάδι] Apud *Stobæum* et *Grotium* ἰν proponitur Ἑλλάδι.

Καὶ πόνους] Variè legitur hic versus apud *Athenæum*,

Καὶ πόνους τλῆναι μαλέρους ἀκαμάντας, τοῖον.

apud *Scaligerum* dicto loco,

Καὶ πόνους τλῆναι μαλέρους ἀκάμαντας, τοῖον.

Χρυσῆ

Χρυσῦ τε κρείσσονα καὶ γονέων,
Μαλακαυγηΐοιο θ' ὕπνου.
Σοῦ δ' ἕνεκ' ἐκ Διὸς Ἡρακλῆς
Λήδας τε κοῦροι
Πόλλ' ἀνέτλασαν,
Ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν.
Σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεὺς,
Αἴας τ' αἰδάο δόμους ἦλθον·
Σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίου μορφᾶς
Ἀταρνέως ἔντροφος
Ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.
Τοίγαρ ἀοίδιμος ἔργοις.
Ἀθάνατοί τε μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μνημοσύνας θύγατρες,
Διὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι
Φιλίας τε γέρας βεβαίου.

Κρείσσονα] Κρίσσω. Athenæus.

Μαλακαυχητοῖο] Pro μαλακαυγητοῦ, quod pro μαλακαλγητοῦ, à μαλάσσω, *lenio*, et ἄλγος, *dolor*.

Σοῦ δ' ἕνεκ'] Athenæus σεῦθ' ἕνεκεν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς.

Σὰν ἀγορεύοντες] Conjunctim legitur ἀναγορεύοντες et ἀγρεύοντες.

Δόμους] *Grotius* φίλας, nullâ auctoritate nixus.

Ἀταρνέως] Ἀταρνεὺς τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. regia Hermiæ Tyranni. *Strabo*.

Ἔντροφος] Alii ἔντροφον, malè.

Χήρωσεν] Viduavit lumen Solis. Eleganter; quasi Sol ipsum amisisset, non ille Solem.

Αὐγάς] Sic Athenæus; non αὐγᾶς.

Πόλλ' ἀνέτλασαν] Athenæus πολλὰ ἀνέτλασαν.

Τοίγαρ] Alii σοῖ γὰρ, malè.

Ἀοίδιμος] Subaudi ἐσί.

Αὔξουσαι] Quidvis malo, quia præcesserat αὐξήσουσι, αὐδῶσαι, vel ἀδοῦσαι.

Βεβαίου] Athenæus βεβαίας. apud Stobæum et Grotium non comparet hic versus.

200. Θεόγνι-

200. Θεόγνιδος τινά.

Μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἐξ ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὐτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης.
Οὔτέ κεν ἐσθλὸν ἔχων, τῷ μεταδῷ· ἐθέλει.
Δειλὰς δ' εὖ ἔρδοντι μαλαισάτη χάρις ἐσίν·
Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λῃΐον ἀμῶς,
Οὔτε κακὰς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπλησον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυσαι φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι πολίτας,
Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥσε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Ἓν] Ἁμάρτημα. | Ποιεῖσθαι] Subaudi χρή.

201.

Βούλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασσάμενος,
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή ἐσι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὲν Δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.

Βούλεο] Frequens est ἔλλειψις τοῦ μᾶλλον ante hoc verbum.

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεὶς,
Μηδ' ἀχρημοσύνην, Κύρνε, κακὴν προφέρε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ·
Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' ὀδὲν ἔχειν.
Μήπο|ε, Κύρν', ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα. οἶδε γὰρ ὀδεὶς
Ἀνθρώπων, ὅ, τι νὺξ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.

Ἀγορᾶσθαι] Dii.

202.

Κριὸς μὲν καὶ ὄνος διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππος;
Εὐγενέας, καί τις βέλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακὸς ὁ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἣν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδεμία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνε|αι εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίῳ, ἀλλ' ἀφνειὸν βέλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος·

Ἀφνειὸν] Nota primam corripi, nisi malis συνίζησιν in ultimâ syllabâ.

203.

Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καθαρῶς αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει·
Εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδεῖ θυμῷ
Κτήσεται, εἰθ' ὅρκῳ, παρ' τὸ δίκαιον ἐλὼν,
Αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
Αὖθις ἔγενλο κακόν· Θεῶν δ' ὑπέρεσχε νόος.

Θεῶν] Unius est syllabæ.

204. Πλοῦτο

204.

Πλοῦτον δ' οὐδὲν τέρμα τεθασμένον ἀνθρώποισιν·
Οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἄπαντας;
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

205.

Οἱ κακοὶ, οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἀνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην·
Ἔργά τε δειλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνως πάντα λέγειν ἔτυμα.

206.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος, ἔν τε κακοῖς.
Εἰ δὲ Θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσει
Ἀφραίνων, κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

207.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
Ἔργμασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος· ὄντινα δαίμων
Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει.
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ἦ κακὰ ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι,
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ἦ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Σπεύδειν] Subaudi δεῖ.

208.

Ὦ δειλὴ Πενίη, τί μένεις προλιπεῖσα παρ' ἄλλον
Ἀνδρ' ἰέναι; τί δὲ δή μ' οὐκ ἐθέλουσα φιλεῖς;
Ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυσήνιν τῆδε βίου μέτεχε.

209.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον.
Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

210.

Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυπεῖ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.

211.

Δειλὸς δ' εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτῷ
Χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρις ἠδεμία.

212.

Μή ποτ' ἐπαινέσῃς πρὶν ἂν εἴδῃς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργὴν, καὶ ῥυθμὸν, καὶ τρόπον ὅσις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
Κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον·
Τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου·
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην,
Ἔφθην δ' αἰνήσας, πρίν σε κατὰ πάντα δαῆναι
Ἦθεα· νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἄθ', ἑκὰς διέχω.

213. Τιμα-

213.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
Γιγνώσκειν χαλεπὸν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
Οἱ μὲν γὰρ κακότηα καλακρύψαντες ἔχυσι
Πλάτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν ἁλομένη πενίη.

214.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη Θεὸς ἐσθλὴ ἔνεσιν·
Ἄλλοι δ' ἁλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες, ἔβαν.
Ὤχελο μὲν Πίστις μεγάλη Θεὸς, ὤχελο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη. Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον·
Ὅρκοι δ' ἁ ἔτι πῖσοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ Θεὺς ἁδεὶς ἄζεται ἀθανάτυς.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιο, ἁδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι γιγνώσκυσ', ἁδὲ μὲν εὐσεβίας·
Ἀλλ' ὄφρά τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεβέων περὶ Θεὺς, Ἐλπίδα προσμένετω.
Εὐχέσθω δὲ Θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ θυμάτῃ θυέτω·
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
Οἱ Θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Ἀιὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχυσι νόημα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Θιὺς] Unius eſt ſyllabæ, ut et mox Θιῶν.

215.

Οὔτις ἄποινα δίδυς θάναλον φύγοι, ἁδὲ βαρεῖαν
Δυσυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι·

Οὐδ'

Οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ Θεὸς ἄλγεα πέμπει,
Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βλόμενος προφύγοι.

216. ΣΟΛΩΝΟΣ τινα.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοι πρὸς Θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν.
Εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν,
Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν· ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· πάντων ὕστερος ἦλθε Δίκη.
Πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι Θεοὶ παραγίγνεσθαι ἀνδρὶ
Ἔμπεδος ἐκ πείρατος πύθμενος εἰς κορυφήν.
Ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος, ἃ καλὰ κόσμον,
Ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος,
Οὐκ ἐθέλων ἕπεται, ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ.
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται, ὥσε πυρὸς.
Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ·
Οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.

217. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Μὴ τὴν Ἀθηνᾶν, μακάριον ἡ χρηστότης
Πρὸς πάντα, καὶ θαυμαστὸν ἐφόδιον βίῳ.

218. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν κακῶν ἦν φάρμακον,
Ἀεί θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,

Ἠλλατ-

Ἠλλαττόμεσθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον.
Νῦν δ' ὑ προσέχει τὰ πράγματ', ὐδ' ἀποβλέπει
Εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
Ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μὴ, πορεύσεται.
Τί ἔν πλέον ποιοῦμεν; ὐθέν· ἡ λύπη δ'
Ἔχει, ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, τὰ δάκρυα.

Τί ἔν] Equidem hos Versus sic corrigendos credo:

Τί ἔν πλέον ἔχομεν; ὐδέν· ἡ
λύπη δ' ἔχει,
Ὥσπερ τὰ δένδρα, καρπὸν οἵ' τὰ δάκρυα.

ἔχομεν apud Plutarchum reponimus pro ποιοῦμεν: Græci enim πλέον ἔχειν *proficere* dicunt, non πλέον ποιεῖν. Cætera per se patent.

219. Τῦ αὐτῦ.

Εἰ γὰρ ἐγένυ σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
Ὅτ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ σ' ἐφ' ᾧγε διατελεῖν
Πράσσων ἃ βύλει, καὶ διευλυχεῖν ἀεὶ,
Καὶ τῦτο τῶν Θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
Ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔσι γάρ σ' ἐψευσμένος,
Ἀτοπόν τε πεποίηκ· εἰ δ', ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις,
Ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς, ἔσπασας τὸν ἀέρα
Τὸν κοινὸν, ἵνα σοί τι τραγικώτερον λαλῶ,
Οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον·
Τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων. Ἄνθρωπος εἶ,
Οὗ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
Ταπεινότητα ζῶον ὐδὲν λαμβάνει·

Διευτυχεῖν] Ita rectè Grotius, non διευτυχῶν, ut apud Plutarchum: licet enim πράσσων pendeat ex διατελεῖν, non tamen ideo alterum dixeris. ipsum enim διευτυχεῖν idem est, ac διατελεῖν εὐτυχῶν: ea vis est τῦ Διὰ in compositis.

Ἔσι γάρ σ'] Hoc σ addidimus ob versum. *Grotius.*

Καὶ

Καὶ μάλα δικαίως· ἀσθενέστερον γὰρ ὂν
Φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν·
Ὅταν πέσῃ δὲ, πλεῖστα συντρίβει καλά.
Σὺ δ' ἤδη ὑπερβάλλουσα, Τρόφιμ', ἀπώλεσας
Ἀγαθὰ, τὰ νῦν δ' ἔστι μέτρια καὶ τά σοι κακά.
Ὡς ἀνὰ μέσον πως καὶ τὸ νῦν λυπεῖν φέρε.

Ἀγαθὰ] Hæc quoque interpolata ſunt à viro magno; tu lege,

Ἀγαθὰ τὰ νυνὶ δ' ἔστι μέτρια σοι κακά.
Ὡς τἀναμέσον πως, καὶ τὸ λοιπὸν εὖ φέρε.

Ut intermedium quondam *tuliſti*, etiam reliquum bene feras. Ut τὸ ἀναμέσον, ita et τὸ λοιπόν. ita prorſus editio Aldina: niſi quod pro νῦν, verſus gratiâ, νυνὶ, pro φέρε repoſuimus εὖ φέρε. *Bentleius.*

Λυπεῖν] Sic Grotius, olim τὸ νῦν λοιπὸν, vel τὸ λοιπὸν δὴ φέρε.

220. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Ἐν Δυσκόλῳ.

Περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος·
Εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντα σοι
Εἰς πάντα τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
Ἄλλῳ μεταδιδοὺς, αὐτὸς ὢν δὲ κύριος.
Εἰ δ' ὧδέν αὐτῷ, τῆς Τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,

Πάντα] Apud Stobæum eſt πάντα τὸν χρόνον, quod, verſus gratiâ, ſic interpolavit Grotius, Εἰς πάντα τὸν χρόνον; atqui hoc neque elegans, neque ſatis Græcum eſt. Nos ἅπαντα legimus: Sic enim caſu accuſativo abſolutè ponunt, pro *omni tempore, perpetuo.* Verſus quartus in Stobæo ſic legitur,

Εἰ δὲ μηδ' ἑαυτῷ, τῆς Τύχης δὲ πάντ' ἔχεις.

Unde Grotius, ut verſui conſuleret, ejecit illud δὲ: perperam omnino, cùm in redditione ſententiæ poſt εἰ μὲν, neceſſarium ſit, εἰ δέ. Ita Clar. Bentleius optimè. loco autem μηδ', ὧδέν legit.

Τί

Τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
Αὐτὴ γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
Παρελομένη σε πάντα προσθήσει πάλιν.
Διόπερ ἐγὼ σέ φημὶ δεῖν, ὅσον χρόνον
Εἷ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως, πάτερ,
Αὐτὸν ἐπικυρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν,
Ὡς ἂν δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ· τοῦτο γὰρ
Ἀθάνατόν ἐσι· κἂν ποτὲ πταίσας τύχης,
Ἐκεῖθεν ἔσαι τ' αὐτὸ τοῦτο σοι πάλιν.

221. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δὺ εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα, μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον,
Τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λάβε·
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Ἀλλ' οὐδὲ εἷς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρόν.

222. ΣΙΜΥΛΟΥ.

Οὔτε φύσις ἱκανὴ γίνεται τέχνης ἄτερ,
Πρὸς ἀδὲν ἐπιτήδευμα παράπαν ἀδενὶ.
Οὔτ' αὖτε τέχνη μὴ φύσιν κεκλημένη.
Τούτων ὁμοίως τοῖν δυοῖν συνηγμένων
Εἰς ταὐτὸν, ἔτι δεῖ προσλαβεῖν χορηγίαν,
Ἔρωτα, μελέτην, καιρὸν εὐφυῆ, χρόνον,
Κριτὴν, τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἂν τούτων τις ἀπολειφθεὶς τύχῃ,
Οὐκ ἔρχετ' ἐπὶ τὸ τέρμα τοῦ προκειμένου.

Φύσις, θέλησις, ἐπιμέλεια, εὐταξία,
Σοφὰς τίθησι, κἀγαθάς, ἑτῶν δέ τοι
Ἀριθμὸς ὐδὲν ἄλλο πλὴν γῆρας ποιεῖ.

223. ΕΤΗΝΟΥ.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως,
Ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, ὐκέτι τῦτ' ἐν ἔθει.
Καὶ πρὸς μὲν τύτυς ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιὸς,
Σοὶ μὲν ταῦτα δοκῦντ' ἐστιν, ἐμοὶ δὲ τάδε·
Τὰς ξυνετὰς δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ·
Οἵπερ καὶ ῥᾴστης εἰσὶ διδασκαλίας.

224. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς Δία.

Ὕστατα τῦ πρώτυ ὕμνυ ἔπη.

Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρταλε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης· τεὰ δ' ἔργμαλα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', ὐκ ἔσαι τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδυ δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσαται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδυ δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

225. ΕΞ ΥΜΝΥ.

Εἰς Λυτρὰ τῆς Παλλάδος.

Μὴ μύρα λωβροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Ἀθηναίᾳ χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε·

Οἴσε᾽ μηδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας·
Οὐδ᾽ ὅκα τὰν Ἴδαν Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ᾽ ἐς Ὀρείχαλκον μεγάλα Θεὸς, ὐδὲ Σιμοῦλος
Ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ᾽ Ἥρη· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.

Ἴδαν] Nullum occurrit exemplum, ubi proprium loci nomen, in quo fit actio, ponitur sine præpos. in accus. adeoque Ἴδας legendum censeo, litem in Idâ judicatam.

Doctissimus Bentleius legit Ἴδα· Occurrit exemplum, Il. κ´ ver. 268. Σκάνδειαν δ᾽ ἄρα δῶκε, &c. ubi Schol. Σκάνδειαν, ἀντὶ τῦ ἐν Σκανδίᾳ, κατὰ Σκάνδειαν.

226. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Εἰς ἄγρον.

Δικαιόταλον κτῆμ᾽ ἐστὶν ἀνθρώποις ἀγρός.
Ὧν ἡ φύσις δεῖται γὰρ, ἐπιμελῶς φέρει,
Πυρὸς, ἔλαιον, οἶνον, ἰσχάδας, μέλι.
Τἀδ᾽ ἀργυρώματ᾽ ἐστὶν, ἤτε πορφύρα,
Εἰς τὰς τραγῴδὰς εὔθετ᾽, ὐκ ἐς τὸν βίον.

227. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Τ᾽ ἀργύριον εἶναι, μειράκιον, σοι φαίνεται
Οὐ τῶν ἀναγκαίων καθ᾽ ἡμέραν μόνον
Τιμὴν παρασχεῖν δυνατὸν, ἄρτων, ἀλφίτων,
Ὄξυς, ἐλαίυ, μειζόνος δ᾽ ἄλλυ τινός.
Ἀθανασίας δ᾽ ὐκ ἔστιν, ὐδ᾽ ἂν συναγάγῃς
Τὰ Ταντάλυ τάλαντ᾽ ἐκεῖνα λεγομένα,
Ἀλλ᾽ ὅταν ἀποθάνῃς ταῦτα καταλείψεις τισίν·

Τί ἂν λέγω; μηδ' αὐτὸς, εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς,
Πίσευε τούτῳ, μήτε τῶν πτωχῶν πάλιν
Ἡμῶν καταφρόνει, τοῦδ' δέ γ' εὐτυχεῖν ἀεὶ
Πάρεχε σεαυτὸν τοῖς ὁρῶσιν ἄξιον.

228. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ Μέλη τινά.

Εἰς Λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἀ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἡμέτερα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
Κἀγὼ μὲν ἤδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνους ἔρωτας ᾄδει.

229. Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίαις ποθ' ὥραις
Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
Κέαται κόπῳ δαμέντα.
Τότ' Ἔρως ἐπισαθεὶς μεῦ
Θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας·

Τίς,

Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Κατὰ μεῦ σχίσεις ὀνείρους.
Ὁ δ' Ἔρως, Ἄνοιγε, φησὶ,
Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι δὲ, καὶ σέληνον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας.
Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας,
Ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν
Ἐσορῶ φέροντα τόξον,
Πτέρυγάς τε, καὶ φαρέτρην.
Παρὰ δ' ἑσίην καθίξας,
Παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
Ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
Τόδε τόξον, εἴτι μοι νῦν
Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ, καί με τύπτει
Μέσον ἦπαρ, ὥσπερ οἶστρος,
Ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι,
Κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Φέρον] Nota mutationem generis. βρέφος enim est neutrius; sed personæ habetur ratio, non generis.

230. Εἰς ἑαυτὸν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέον, γέρων εἶ.

Λαβὼν

Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
Κόμας μὲν ὑκετ᾽ ὄσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ᾽ εἰσὶν, εἴτ᾽ ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα· τοῦτο δ᾽ οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

Ὅσῳ] Subaudi μᾶλλον ut nonnunquam *magis* apud Latinos.

231. Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι.
Ἔπειθ᾽ Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ᾽ ἔχων νόημα
Ἄβυλον, ὐκ ἐπείσθην.
Ὁ δ᾽ εὐθὺ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με πρὸκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ᾽ ὤμων
Θώρηχ᾽, ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δοῦρα, καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ᾽· ἐγὼ δ᾽ ἔφευγον.
Ὡς δ᾽ ὑκέτ᾽ εἶχ᾽ ὅϊσὺς,
Ἤσκαλλεν, εἶθ᾽ ἑαυτὸν
Ἄφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μευ
Ἔδυνε, καί μ᾽ ἔλυσε.
Μάτην δ᾽ ἔχω βοείην.

Τί

Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

Βαλώμεθ'] Ἀντὶ τοῦ προβαλώμεθα, βοείην nempe. Ita locus dilucidus erit.

232. Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι ςεφάνοισι,
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι· μενεῖ δέ·
Δουλεύειν δεδίδακται.

233. Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρως ποτ' ἐκ ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δηχθεὶς
Τῆς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ, καὶ πετασθεὶς
Πρὸς τὴν κάλην Κυθήρην,
Ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὄλωλα, κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.

Ἡ δ'

Ἡ δ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τῆς μελίττης,
Πόσον, δακεῖς, πονεῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

234. Εἰς Τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γὰρ ἐσι κεῖνα πάντα,
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς.
Χ' ὁπόσα φέρουσιν Ὧραι.
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν.
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι.
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἰμήν.
Τὸ δὲ γῆρας ἔ σε τείρει,
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε,
Σχεδὸν εἶ Θεοῖς ὅμοιος.

Φιλία] Faber legit φίλος εἶ.

235. Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·

Χαλε-

Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος ἐδὲν εἰς Ἔρωτα·
Σοφίη, τρόπος πατεῖται.
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς,
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας
Διὰ τοῦτον ἐκ ἀδελφὸς,
Διὰ τοῦτον ἐ τοκῆες·
Πόλεμοι, φόνοι, δι' αὐτὸν.
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

236. ΜΟΣΧΟΥ.

Ἔρως Δραπέτης.

Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώσρει·
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμὸς ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἔξει.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοισιν.
Χρῶτα μὲν ἐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτοῦ
Δριμύλα κ' φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἀδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. ὡς μέλι, φωνά.
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτὰς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει.

Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται·
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοθ' ἐπ' ἄλλας,
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται·
Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον.
Τυθὸν ἑοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται·
Καὶ χρύσεον πτερὶ νῶτα φαρέτριον· ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἀμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἢν τύ γ' ἔλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς·
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κἢν γελάᾳ, τό νιν ἕλκε· καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐνλί.
Ἢν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μή τι θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

237. ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Χρυσᾶ Ἔπη.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα Θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς,
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
Τοὺς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἄγχιστα ἐκγεγαῶτας·
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.

Διάκειται] Legitur διάκινται.

Μηδ'

Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς.
Ταῦτα μὲν ὕτως ἴσθι· κρατεῖν δὲ ἐθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμῷ· πρήξῃς δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλις' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μήδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε,
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσσά τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρᾴως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει·
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ. ὧδε δὲ φράζευ·
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τέτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ'· ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν· ψεῦδος δ' ἦν πέρ τι λέγηται,
Πρᾴως ἴσχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω·
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ
Πρῆξαι, μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐσι.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται·
Δειλὸν τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ πίσασαι, ἀλλὰ διδάσκευ
Ὅσσα χρεών· καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις·
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή,
Ἀλλὰ ποτῷ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνιήσῃ.

Ἐιθίζε δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ φεύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον·
Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργε.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαςον ἐπελθεῖν.
Πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτε ἐπέξιθι καὶ μεθέπειλα
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο χρησὰ δὲ τέρπε.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τέτων χρὴ ἐρᾶν σε·
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.

238. ΦΙΛΙΣΚΟΥ.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐσιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅσις ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βέλεται.
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα χαίρει μὴ λαμβάνων,
Ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ' ὅσις ταῦτα πάντα διαίρει μόνον,
Ἀλλ' ὅσις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κ' οὐ δοκεῖν εἶναι, θέλει.

239. ΒΙΩΝΟΣ.

Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέσα,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευσάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι, φίλε βῶτα, λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.

Ὡς

Ὡς λέγε, χ' ἃ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βυκολίασδον,
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἀδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδαξε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθους, καὶ μητέρος ἔργα,
Κηγῶν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὅσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

240. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Μείζω τὰ κακὰ ποιοῦσι πολλοὶ, Δεσπότα,
Αὐτοὶ δι' αὐτοὺς, ἢ πέφυκε τῇ φύσει.
Οἷον, τέθνηκεν υἱὸς, ἢ μήτηρ τινὶ,
Ἦ, νὴ Δι', ἄλλων τῶν ἀναγκαίων γέ τις.
Εἰ μὲν λαβῇ τοῦτ', ἀπέθανε, ἄνθρωπος γὰρ ἦν.
Τοσοῦτον γέγονε τὸ κακὸν, ἡλίκον περ ἦν.
Ἐὰν δ', ἀβίωτος ὁ βίος, οὐκ ἔτ' ὄψομαι,
Ἀπόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ ἐὰν τοῦτο σκοπῇ,
Πρὸς τοῖς κακοῖσιν ἕτερα συλλέγει κακά.
Ὁ δὲ τῷ λογισμῷ πάντα παρ' ἑαυτῷ σκοπῶν,
Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖται, ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

241. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ.

Κρεσφόντης.

Εἰρήνη βαθύπλουτε,
Καὶ καλλίσα μακάρων Θεῶν,

Ζῆλός

Ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις·
Δέδοικα δὲ, μὴ πρὶν πόνοις
Ὑπερβάλῃ με γῆρας, πρὶν
Σὰν χαρίεσσαν προϊδεῖν ὥραν,
Καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς,
Φιλοσεφάνους τε κώμους.
Ἴθι μοι, πότνια, πόλιν τάνδε,
Ἐχθραὶ σάσιν εἰρὴ ἀπ' οἴκων.
Τὰν μαινομέναν τ' Ἔριν
Θηκτῷ τερπομέναν σιδήρῳ.

Πόνοις] Polybius omittit.

242 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

——————τοῦτον εὐτυχέσταλον λέγω,
Ὅσις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
Τὰ σεμνὰ πάντ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ,
Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἀέρ', ὕδωρ, νέφη,
Πῦρ' τ' αὐτὰ, κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσεται,
Ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτὸς σφόδρ' ὀλίγος,
Σεμνοτέρα τούτων ἄτερ' οὐκ ὄψει ποτέ.
Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
Ὃν φημὶ, τοῦτον, τὴν ἐπιδημίαν ἄνω,
Ὄχλον, ἀγορὰς, κλέπτας, κυβείας, διαῤῥίβας,

Ἀερ'] Olim ἀείρ' lectum, et ad Solem relatum. Malè.

Τ' αὐτὰ, κἂν] Apud Stobæum sic extat: Ταῦτ' ἔτη κἂν ἑκατὸν βιώσεται. Unde Clar. Bentleius ταῦτ', ἔτη σι κἂν ἑκατὸν βιῶν' ἔδει.

Ἄτερα] Olim ἕτερα. Malè.

Τὴν ἐπιδημίαν] Olim καπιδημίαν βροτῶν, et ἀνθρώπω.

Ἂν

Ἂν πρῶτος ἐξέλθῃς, καταλύσεις βελτίον.
Ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς ὑδενὶ,
Ὁ προσδιαρίθμων δὲ κοπιάσας ἀπέλασε.
Κακῶς τε γηρῶν, ἐνδεὴς τὲ γίνεται,
Ῥεμβόμενος ἐχθρὰς εὗρε, ἐπεβουλεύθη πόθε·
Οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

243. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Ὦ Κλέων, παῦσαι φλυαρῶν, ἂν ὀκνῇς τὸ μανθάνειν,
Ἀνεπικέρτομον σεαυτῷ τὸν βίον λήσῃ ποιῶν.
Οὔτε γὰρ ναυαγὸς, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος,
Οὔποτ' ἂν σώσειεν αὐτὸν, οὔτ' ἀνὴρ πένης γεγὼς,
Μὴ τέχνην μαθὼν δύναιτ' ἂν ἀσφαλῶς ζῆν τὸν βίον.
Ἀλλὰ χρήματ' ἔστιν ἡμῖν. ἄγε τάχις' ἀπόλλυται.
Κτήματ', οἰκίαι. Τύχης δὲ μεταβολὰς οὐκ ἀγνοεῖς,
Ὅτι τὸν εὔπορον τίθησι πλωχὸν εἰς τὴν αὔριον.
Κἂν μὲν ὁρμισθῇ τίς ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς τέχνης,
Ἐβάλετ' ἄγκυραν καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκεν.
Ἂν δ' ἀπαίδευτος μεταιχῇ πνεύματος φορούμενος,
Τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
Ἀλλ' ἑταῖροι, καὶ φίλοι σοι, καὶ συνήθεις, νὴ Δία,
Ἔρανον εἰσοίσουσιν· εὖχε μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων.

Τίχνης] Bentleii docta emendatio. Olim τύχας. Post ἀπαίδευτος loco ἀπαιδεύτου legit, et veterem lectionem in ultimo reſtituendam cenſet, quam tibi dabo: γνώσῃ σεαυτὸν ἄλλο μηδὲν, πλὴν σκίαν. Scies te meram umbram eſſe, et planè periiſſe.

Εἰ

Εἰ δὲ μὴ, γνώσεις ἂν αὐτὸς ἄλλο μηδὲν, πλὴν σκίαν.

244. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον, ὦμην, Σωσία,
Ἔγωγε πρότερον τὸς πένητας ζῆν μόνον
Ὀδυνωμένους· τῶν πλουσίων δὲ τὸν βίον
Ἴλαρόν τιν' εἶναι, καὶ φέρειν εὐθυμίαν.
Νυνὶ δὲ διαφέρονται τοῖς καθ' ἡμέραν
Δαπανήμασιν δὴ τὸν βίον ὁράω μόνον,
Λύπας δ' ἔχοντας μείζονας τὸς μείζονας.

ΤΕΛΟΣ.

EPIGRAMMATA.

1. ARCHIÆ.

In Certamina.

QUatuor ſunt certamina per Græciam, quatuor ſacra;
Duo quidem mortalium, duo verò immortalium.
Jovis, Letoidæ, Palæmonis, Archemori:
Præmia verò illorum, oleaſter, poma, apium, pinus.

Qui vincebant Jovis Olympi tulerunt oleaſtrum;
Poma verò Pythicum Apollinis certamen reportavit:
Iſthmiacam autem pinum præbuit Inous Melicerta;
Tu verò apium propoſuiſti, Archemore, in Nemea.

2. SIMONIDIS.

Iſthmia et Pythia Diophon Philonis *filius* vicit,
Saltu, celeritate pedum, diſco, jaculo, lucta.

3. Incerti.

In Vitem.

Quis tandem immiſericorditer vini-nutricem immaturam uvam Bacchi
Vir viteo ramo excidit;
Conſtrictus verò labia humi abjecit, ut viatoribus
Eſſet euntibus ſemeſæ quiſquiliæ?

Sit illi Bacchus implacabilis, qualiter Lycurgo,
Quoniam ipſius creſcentem extinxit lætitia:
Hoc enim fortè quiſpiam potu vel ad cantus
Evaſiſſet, vel luctuoſæ curæ inveniſſet ſolutionem.

4. PLATONIS *Junioris.*

In Mutilos.

Virum quidam manicum ſupra dorſum oculis captus
Portavit, pedibus mutuo-datis, oculis mutuo-acceptis.

5. PALLADÆ.

In Fortitudinem et Fortes.

Fugiebat Lacon olim pugnam; obviam verò facta mater
Dixit, in pectus enſe ſublato,
Vivus quidem tuæ matri uſque dedecus injungis,
Et ſtrenuæ Spartæ patrias leges ſolvis;
Si verò occideris meis manibus, mater quidem audiam
Infelix, ſed in meâ patriâ conſervatâ.

6. JULIANI.

Ex Præfectis Ægypti.

Mater filium deſertorem pugnæ poſt mortem ſociorum
Occidit, partus-dolorum recordationem aſpernata:
Legitimum etenim ſanguinem diſcernit Lacedæmon
Virtute præliantium, non genere infantum.

7. CRINAGORÆ.

In Romam.

Ne quidem ſi Oceanus omnes æſtus concitaverit,
Neque ſi Germania Rhenum omnem ebiberit,

Romæ

Romæ vel tantillum lædet robur, quamdiu utique manſerit
Dextra ad imperandum Cæſari intrepida.
Sic et ſacræ Jovis quercus firmiter radicibus
Stant, folia verò arida diffundunt venti.

8. PARMENIONIS.

Illum, terræ pontique inverſis viis,
Navitam continentis, peditem pelagi,
Tribus haſtarum centuriis ſuſtinuit Mars
Spartæ: erubeſcite, montes et pelagi.

9. ALPHEI. *Mitylenæi.*

Claude, Deus, magni portas labare neſcias Olympi;
Præſidio firma, Jupiter, ſacroſanctam ætheris acropolin:
Jam enim et pontus ſubjugata ſunt haſtâ Romæ
Et terra: cœleſtis autem via reſtat inacceſſa.

10. EVENI.

In Retributionem.

Licèt me ederis ad radicem, uſque tamen porro fructum feram,
Quantum infundatur tibi, hirce, inter immolandum.

11. MUSICII, *ſive* PLATONIS.

In Minas.

Venus Muſis: Puellæ Venerem
Colite: ſin minus, Amorem in vos armabo.
Et Muſæ contra Veneri: Marti hæc procacia dicito:
In nos autem non ales eſt miſellus iſte puer.

12. PAULI *Silentiarii.*

In Virtutem.

Neque prædivitis fortunæ tollare impetu,
Neque tua deflexerit ſollicita cautio liberiorem *curſum.*
Tota enim ab incertis vita oppugnatur flatibus,
Hac et illac crebro dum in vices attrahitur:
Virtus verò ſtabile quiddam et immutatum, in qua ſola
Fluctus fidenter naviga vitæ.

13. LUCIANI.

In Intemperantem.

Paternas opes juvenis adhuc Theron, Menippi *filius.*
Turpiter in prodigos effuderat ſumptus:
At illum Euctemon, paternus amicus, ut advertit
Jam arida atteri paupertate,
Et illum lacrymas fundens ad ſe recepit, et maritum illum
Fecit ſuæ filiæ, multis inſuper *muneribus* dotalibus datis.
At poſtquam Theroni præter ſpes evenere divitiæ,
Continuò illos ipſos paſcebatur inter ſumptus.
Ita quidem Therona rurſus circumtexit
Pernicioſæ paupertatis unda reflua.
Euctemon verò deflevit rurſus non jam iſtum,
Sed ſuæ filiæ dotemque et thalamum.
Senſit verò non fas eſſe hominem, malè uſum
Propriis *bonis*, eſſe fidum in alienis.

14. PHILIPPI.

In Citharœdum.

Amabile cùm ceciniſſet multiforis lotis,
Dixit arguto Phœbus ſuper Glaphyra:
Marſya, mentitus es inventum tuum, Minervæ enim
Tibias è Phrygia hic nactus eſt.

At ſi tu tales illo tempore inflâſſes non Hyagnis
Luiſſet infelix tibiarum certamen ad Mæandrum.

15. PARMENIONIS *Macedonis.*

In Sufficientiam.

Sufficit mihi lænæ tenue tegmen, neque menſis
Serviam, Muſarum flores depaſtus:
Odi divitias amentes, adulatorum nutrices, neque ſupercilium
Serviliter accommodabo; novi parvum epularum libertatem.

16. PALLADÆ.

Spes nec Fortuna amplius mihi curæ ſunt, nec moror
Amplius fallaciam: penetravi in portum.
Sum pauper *ſane* vir, at libertati contubernalis ſum:
Inſolentes erga paupertatem opes averſor.

17. LUCILII.

Ne tu ad alienam, ô homo, aſſideas menſam,
Fruſtum probroſum alvo gratificans:
Modo quidem flenti, et mœſto lumen
Adfluens, et mox contra ridenti arridens,
Neque tu utique ploratu cum opus habeas, neque riſu.
Et fleo cum Milia, et rideo cum Milia.

18. LUCIANI.

Tanquam mox moriturus, tuis bonis fruere:
Tanquam autem victurus, parce tuis poſſeſſionibus.
Eſt autem vir ille ſapiens, qui, his utriſque animadverſis,
Parcimoniæ et ſumptui modum adaptavit.

19. CRA-

19. CRATETIS *Philoſophi.*

Salve, Dea domina, virorum bonorum amor,
Frugalitas, inclytæ proles temperantiæ:
Tuam virtutem colunt, quotquot juſta exercent.

20. THEOGNIDIS.

Non volo diteſcere, non precor: atqui ſit mihi
Vivere ex paucis, nihil ferenti mali.

21. Incerti.

In Vitam humanam.

Vitam, Heraclite, multo magis, quàm cùm vivebas,
Deſle; nunc vita eſt miſerabilior.
Vitam jam ride, Democrite, plus quàm antea:
Nunc vita omnino eſt riſu dignior.
Ad vos verò et ipſe aſpiciens, interim anxiè cogito,
Qui tecum ſimul poſſim flere, qui tecum ridere.

22. POSIDIPPI, *alii* CRATETIS *Cynici.*

Qualem quis vitæ ſecuerit callem? in foro quidem
Jurgia, et moleſtæ lites; domi verò
Curæ: rure autem, laborum ſat: in mari autem
Terrores: in peregrina verò, ſiquid habeas, timor:
Si verò inops ſis, importunum eſt: habes matrimonium?
haud expers curarum
Futurus es; non uxorem ducis? vivis eo magis in ſolitudine:
Liberi, labores; mutilatio, vita ſine liberis; juventus
Imprudens: cani verò e contrario inefficaces.
Erat igitur ex duobus optabile unum, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel mortuum fuiſſe ſtatim a partu.

23. ME-

23. METRODORI.

Ex adverſo Probabilia.

Quemvis vitæ ſecueris callem; in foro quidem
Laudes, et prudentes actiones: domi verò
Quies: rure autem, naturæ gratia: in mari verò
Lucrum: in peregrina, ſiquid habeas, decus:
Sin inops fueris, ſolus nôſti: habes matrimonium? domus optima
Erit; non uxorem ducis? vivis eo liberius.
Liberi amabiles: ſecura ſine liberis vita: juventus
Robuſta: cani verò contra religioſi.
Non igitur è duobus his unius optio eſt, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel *protinus* mortuum fuiſſe: omnia enim
vitæ bona *ſunt*.

24. LUCIANI.

Mortalia quæ *ſunt* mortalium, et omnia prætereunt nos.
Sin minus, nos tamen illa præterimus.

25. PALLADÆ.

In terram veni nudus, nudus item ſub terram abeo.
Et quid fruſtra laboro, nudum videns finem?

26. Ejuſdem.

Scena omnis vita, et luſus; aut diſce ludere,
Studio ſepoſito, aut perfer dolores.

27. Incerti.

Multa ſunt inter calicem et labrum ſummum.

28. JU-

28. JULIANI.

Dulces omnes *suas* semitas sortita est vita. Urbe media
Gloria, amicitiæ: arcanæ domi molestiæ.
Rus voluptatem affert, lucrum navigatio: aliena terra
Notitia: ex nuptiis autem domus est unanimis:
Innuptis verò secura usque vita: munimentum paratum est
Patri, proles: evanidus sterilibus metus.
Virtutem juventa, cani prudentiam noverunt præbere:
Quare, fiduciam sumens, vive, procrea *tuum* genus.

29. Incerti.

Quo quis *pacto* absque morte te fugiat, vita? innumera enim tui
Tristia: et nec fugere in manu *est*, nec ferre.
Jucunda enim tui natura quidem pulchra, terra, mare,
Astra, lunæ orbes et solis:
Cætera autem omnia, formidinesque et dolore: et siquid nactus fuerit quis
Boni, alterna id excipitur Nemesi.

30. MENANDRI.

Omnia animantia sunt beatiora
Et mente prædita magis homine multò.
Asinum spectes licet principio istum mihi.
Is infelix est extra controversiam:
At ipsi malum sua culpa nullum accidit;
Quæ verò natura tribuit ei, ea habet.
Nos autem, præter necessaria mala,
Ipsi nostrâ sponte alia super accersimus.
Dolemus ubi quis sternuerit: si dixerit malè,
Irascimur. Si viderit quis somnium, valdè
Formidamus. Si noctua ululaverit, metuimus.
Affectuum æstus, opiniones, ambitus, leges,
Omnia hæc adscita naturæ *sunt* mala.

31. Incerti.

31. Incerti.

Omnia riſus, et omnia pulvis, et omnia nihil:
Omnia enim quæ ſunt, ex ratione-carentibus facta ſunt.

32. LUCIANI.

Quibus feliciter agitur omnis vita brevis eſt:
Quibus verò male, una nox immenſum eſt tempus.

33. ARCHIÆ.

In Puerum.

Lyſippes nuper-natus in præcipitio filius ſerpens
Aſtyanactei initium faciebat fati.
Illa verò ad ſe recta revocavit via, è ſinu proferens
Mammam, à fame redemptricem atque morte.

34. MENECRATIS.

In Senectutem.

Senectus dum quidem abſit, quiſque optat; ſi quando veniat verò,
Culpat: eſt autem ſemper potius quod debetur.

35. *In Calamum Scriptorium.*

Eram inutilis calamus ſtirps: ex me enim
Non ficus, non pomum provenit, non uva:
Sed me vir initiavit Heliconida, tenuia cùm expoliiſſet
Labra, et anguſtum fluxum atramenti derivâſſet.
Abhinc verò, quoties bibero nigrum potum, tanquam Deo plena,
Omne verbum muto hocce loquor ore.

36. ANTIPATRI, *alii* PLATONIS.

In Arbores.

Juxta-viam nucem me prætereuntibus plantaverunt
Pueris in lapidibus deſtinandis ludicrum peritiæ:
Omnes verò ramoſque et florentes ſurculos
Fracta ſum, crebris ſaxis dum ferior.
Arboribus fructiferis *eſſe* nihil prodeſt: certè enim ego
Infelix mihi in contumeliam fructum tuli.

37. ANTIPHILI *Byzantii.*

Ramí ſublime penſiles patulæ quercus, felix-umbræ altitudo
Viris merum æſtum defendentibus,
Frondoſi, tegulis opertiores, domus virorum,
Domus cicadarum, meridiani rami,
Et me veſtris reclinatum ſub comis
Tuemini, radiis ſolis profugum.

38. ANTIPATRI.

In Infelicitatem.

Opes Ariſtidæ juvenca una, et lanigera
Erat ovis: harum ope famem abigebat foras.
Excidit verò utriſque: ovem lupus occidit, partus dolor
Juvencam; paupertatis ita periit armentum.
Qua-pera-ſtringitur is à loro circa collum nodum cum nexuerat,
Miſerandus orbum-balatu mortuus eſt ad tugurium.

39. Incerti.

In Laudes.

Bona dicere ſemper de omnibus pulchrum, turpia verò grave:
Licet ſint illorum digni quæ loquimur.

40. LU-

40. LUCIANI.

In Amorem.

Non Amor injuriâ afficit humanum genus: ſed intemperantibus
Animis hominum eſt Amor obtentui.

41. Ejuſdem.

In Ingratos.

Celeres gratæ, ſuaviores: ſin moretur,
Omnis gratia vana, neque dicatur gratia.

42. Incerti.

Lupum propriis uberibus alo non ſponte,
Sed me cogit paſtoris amentia.
Grandis verò factus à me, in contra ferus erit.
Gratia mutare naturam non valet.

43. LUCIANI.

Nequam vir dolium eſt perforatum: in quem omnes
Si exhauris gratias, incaſſum effuderis.

44. Incerti.

In Preces.

Jupiter rex, bona quidem et orantibus et non orantibus
Nobis da, noxia verò etiam a precantibus avertas.

45. Incerti.

In Cicadam.

Quare me ſolitudinis-amantem improbâ, paſtores, capturâ
Cicadam roſcidis abducitis a ramis?
Nympharum juxta viam luſciniam, medios per æſtus
Montibus et umbroſis celebriter canentem ſaltibus:
Ecce autem et turdum et merulam, en verò tot
Sturnos ruralis prædones copiæ.
Frugum vaſtatores capere fas: perdite illos.
Foliorum et herbidi quænam eſt invidia roris?

46. AGATHIÆ.

In Mortem.

Mortem quid formidatis, quietis genitricem,
Sedantem morbos, et paupertatis dolores?
Sola ſemel mortalibus adeſt, nec unquam illam
Vidit quiſpiam hominum ſecundò venientem.
Morbi verò multi et varii, modò illuc
Venientes mortalium, et tranſeuntes.

47. Incerti.

Gaudet *neſcio* quis Theodorus, quia mortuus ſum; alius ſuper iſto
Gaudebit: morti omnes *nos* debemur.

48. Incerti.

Ad Orcum rectus deſcenſus, ſive ab Athenis
Procedis, ſive mortuus vadis ex Meroë.
Ne te doleat utique a patria procul occidiſſe.
Undecunque unus *eſt* ferens ad Orcum ventus.

49. In-

49. Incerti.

Mortuus ſum, at maneo te; manebis autem et tu quempiam alium.
Omnes ſimiliter mortales unus Orcus hoſpitatur.

50. LUCIANI.
In Deos.

Homines quidem fortè latebis, ſi improbum quid feceris:
Non latebis verò Deos, ne quidem meditans.

51. Incerti.

Jupiter, Cygnus, Taurus, Satyrus, Aurum, ob amorem
Ledæ, Europiæ, Antiopæ, Danaës.

52. LUCIANI.
In ſemper Ægrotos.

Qui reliquerunt dulce lumen non ampliùs ploro;
Qui verò in exſpectatione vivunt ſemper mortis.

53. LUCIANI.
In Adulatores.

Nihil inter homines Natura nocentius invenit
Homine puram mentiente amicitiam.
Non ampliùs enim ut hoſtem cavemus. ſed amantes
Ut amicum, hinc magis lædimur.

54. Incerti.

Fictum habes amorem: metu verò amas et neceſſitate:
Hoc ipſo autem amore nihil infidelius.

55. In-

55. Incerti.

In Thucydidem.

O amice, ſi ſapis, ſumme me in manus; ſiquidem verò omnino
Imperitus a-natura-es Muſarum, abjice quæ non intelligis.
Sum verò ſanè non omnibus adeundus, pauci autem ſuſpexerunt
Thucydidem Olori *filium*, Cecropidem genere.

56. Incerti.

In Mediocritatem.

Omne ſupervacuum *eſt* intempeſtivum: dictum nempe eſt vetus
Quod et mellis nimium eſt fel.

57. JULIANI.

Domus et patria vitæ *ſunt* gratia; ulteriores verò
Curæ, hominibus non vita, ſed labor.

58. ANTIPATRI.

In Templum Dianæ.

Et arduæ Babylonis quadrigis patentem murum,
Et illum ad Alpheum Jovem ſpectavi,
Hortoſque penſiles, et ſolis coloſſum,
Et ingentem celſarum Pyramidum laborem,
Et monumentum Mauſoli immane; ſed ubi inſpexi
Dianæ nubes ad uſque excurrentem Ædem,
Et illa ſanè obſcurata ſunt, et ſi proſpiceret, excepto Olympo,
Sol, nihil ullibi tale radiis illuſtravit.

59. AN-

59. ANTIPHILI *Byzantii.*

Audacia, navium princeps dux, tu enim curſum inveniſti ponti,
Et animas hominum lucro irritâſti,
Cum tale fabricata es deloſum lignum, cum talem injeciſti
Mortalibus lucri ſpem, morte quæ coarguitur.
Eſſet reverà hominum aureum genus, ſi utique a terra
Procul, ut Orcus, pontus proſpiceretur.

60. Incerti.

In Hirundinem.

Attica puella, melle nutrita, loquax loquocem raptum
Cicadam implumibus eſcam fers pullis.
Vocalem vocalis, alatam alata,
Peregrinam peregrina, vernam verna.
Non protinus dimittes? non enim jus nec æquum
Perire ſacris-operato-cantibus ore ſacris-operato-cantibus.

Attica] Procne filia Pandionis, Athenienſis.

61. Incerti.

In Divites.

Eram juvenis, at pauper; nunc ſenex, dives ſum;
O ſolus ex omnibus miſerandus in utriſque.
Qui tunc quidem uti poteram, cum nihil habui;
Nunc autem, cùm uti non poſſum, jam habeo.

62. LUCIANI.

Divitiæ animi, divitiæ ſolæ ſunt veræ;
Alia nempe habet ille potiora poſſeſſionibus.
Illum autem multa-poſſidentem et divitem æquum eſt
Vocare, qui uti bonis poteſt.

Siquis

Siquis verò in calculis contabeſcit, alias ſuper alias
Acervare ſemper opes feſtinans;
Ille, qualis apes multiforis in alveis,
Laboravit, aliis percepturis mel.

63. PALLADÆ.

In Solatium.

Exſpectatio mortis luctuoſus eſt dolor,
Hoc verò lucratur mortalis fato functus.
Ne itaque defleveris diſcedentem vitâ;
Nihil enim poſt mortem eſt patendum.

64. *Quæ dixerit verba* Ulyſſes *regreſſus in Ithacam.*

Salve, Ithaca; poſt certamina, poſt moleſtias amaras maris,
Lubenter tuum ſolum accedo, ut aſpiciam
Laërten, uxoremque et inſignem filium unicum.
Tuus enim amor demulſit meum animum: novi et ipſe
Nil utique dulcius eſſe ſuâ cuique patriâ, et parentibus.

65. ALPHEI *Mitylenæi.*

In Homerum.

Andromaches adhuc luctum audimus, adhuc Trojam
Cernimus funditus totam everti,
Et laborem bellicum Ajacis ſub pinnis urbis,
Atque nexum ex equis Hectora raptari,
Mæonidæ per Muſam: quo non una patria vate
Ornatur, ſed terræ utriuſque climata.

66. In-

66. Incerti.

In Menandrum.

Ipſæ tibi ad os *ſe* affixerunt apes,
Variis Muſarum floribus delibatis:
Ipſæ etiam Gratiæ tibi donavere, Menandre,
Felix dictorum acumen fabulis inſerere:
Vivis autem in æternum. Gloria verò Athenis
Quæ ex te *oritur*, cœleſtes attigit fines.

67. PALLADÆ.

In Silentium.

Omnis ferè indoctus ſapientiſſimus eſt, dum tacet,
Sermonem celans ut morbum turpiſſimum.

68. THEODECTÆ.

De Providentia.

Quicunque jam mortalium incuſat Deos, quòd
Non protinus, ſed ex intervallo temporis, vindicant
Injuſtos, cauſam accipiat.
Si enim extemplo aderant pœnæ,
Plerique metu *ſolo*, non autem pio affectu,
Deos orarent: nunc verò, pœnâ
Longè ſita, *ſuo* ingenio utuntur mortales.
Cùm verò deprehenſi fuerint, comperti mali
Pendunt pœnas ſeris temporibus.

69. PAULI *Silentiarii.*

In Sapientiam.

Vivere non habet vim à natura placendi, ſed abjeciſſe
Curas è pectoribus canas-tempora.

Divitias habere volo quæ ſufficiant: ſupervacuum autem
Animum ſemper exedit inſanum ſuper auro ſtudium.
Hinc apud homines potiorem plerumque invenies
Et paupertatem opibus, et mortem vitâ.
Hæc tu cognoſcens, cordis dirige vias,
Ad unicam ſpectans ſpem, Sapientiam.

70. Incerti.

In Temperantiam.

Caſtitas et amor, obvio ſibi invicem
Occurſu, animas perdiderunt uterque.
Phædram quidem occidit igneus ardor Hippolyti,
Hippolytum verò pudica interfecit caſtitas.

71. Incerti.

In Fortunam.

Spes et tu Fortuna, prorſus valete; portum inveni:
Nihil mihi vobiſcum; ludite poſt me venturos.

72. LUCIANI.

Ager Achæmenidis eram olim, nunc autem Menippi;
Et denuo ab alio tranſibo ad alium.
Nam et ille olim *ſe* tenere me credebat, et rurſus hic
Arbitratur; ſum autem omnino nullius, niſi Fortunæ.

73. Incerti.

Ampla dona Fortunæ habent metum;
Et eximius ſplendor non expers-pericli eſt.
Nullaque ſecura labendi omnino ſublimitas apud humanum genus,
Quam evertere ſolet vel aliquod temporis ſpatium, vel livor,

Simul

Simul ad ſummum quis felicis vitæ excucurrerit.
Mediocritas verò in omnibus tutior:
Quod, neque nimis in humili Fortunæ
Parte feratur, nec in excelſa *nimis* contra.
Si enim ceciderit quis de minore ſpatio,
Facilè obtegendam fortitus eſt calamitatem;
Molis autem magnæ lapſus ſit magnus.
Ad res enim ſplendidas invidia perrumpit,
Subvertit autem illos, quos evexerit Fortuna.

74. AGATHIÆ.

Piſcator quidem laborabat captandis piſcibus, illum autem intuita
Prædives virgo animum ægrotabat amore:
Et ipſum fecit tori conſortem: at ille ex vita pauperi
Accepit omnigenæ tumorem magnificentiæ.
Fortuna autem ridens adſtitit, et Veneri,
Non tuus hic ludus, at meus eſt, dixit.

75. ANTIPATRI.

Virtus firmiſſima Dos.

Antigenes Gelous verba olim hæc natæ
Dixit, cùm jam eſſet iturus ad Orcum:
Virgo pulchra-genas, filia autem mea, pertende
Colum ducere, ſupellectilem auxiliarem pauperi vitæ.
Si autem veneris ad Hymenæum, Achaïdis mores matris
Probos ſerva, marito dotem firmiſſimam.

76. LUCIANI.

Multa Fortuna poteſt, ſint licet incredibilia;
Humiles tollit, potentes dejicit.
Et tuum tibi ſupercilium et faſtum compeſcet,
Licet fluvius auri latices tibi præbeat.
Non juncum, non malvam ventus unquam, maximas verò
Vel quercus vel platanos novit humi proſternere.

77. Ejuſdem.

Non *infeliciter* impingens charus es mortalibus, charus es Beatis,
Et tibi facilè auſcultant precanti.
Sin impegeris, nemo amplius tibi amicus, et ſimul cuncta Inimica, fortunæque cum momentis unà mutantia.

78. EPICHARMI.

De Nobilitate.

Enecat me iſtud genus, ne commemora, ſi me amas,
Mater, identidem genus: *nam* quibus natura
Bonum contingit nullum proprium adeſſe,
Huc confugiunt, ad monumenta,
Et genus, numerantque avos, quot *ſint*.
Enimvero neminem videris, neque dixeris, cui
Non ſunt avi: qui enim extitiſſent unquam?
Qui verò non percenſere valent hoc *genus*, ob aliquam
Migrationem, vel ob amicorum penuriam,
Quid percenſentibus ſunt ignobiliores?
Quicunque bene comparatus erit à natura ad bona,
Quantumvis Æthiops ſit mater, eſt nobilis.

79. PALLADÆ.

In Invidiam.

Invidia miſericordiâ, ſecundùm Pindarum, eſt melior.
Illis, quibus invidetur, ſplendida eſt vita.
Admodum autem infelices miſeramur. At ille ſim
Neve nimis felix, nec miſerandus ego.
Mediocritas enim optimum eſt; quoniam ſumma quidem ſuapte-natura ſolent
Pericula importare, infima verò contemptum habent.

80. In-

80. Incerti.

Invidia ipſa ipſam ſuis telis domat.

81. Incerti.

Invidia eſt peſſimum: habet tamen aliquid boni in ſe;
Tabefacit enim invidorum oculos et cor.

82. STATYLII FLACCI.

In Avaros.

Auro vir invento reliquit reſtim: at alter, aurum
Relictum cum non invenit, nexuit, quem invenit, reſtim.

83. Ejuſdem.

In Amicitiam.

Theſaurus ingens eſt fidus amicus, Heliodore,
Illi *nempe*, qui et ſervare illum novit.

84. Incertum.

Si me amantem amas, duplex gratia: ſi verò me odiſti,
Non tantum *me* odiſti, quantum ego te amo.

85. LUCILII.

Si me amas, re me ama, et ne me injuriâ afficias tu,
Fundamentum nocendi amicitiam ponendo.
Omnibus enim hominibus ego multo potiorem dico
Apertam inimicitiam doloſâ amicitiâ.
Dicunt autem et navibus fluctivagis nocentiores
Sub mare latentes petras apertis ſcopulis.

86. LU-

86. LUCIANI.

In Prudentiam.

Tardipes consilium longè præstantius; pernix autem
Semper adhærentem pœnitentiam habet.

87. THEOGNIDIS.

In Curas.

Tuum ipsius animum oblecta; molestorum verò civium
Alius de te malè, alius meliùs dicet.

88. ARIPHRONIS *Sicyonii.*

In Salutem.

Salus antiquissima beatorum,
Tecum habitem
Quod restat ævi:
Tu verò mihi lubens tori-consors fis.
Si qua enim vel opum gratia, vel liberorum,
Beatique *habiti* mortalibus
Regalis imperii, aut cupidinum,
Quas furtivis Veneris cassibus captamus,
Vel siqua alia divinitùs mortalibus oblectatio,
Vel laborum lenimen affulsit,
Tecum, beata Salus,
Floruere omnia, et nitet Gratiarum ver:
Te verò sine, nemo felix existit.

89. PLATONIS.

In Tempus.

Ævum omnia aufert: longum tempus novit mutare
Nomen, et formam, et naturam, atque fortunam.

90. In-

90. Incerti.

Roſa viget brevi tempore; ſi verò præterierit,
Quærens, invenies non roſam, ſed rubum.

Præterierit] Nempe, *breve illud tempus.*

91. LUCILII.

In Aſtrologum.

Patri meo fratrem aſtrologi vivacem *fore*
Omnes vaticinati ſunt, ut ab uno ore:
At Hermoclides ipſum ſolus dixit præmaturè moriturum;
Dixit autem, cum illum intus mortuum plangeremus.

92. Ejuſdem.

In Anum.

Capillos, ô Nicylla, quidam tingere te dicunt,
Quos tu nigerrimos foro emiſti.

93. Ejuſdem.

Caput tingis, ſenectutem verò tuam nunquam tinges,
Neque genarum rugas explicabis.
Ne itaque faciem totam ceruſſâ confinge,
Ita ut perſonam et non faciem habeas.
Nihilo enim plus valet: quid inſanis? nunquam fucus
Et ceruſſa reddet Hecubam Helenam.

94. Ejuſdem.

In Deformes.

Roſtrum habens tale, Olympice, neque ad fontem
Venias, neque inſpicias in aliquam pellucidam aquam.
Nam et tu, ut Narciſſus, conſpicatus faciem manifeſtam,
Continuò morieris, odio habens teipſum ad mortem
uſque.

95. Ejuſ-

95. Ejuſdem.

Fallax ſpeculum habet Demoſthenes: ſi enim verum
Viderit, non omnino vellet ipſum inſpicere.

96. PALLADÆ.

Emiſti cincinnos, fucum, mel, ceram, dentes:
Eodem ſumptu perſonam emiſſes.

97. LUCILII.

In Furem.

Alatum illum Hermen, Deorum miniſtrum,
Arcadum regem, boum abactorem,
Stantem hujus gymnaſii præſidem,
Nocturnus fur Aulus dixit inter auferendum,
Multi diſcipuli præſtantiores magiſtris.

98. Ejuſdem.

In Domum incuſtoditam.

Lucroſas quærite domos, prædones, alias;
Hiſce etenim eſt cuſtos firma paupertas.

99. Ejuſdem.

Bubulce, armentum procul paſce, ne te Pericles
Fur cum ipſis bobus ſimul abigat.

100. CEREALII.

In Rhetorem.

Non dicere inſignia et Attica verba quinque,
Feliciter eſt et prudenter declamare.
Neque enim ſi κάρκαιρε, et ſi νοναδεῖ, et illud σίζει,
Et πελάργιζε, dicis, protinus Homerus eris.
Mentem ſubeſſe oportet ſcriptis, et dictionem eorum
Eſſe magis vulgarem, ut *quivis* intelligat quæ dicis.

101. MENANDRI.

Siquidem injuriæ-auctorem lubenter ultus eſſet
Quiſque noſtrûm, et ſociâſſet ſtudia,
Ex æquo putans ſuam eſſe alteri factam
Injuriam, et operam præſtitiſſent *homines* mutuam acriter;
Non ulterius improbitas in nos creviſſet
Iſta malorum, ſed cum obſervarentur,
Et nanciſcerentur, quam par erat, pœnam,
Vel pauci certè admodum fuiſſent, vel aboliti.

102. PALLADÆ.

In Contumelioſos.

Multa loqueris, ô homo, humi verò ponaris brevi:
Tace, et meditare vivus adhuc mortem.

103. Ejuſdem.

Sol mortalibus lucis Deus: ſin et ipſe
Inſoleſceret ſplendens, ne lucem quidem optarem.

104. Ejuſdem.

Laudare quidem optimum; vituperium v. odii principium.
At bene loqui, Atticum eſt mel.

105. Ejuſdem.

In Inſolentem.

Si pauper ſum, quid feci? quid me odiſti non injuſtè agentem?
Clades hæc eſt fortunæ, non injuſtitia morum.

106. Incerti.

In Parcos.

Te divitem esse dicunt omnes, ego verò te dico indigum esse;
Usus enim opum testis *est*, Apollophanes.
Si particeps fis tuorum ipse, tua sunt; si verò custodias
Hæredibus, ex hoc fiunt aliena.

107. ANTIPHANIS.

Quamnam quis aliam, per Deos quæso, ob *causam*
Optaret ditescere, copiâque nummorum abundare,
Quam posse opitulari amicis,
Et serere semen Gratiæ dulcissimæ dearum?
Nam bibendi quidem et edendi voluptates
Habemus pares: non splendidis enim
Conviviis fames sedatur *melius*.

108. PALLADÆ.

Opes quidem opulenti habes, animam verò pauperis,
O hæredibus opulente, tibi autem pauper.

109. LUCILII.

Murem Asclepiades argenti-amans vidit domi *suæ*,
Et, Quid vis, dicit, amicissime mus, apud me?
Dulce autem mus ridens, Ne omnino, amice, inquit verearis:
Non cibum apud te quæro, tantùm mansionem.

110. Incerti.

Si quidem vivis cervi spatiosam vitam, vel cornicis,
Venia *tibi* plurimas opes congerenti *danda erit*:
Si verò unus es mortalium, quos continuò senectus lædit,
Ne te utique immensarum ceperit insana sitis opum.
Ne tu quidem intolerandas inter miserias animam perdideris,
Fruiti fuerint autem alii tuis bonis largiter.

111. Ejus-

111. Ejuſdem.

In Meneſtratum Cynicum.

Eſſe quidem Cynicum te, Meneſtrate, et pedibus nudum,
Et algere, nemo contradicit prorſus:
Si verò præripias panes et fruſta impudenter,
Et ego fuſtem habeo, et te dicunt Canem.

112. CARPHYLIDÆ.

In Viros Bonos.

Ne queſtu proſequaris præteriens monumentum meum, viator;
Nihil habeo lamentis dignum, ne quidem mortuus;
Liberorum liberos reliqui; unâ fruitus ſum uxore
Conſeneſcente: tribus liberis dedi nuptias,
Ex quibus ſæpè natos meo ſopivi in ſinu,
Nullius lamentatus vel morbum, vel mortem.
Qui, mihi datis inferiis innocuo, dulcem ſomnum
Dormiturum miſerunt in regionem piorum.

113. Incerti.

Ne utique mortalis cùm ſis, ut immortalis quicquam puta:
Nihil enim in vita fidum nobis in diem-viventibus.
Siquidem et hunoce Caſandrum tenet hic loculus mortuum,
Virum naturâ dignum immortali.

114. CALLIMACHI.

Si quæras Timarchum in Plutonis *domo*, ut perconteris
Vel aliquid de anima, vel quomodo mox erit:
Quæras licet ex tribu Ptolemaïde filium patris
Pauſaniæ: invenies verò illum in piorum *regione*.

115. Ejuſdem.

Hîc Saon *filius* Diconis Acanthius ſacrum ſomnum
Dormit: mori ne dixeris bonos.

116. Ejuſdem.

Suos *amicos* quiſque ferè morientes dolet:
Nicodicum verò amici et civitas hæcce *omnis* deflet.

117. Ejuſdem.

In Therin.

Curtus erat hoſpes, ut et tumulus: non longa dicam.
Theris, Ariſtæi *filius*, Cretenſis, ſub me in longum.

118. ANACREONTIS.

In Fortes.

Strenuus in prælio Timocritus, cujus hocce monumentum.
Mars quippe non fortibus parcit, ſed ignavis.

119. GERMANICI.

In Themiſtoclem.

Pro ſepulchro vili ſtatue Græciam, ſtatue verò ſuper hac
Ligna, Barbaricæ indicia cladis-navalis.
Et tumuli baſin circum inſcribe Perſicum Martem,
Et Xerxem. His ſepeli Themiſtoclem.
Columna verò ipſa Salamis ſuperſtet, geſta loquens
Mea; quid me parvis magnum inditis?

120. PHI-

120. PHILIPPI.

In eos qui ad Thermopylas moriebantur.

O hoſpes, nuncia Lacedæmoniis, quod hîc
Jacemus, illorum morigeri inſtitutis.

121. Incerti.

Nomen mihi; quid autem hoc? patria vero mihi; quapropter et hoc?
Clari verò ſum generis; quid ſi obſcuriſſimi?
Poſtquam vixeram gloriosè, reliqui vitam; quid ſi ingloriè?
Jaceo autem hîc jam. Quis, cui hæc dicis?

122. Incerti.

Vitam ubi ademiſti, donas ſepulchrum; atqui me abſcondis,
Non ſepelis: tali etiam ipſe fruaris, *precor*, tumulo.

123. Incerti.

Licet me occultes, quaſi nemo homo videat,
Oculus Juſtitiæ deſpicit omnia quæ fiunt.

124. CALLIMACHI.

Cyzicum ſi veneris, parvus *eſt* labor Hippacum invenire
Et Didymen: obſcurum nullo modo enim *eſt* genus.
Et ipſis luctuoſum ſanè dices verbum, veruntamen dic
Hoc, me illorum filium habere Critiam.

125. ANACREONTIS.

In Agathona.

Pro Abderis mortuum infelicem-robore Agathona
Univerſa ad rogum hæc inclamavit civitas:
Neminem enim talem juvenum ſanguine-gaudens Mars
Occidit inviſæ in turbine pugnæ.

126. GER-

126. GERMANICI.

In Themiſtoclem.

Hunc Themiſtocli vilem tumulum poſuit Magnes
Populus, cùm, patriâ à Medis liberatâ,
Alienam ſubiit terram et lapidem. Sic voluit
Invidia. Virtutes autem majorem habent mercedem.

127. Incerti, *hi verò*, NERONIS.

Me mortuo, terra miſta ſit igni,
Nihil curo: mea enim bene ſe habent.

128. Incerti.

In Viros haud inſignes.

Tellus alma, ſenem, Amyntichum conde gremio,
Multorum recordata, ſuper te, laborum.
Etenim aſſiduè tibi ſtirpem depegit olivæ,
Sæpe etiam Bromii palmitibus ornavit,
Et Cerere implevit, et aquæ ſulcos ducens
Reddidit quidem olerum feracem, reddidit et pomiferam.
Propter quæ tu propitia in tempora cana
Jace, et vernas floribus orna herbas.

129. SIMONIDIS.

Qui multa edi, et multa bibi, et multa mala dixi
Hominibus, jaceo Timocreon Rhodius.

130. CALLIMACHI.

Fatum verò quis bene novit craſtinum, quando et te,
Charmi, illum oculis heri in noſtris,
Proxima *die* deploratum ſepelivimus: nullam illa
Vidit pater Diophon rem luctuoſiorem.

131. AN-

131. ANTIPATRI.

In Nioben.

Solam cum liberis, mortuorum portitor, excipe me
Loquacem: ſufficit tibi onus Tantalidis.
Implebit unus uterus tuum navigium: intuere pueros
Et puella, Phœbi ſpolia et Dianæ.

132. CALLIMACHI.

In Timonem.

Timon hominum-oſor hîc incolo, quin præteri,
Plorare cùm jufferis multa, præteri modò.

133. *In eundem.*

Timon (non enim ampliùs es) numquid tibi lux, aut tenebræ inimicæ?
Tenebræ: veſtrûm enim plures in Orco.

134. LUCIANI.

Puerum me quinquennem curarum expers pectus habentem
Immitis Orcus rapuit Callimachum:
At ne me lugeas, etenim vitæ particeps fui
Modicæ, et paucorum vitæ malorum.

135. MELEAGRI.

In Uxorem.

Lacrymas tibi etiam infra ſub terrâ, Heliodora,
Dono pietatis reliquias ad Orcum.
Lacrymas infelices: multùm deflendum autem in tumulum
Libo monumentum deſiderii, monumentum charitatis,
Miſerabile enim, miſerabile meam te et inter mortuos Meleager
Lamentor, inanem Acheronti gratiam.

Heu,

Heu, heu, ubi desiderabile mihi germen? rapuit orcus,
Rapuit: vigentem verò florem pulvis fœdavit.
At te supplex precor, Tellus alma, illam omnino lugendam
Leniter tuo sinu, ô mater, amplectere.

136. Incerti.

In Senem.

Sexagenarius Dionysius hîc jaceo
Tarsensis, qui uxorem non duxi; utinam verò neque pater.

137. JULIANI *Ægyptii.*

Ipsam Thiodoten pictor: utinam autem ab arte
Aberrâsset, et oblivionem dedisset flentibus.

138. SAPPHUS.

Timadis hîc cinis, quam ante nuptias mortuam
Excepit Proserpinæ niger thalamus;
Quâ etiam defunctâ, omnes recenter acuto ferro
Æquales amabilem capitis deposuere comam.

139. Incerti.

Vides imaginem Cassiæ illius prudentis,
Licet mortua sit: virtutibus innotescit
Animæ forma potiùs, quàm corporis.

140. CALLIMACHI.

Crethida fœcundo ore, doctam pulchrè ludere,
Requirunt Samiorum sæpe filiæ,
Dulcissimam lanificii sociam, semper loquacem: illa verò dormit
Hîc omnibus somnum debitum.

Fœcundo] Anna Tanaq. Fabri vertendum jubet πολύμυθον, claram, celebrem.

141. HE-

141. HERACLIDÆ.

Hoſpes, Aretemias ſum : patria Cnidus : Euphronis veni
In lectum, partûs-dolorum non expers fui.
Duos autem ſimul pariens, hunc quidem reliqui viro ducem
Senectutis ; illum verò abduco, monimentum mariti.

Duos] *Liberos* ſubaudi.

142. DIOSCORIDIS.

In Servum.

Servus ego, ſanè ſervus, liberali me in tumulo,
Herè Timanthe, tuum poſuiſti nutritorem.
Felicem, innoxiam producas vitam : ſin præ ſenectute
Ad me veneris, tuus ego, herè, et in Orco.

143. LEONTII.

In Hectorem et Ajacem.

Hector Ajaci enſem dedit, Hectori verò Ajax
Balteum : utriuſque gratia fatalis *fuit*.

144. ARCHIÆ.

In Alexandrum Macedonem.

Cum Hectore quidem Troja ſimul occidit, nec ampliùs manus
Sublatas oppoſuit Danaïs irruentibus.
Pella autem cum Alexandro ſimul periit : patriæ itaque
Viris, non patriis viri inſignimur.

145. Incerti.

In Hippocratem.

Theſſalus Hippocrates, Cous genere, hîc jacet,
Phœbi à ſtirpe immortalis genitus.
Plurima tropæa morborum qui erexit armis Salutis,
Famam nactus magnam, non ſorte, ſed arte.

146. ISIDORI.

In Aucupem.

Viſco et calamis ab aëre ipſum ſe pavit
Eumelus, tenuiter, at cum libertate:
Nunquam verò alienam oſculatus eſt manum ventris gratiâ.
Hoc delicias illi, hoc attulit lætitiam.
Ter autem trecesimum cùm vixiſſet *ad* annum, hîc dormit,
Liberis poſtquam reliquiſſet viſcum, et pinnas, et calamos.

147. PLATONIS.

In Naufragos.

Naufragi ſepulchrum ſum, quod verò è regione, eſt agricolæ:
Adeò mari et terræ communis ſubeſt Orcus.

148. CALLIMACHI.

Utinam ne extitiſſent quidem celeres naves: non enim nos
Filium Dioclidis Sopolin gemebundi ploraſſemus.
Nunc verò ille quidem in mari alicubi fertur mortuus: loco autem illius
Nomen et inane monumentum præterimus.

149. Ejuſdem.

Naxius non in terra occidit Lycus, at in ponto
Navem ſimul et animam videt pereuntem
Mercator ab Ægina quando navigabat: ille ſanè in mari
Mortuus; ego verò fruſtra nomen tumulus habens
Pronuncio veriſſimum hocce verbum: Fuge cum mari
Rem habere, Hœdis, navita, occidentibus.

150. ALCÆI.

Inviſa ſub Arcturo nautis navigatio: per gravem verò
Procellam Aſpaſio acerbam molita eſt mortem;
Cujus vadis præter tumulum, viator, corpus autem pontus
Cooperuit, Ægæo quod perfunditur mari.
Juvenum deflenda omnis mors; in mari verò
Plurimi lacrymoſæ luctus navigationis.

151. Incerti.

Navita, ne ſciſcitare cujus hîc tumulus ſum,
At *tu* ipſe pontum ſortire benigniorem.

152. CALLIMACHI.

Duodecennem filium pater depoſuit Philippus
Hîc, magnam ſpem, Nicotelem.

153. Ejuſdem.

Matutini Menalippum ſepeliebamus, ſole autem
Occidente Baſilo mortua eſt virgo
Suâ manu: vivere enim, fratrem in ignem ubi poſuerat,
Non ſuſtinuit: duplex verò domus conſpexit malum
Patris Ariſtippi: mœſto vultu erat autem Cyrene
Tota, prole felicium orbam conſpicata domum.

154. ANTIPATRI.

In Orphea.

Non ampliùs delinitas, Orpheu, quercus, non ampliùs ſaxa
Duces, non ferarum liberos greges.
Non ampliùs ſopies ventorum fremitum, non grandinem,
Non nivis tractus, non ſtrepens mare.
Periiſti enim: te autem multum defleverunt filiæ
Mnemoſynes, mater verò præ aliis Calliope.
Quid defunctis ingemimus natis, cum defendere
Liberis Orcum ne quidem diis poteſtas?

155. JULIANI.

In Archilochum.

Monumentum hoc Archilochi maritimum, qui olim amaram
Musam viperino primus tinxit felle,
Sanguine fœdato Helicone illo miti : novit Lycambes,
Lugens trium nexos laqueos filiarum.
Tacite age præteri, viator, ne fortè hujus
Commôris in tumulo crabrones nidulantes.

156. THEOCRITI.

In eundem.

Archilochum, et fiste, et intuere veterem poëtam
Illum Iambicum, cujus infinita gloria
Penetravit et ad hesperum, et ad auroram.
Certè quidem illum Musæ et Delius amabant Apollo ;
Adeò numerosusque erat, et dexter
Carminibusque componendis, ad lyramque cantandis.

157. IONIS.

In eundem.

Non hoc tuum est monumentum, Euripide ; at tu hujus :
Tuâ enim gloriâ monumentum hoc ornatur.

158. SIMONIDIS.

In Sophoclem.

Placidè super tumulum Sophoclis, placidè hedera
Serpas, virides effundens comas ;
Et folium undique floreat rosæ, atque amans acinorum
Vitis, teneros circum palmites fundens,
Ob doctrinam sapientem ; quam mellitus ille
Elaboravit Musas inter et Gratias.

159. AN-

159. ANTIPATRI *Sidonii.*

In Anacreontem.

Floreat quatuor corymbis ornata, Anacreon, circum te hedera,
Molliaque pratorum purpureorum folia ;
Fontes autem candidi ſurſum exprimantur lactis ;
Suave-olenſque è terra dulce fundatur vinum.
Ut etiam tibi ciniſque et oſſa voluptatem percipiant ;
Siquidem ulla ad mortuos accedit lætitia.

160. CALLIMACHI.

In ſuum Patrem.

Quicunque meum præter tumulum fers pedem, Callimachi me
Scito Cyrenæi filiumque, et genitorem.
Nôris autem ambos utique: hic quidem olim patriæ armorum
Dux fuit, ille verò cecinit majora invidiâ.
Nec invidia : Muſæ enim quoſcunque viderunt lumine pueros,
Uſque dum vita manet, canos non abjecerunt amicos.

161. ANTIPATRI.

In Hermocrateam.

Viginti *ego* Hermocratea et novem liberos nixa
Nec unius *filii*, nec unius *filiæ* vidi mortem.
Non enim telis-percuſſit meos natos Apollo :
Non graviter deflendas Diana ſuſtulit virgines.
Contra autem illa quidem ſolvit mearum partus-dolores præſens,
Phœbus verò ad juventutem mares perduxit
Illæſos morbis. Vide quàm meritò præſto
Liberiſque et linguâ modeſtâ *Nioben* Tantali-filiam.

162. MYRINI.

In Imaginem Thyrſidos Paſtoris, cujus Oves dormientis ipſe Amor paſcebat.

Thyrſis paganus, qui Nympharum oves paſcit,
Thyrſis, qui modulatur Panis par fiſtulæ,
Meridianus, vini-potor, umbroſâ ſub hâc pinu dormit.
Servat autem ipſe ſumpto greges pedo Amor.
O Nymphæ, Nymphæ, excitate in-lupos-audacem
Paſtorem, ne ferarum præda fiat Amor.

163. CALLIMACHI.

In Pauperem.

Habui è tenui *re* modicum victum, nec quicquam mali
Faciens, nec injuria afficiens quenquam, Tellus alma,
Micylus: ſi quid pravum approbavi, neque tu levis
Sis, neque alii Dii, qui me habetis.

In Egeſtatem.

Ad omnia timidus pauper eſt negotia,
Et omnes ſe contemnere putat.
Cui enim res tenuis eſt, aſperiùs
Fert omnia moleſta, O Lampria.

164. ANTIPATRI.

In Thaletem.

Certè quidem parvum monumentum, gloriam verò ad cœlum uſque extenſam
Studioſiſſimi hujus Thaletis vide.

165. Incerti.

In Militiadem.

Omnes, ô Militiade, *tua* laborioſa facinora nôrunt,
Perſæ *præſertim* et Marathon, tuæ virtutis ſacrata regio.

166. In-

166. Incerti.

Filio pater hoc ſepulchrum *erexit*, contra v. fuiſſet æquum:
Erat verò juſtitiâ invidia velocior.

167. DIOGENIS *Laërtii.*

In Heraclitum.

Heraclitus ego *ſum*; quid me deorſum trahitis, ô indocti?
Non vobis laboravi, at me intelligentibus,
Unus mihi vir, ſexcenti. Innumeri autem,
Nemo: hæc eloquor etiam apud Proſerpinam.

168. ANTIPATRI.

In Diogenem.

Baculus, et pera, et duplex pannus philoſophi
Diogenis, vitæ onus leviſſimum.

169. CALLIMACHI.

In Heraclitum.

Nunciavit quiſpiam, Heraclite, tuam mortem, et ad lacrymas me
Adegit: recordatus autem ſum quoties uterque
Solem in confabulatione condidimus: at tu quidem alicubi,
Hoſpes Halicarnaſſenſis, pridem cinis *es*:
Tuæ verò vivunt luſciniæ, quibus ille omnium
Raptor Pluto non manum injiciet.

170. LEONIDÆ.

In Epictetum.

Servus Epictetus, fui et corpore mancus;
Et paupertate Irus, et amicus immortalibus *diis*.

171. CALLIMACHI.

In Cleombrotum.

Effatus, Phœbe vale, Cleombrotus ille Ambraciota
Deſiluit ab alto muro in Orcum,

Nullum

Nullum morte dignum cùm vidiſſet malum, ſed Platonis
Uno de Anima ſcripto perlecto.

172. Incerti.

In Obtrectatores.

Non inſcius ſcripſit Cimon hæc: Omni imminet operi
Momus, quem ne quidem heros Dædalus effugit.

173. JULIANI.

In Myronis Bovem.

Bubulce, quò procurrere me cogis; deſine pungere;
Non enim mihi ars etiam hoc dedit habendum.

174. GALLI.

In Poculum ſigillo Tantali ornatum.

Hîc priſtinus beatorum conviva, hîc qui ventrem
Sæpe nectareo impleverat potu,
Jam guttam mortalem deſiderat: invidus verò
Humor ſemper labio eſt inferior.
Bibe, dicit ſigillum, et myſteria diſce ſilentii:
Nos lingua præcipites hæc luimus ſupplicia.

175. LUCIANI, *hi vero* ARCHIÆ.

In Echo.

Echo ſcopulos habitantem vides, amice, Panis comitem,
Repercuſſum ſonum recenturam,
Omnigeni oris loquacem imaginem, paſtoribus dulce
Ludicrum: Quæcumque dicis, totidem audiens abi.

176. Ejuſdem.

In Statuam Veneris Cnidiæ.

Tibi formæ ſuſpendi tuæ perpulchram imaginem,
Cypri, tuâ formâ potius nihil habens.

177. JU-

177. JULIANI.

In armatam Venerem Spartæ.

Pallas Cytheream armatam dixit conſpicata:
Cypri, vin, ita ad judicium eamus?
Illa verò, molle cùm riſiſſet, quò mihi ſcutum adverſum tollere?
Si nuda vinco, quid cum arma ſumpſero?

178. XENOCRATIS.

In Statuam Mercurii.

Mercurio ligneo quidam ſupplicavit, et lignum erat,
Dein ipſum ſublatum humi jecit: ab hoc verò aurum
Effluxit fracto; contumelia præbuit ſæpe lucrum.

179. *In Statuam Junonis Herculi mammam admoventis.*

Ipſam novercam finxit: quapropter mammam
In nothum faber non addidit lac.

180. *In Statuam Nemeſis.*

Nemeſis prædicit cubito frænoque,
Neque immoderatum quid facere, neque effrænia loqui.

181. *In Templum Æſculapii.*

Caſtum oportet *illum*, qui templum thure redolens introit,
Apparere. Caſtimonia autem eſt caſto eſſe animo.

182. POSIDIPPI.
In Statuam Temporis.

Quis, unde faber? Sicyonius. Quodnam verò nomen?
Lyſippus. Tu autem, quis? Tempus omnia domans.
Quare verò ſummis *pedibus* incedis? ſemper rotor. Quid verò alas
Pedibus habes geminas? volo ventis ſublatus.
Manu verò dextrâ quid fers novaculum? viris documentum
Acie omni me acutius eſſe.
Coma verò, quid in fronte? ut eam obvius prehendat.
Per Jovem partes *capitis* averſæ quapropter calvæ ſunt?
Semel enim alatis prætermiſſum me pedibus
Nemo jam *quantumvis* cupidus reprehendet.
Tale me artifex formavit veſtrî gratiâ,
Hoſpes, et in veſtibulis poſuit documentum.

183. PLATONIS.
In Lavacrum.

Aut talis Cytheream peperit aqua, aut Cytherea
Talem reddidit aquam, ſuam cutem lavando.

184. *In alterum Balneum parvum.*

Ne faſtidis parva. Gratia ſequitur parva.
Parvus et Veneris fuit puer Amor.

185. CYRI.

Cypris cum Gratiis et filio aureis inſtructo jaculis
Cum hîc laviſſet, mercedem dedit gratiam.

186. LU-

186. LUCIANI.

A Naufragis.

Glauco, et Nereo, et Ino, et Melicertæ,
Et profundo Saturni filio, et Samothracibus Diis,
Servatus è pelago Lucillius hîc tonſus ſum
Crines capitis; aliud enim nihil habeo.

187. MELEAGRI.

In Zenophilam.

Dulce melos, per Pana Arcadem, fiſtula canis,
Zenophila canora, dulce quiddam ſonas melos.
Quò te fugiam? undique me circumeunt Amores,
Et ne tantillum reſpirare quidem ſinunt tempus.
Aut enim mihi Forma incutit amorem, aut rurſus Muſa.
Aut Gratia, aut quid dicam? omnino igne uror.

188. LUCILLII.

Aut amare dele, Cupido, prorſus, aut amari
Adjunge: ut vel ſolvas amorem, vel miſceas.

189. RUFINI.

Nonne dixi, Prodice, ſeneſcimus! non prædixi,
Aderunt citò diſſolutrices amoris?
Nunc rugæ, et capilli cani, et corpus lacerum,
Et os priores non ampliùs gerens gratias.
Numquis te, ſuperba, accedit, aut adulans
Supplicat? ut ſepulchrum verò jam te præterimus.

190. PHILODEMI.

Ars fidium et arguta loquacitas, et laſcivus oculus, et cantus
Xanthippes, et ignis jam incipiens.
O anime, incendent te; hoc verò, quâ ex parte, aut quando, et qui,
Non novi: ſcies, infelix, inter ardendum.

191. Ejuſdem.

Amatus eras, dives cùm eſſes, Soſicrates; ſed pauper factus
Non ampliùs amaris: fames remedium en quale habet!
Illa autem, quæ priùs te vocabat unguentum et dulcem Adonin,
Menophila, nunc tibi nomen quærit.
Quis? unde es virorum? ubi tibi urbs? ægrè ſanè cognôſti
Iſtud verbum, Neminem nihil habenti *eſſe* amicum.

192. Ejuſdem.

Mitto tibi, Rhodoclea, hanc corollam, floribus plexam,
Mei ipſius decerptis manibus.
Eſt lilium, roſaque clauſa, roſcidaque anemone,
Et narciſſus mollis, et purpurea viola.
His redimita, deſine ſuperba eſſe:
Flores, et defloreſcis, et tu, et corolla.

193. CALLIMACHI.

Juravit Callignotus Ionidi nunquam illa
Se habiturum nec amicum potiorem, nec amicam.
Juravit; atqui verà dicunt, quæ in amore *fiunt*
Juramenta non penetrare aures ad immortalium;
Nunc verò ille quidem alius planè accenditur igne, miſeræ autem
Nymphæ, ut Megarenſium, nec ratio, nec numerus.

194. JULIANI *Ægyptii.*

Coronam nectens aliquando inveni
Inter roſas Amorem;
Et alis prehenſum
Demerſi in vinum.
Sumptum autem ebibi illum,
Et nunc intra meos artus
Alis titillat.

195. RU-

195. RUFI *Domeſtici.*

Omnia tui amo, ſolum verò tuum judicio caſſum oculum
Odi, odioſis hominibus ſe oblectantem.

186. PLATONIS.

In Donarium Laïdis.

Quæ inſolenter riſi ſuper Græciâ, quæ amantium
Examen ad fores Laïs habui juvenum,
Paphiæ ſpeculum *ſuſpendo:* quoniam talis quidem ſpectari
Non volo, qualis verò eram olim, non poſſum.

197. HESIODI.

Ille quidem omnium optimus *eſt*, qui ipſe omnia viderit,
Sed et ille bonus eſt, qui benè monenti paruerit.
Qui verò nec ipſe videat, nec alii parere
In animum inducat, ille contrà homo *eſt* inutilis.

198. *In Virtutem.*

Quæ dixerit verba Juno, Hercule inter Divos relato.

Tuæ virtutis ſudori pulchram retulit remunerationem
Tuus pater, Hercules: ſcilicet labor immenſam gloriam
Viris novit afferre, poſt infinitum circulum certaminum.

199. ARISTOTELIS.

Ad Hermiam.

Virtus laborioſa
Humano generi
Pulcherrimum aucupium vitæ;
Tuam propter, ô virgo, formam
Et mori æmulatione dignum Græciæ fatum,
Et labores ferre tabificos et indefeſſos:
Tale menti injicis
Semenque immortale,
Auroque potius, et parentibus,
Somnoque dolores ſedante. Te

Te autem propter Jove *natus* Hercules
Ledæque filii
Multa ſuſtinuere,
Factis prædicantes tuam potentiam.
Tuo verò præ amore Achilles
Ajaxque Orci domos adiere.
Tuamque propter amabilem formam
Atarnei alumnus
Solis viduavit lumina,
Quapropter decantatus geſtis *eſt*:
Immortaleſque ipſum ornabunt Muſæ
Mnemoſynes filiæ,
Jovis hoſpitalis reverentiam celebrantes,
Amicitiæque honorem fidæ.

200. DECERPTA *ex* THEOGNIDE.

Nemo hominum perſuaſerit *te* malum virum amicum habere,
Cyrne: quid prodeſt iſte vir amicus factus?
Neque te è moleſto labore eripuerit, et damno,
Neque ſanè boni *quicquam* habens, hujus te participem vult.
Improbis verò benefacienti vaniſſima gratia eſt:
Idem ac ſerere pontum maris cani.
Neque enim pontum ſerens denſam ſegetem metas licet,
Nec malis benefaciens, viciſſim receperis.
Inexpletam enim habent improbi mentem: ſi verò unum deliqueris,
Superiorum omnium effuſa eſt gratia.
At probi plurimum fruuntur *beneficio* accepto,
Memoriamque habent bonorum, et gratiam poſtea.
Nunquam malum virum amicum fac ſodalem,
Sed ſemper fuge tanquam malum portum.
Multi ſanè potûs et cibi ſunt amici;
In ſeriâ autem re pauciores.

201.

Malis autem piè paucis cum facultatibus vivere.
Quàm dives eſſe, injuſtè opes adeptus.
In juſtitia autem comprehenſum omnis virtus ineſt:
Omniſque vir bonus *eſt*, Cyrne, juſtus qui eſt.
Divitias quidem Numen etiam improbiſſimo viro dat;
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Parit ſanè ſatietas inſolentiam, cùm improbum opes comitentur
Hominem, et cui non mens integra ſit.
Nunquam utique paupertatem animo peſtiferam viro iratus,
Neque egeſtatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim ſanè libram inclinat aliàs alii;
Aliàs quidem diteſcere, aliàs verò nihil habere.
Nunquam, Cyrne, eloquere verbum magnum: novit enim nemo
Hominum, quid nox et dies viro perficiat.

202.

Arietes quidem et aſinos quærimus, Cyrne, et equos
Generoſos, et quivis vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non gravatur
Generoſus vir, ſi ei pecunias multas det.
Nulla *fœmina* mali viri recuſat eſſe uxor
Divitis; ſed divitem vult pro bono.
Opes quidem æſtimant; et ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam:* Divitiæ miſcuerunt genus.

203.

Opes verò cui a Jove et cum juſtitia viro fuerint,
Et purè ſemper ac ſtabiliter permanent:
Si verò injuſtè præter tempus vir lucri-cupido animo
Acquiret, ſive jurejurando, præter juſtum captans,
Statim quidem ferre lucrum videtur, in fine verò
Rurſum eſt damnum. Deorum enim ſuperior eſt mens.

204. Divi-

204.

Divitiarum autem nullus *eſt* certus finis hominibus:
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. Quiſnam ſaturaverit omnes?
Opes quidem mortalibus ſunt amentia.

205.

Mali, non prorſus mali ex utero nati ſunt;
Sed cum viris malis jungentes amicitiam,
Factaque improba didicerunt, et verba maledica, et contumeliam,
Sperantes illos omnia dicere vera.

206.

Multi quidem mali ſunt divites, boni autem ſunt pauperes:
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem divitiis: quoniam illud quidem ſtabile *eſt* ſemper:
Opes verò hominum nunc hic, nunc ille habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum ſemper,
Bonoque eſt animo inque bonis poſitus, inque malis.
Si verò Deus malo viro facultates et divitias dabit,
Inſipiens malitiam non poteſt continere.

207.

Nil nimis feſtina: tempus enim in omnibus optimum
Factis hominum. Sæpe verò ad virtutem
Feſtinat vir lucrum quærens; quem Fortuna
Propenſa in magnum delictum tranſverſum agit:
Et eum fecit putare, quæ quidem ſint mala, ea bona eſſe,
Facilè; quæ verò ſint utilia, ea mala *eſſe*.

208.

O improba paupertas! cur ceſſas *me* derelicto ad alium
Virum ire? curque me non volentem amas?
Quin abi, et domum aliam obito, neque nobiſcum
Semper miſeræ hujus vitæ ſis particeps.

209. Opinio

209.

Opinio quidem hominibus malum magnum *eſt*, experientia autem optimum:
Multi inexpertam opinionem habent bonorum.

210.

Neque malis laborans triſtare mentem, neque bonis
Oblectatus ſis repente, antequam finem extremum videris:
Multos ſanè ſatietas viros perdidit dementes;
Noſſe enim arduum *eſt* modum, cùm bona adſint.

211.

Ignavis verò benefacienti duo *ſunt* mala: nam et *ſe* ſuis
Privabit multis, et gratia nulla *habebitur*.

212.

Ne unquam laudaveris, priuſquam noveris virum clarè,
Ingenium, et modum, et mores qualis ſit.
Multi ſanè fucatos, ſubdolos mores habentes,
Occultant, induti animum diurnum:
Horum verò indicat omnium tempus mores cujuſque.
Nam et ego rectam animi ſententiam longè jam extra perrexi;
Prævenique laudans, priuſquam tuos per omnia didiciſſem
Mores: nunc autem jam, navis velut, longè diſcedo.

212.

Timagora, multorum ingenium à longè inſpicienti
Cognoſcere difficile, etiamſi ſis ſapiens:
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus; alii verò virtutem perniciosâ paupertate.

214.

Spes inter homines ſola Dea bona eſt:
Alii verò *Dii* ad Olympum, *nobis* derelictis, abierunt.
Abiit quidem Fides magna Dea, abiitque virorum
Temperantia; Chariteſque, ô amice, terram reliquerunt.
Juramentaque non ampliùs fida inter homines *ſunt* juſta,
Neque Deos ullus veneratur immortales.

Piorum verò virorum genus periit, neque jura
Ampliùs cognoſcunt, neque ſanè pietatem:
Sed donec quis vivat, et videat lumen ſolis,
Piè ſe gerens erga Deos, Spem expectet:
Precetur verò Deos, et ſplendidas coxas adolens,
Speique primæ et altimæ ſacrificet:
Conſideretque injuſtorum virorum obliquam rationem ſemper,
Qui, Deos immortales nihil reverentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpibus ad mala facinora pactis initis.

215.

Nullus pretium redemptionis dans mortem fugerit, neque grave
Infortunium, niſi fatum finem impoſuerit:
Neque triſtitiam, quando nempe Deus mœrores mittit,
Mortalis vir donis, ſi velit, effugerit.

216. *Solonis quædam.*

Mnemoſynes et Jovis Olympii inclytæ filiæ,
Muſæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatem mihi à Diis beatis date, et ab omnibus
Hominibus ſemper exiſtimationem habere bonam:
Eſſe verò jucundum hic amicis, inimicis autem aſperum:
Illis quidem venerandum, his verò formidabilem aſpectu.
Pecunias autem cupio quidem habere; at injuſtè poſſidere
Nolo: poſt omnia conſequitur Pœna.
Opes verò, quas quidem Dii dederint, adſunt homini
Stabiles ex imo fundo ad verticem *uſque*.
Quas verò homines colunt, ab injuria non rite
Proveniunt, ſed injuſtis operibus inductæ,
Invitæ ſequuntur, ſtatimque immiſcentur calamitati;
Principium à parvo incipit, velut ignis,
Leve quidem imprimis, ſed luctuoſum definit.
Non enim diu mortalibus injuriæ opera durant.

217. M. E-

217. MENANDRI.

Per Minervam, eximium probitas *eſt bonum*
Ad omnia, et mirificum viaticum vitæ.

218. MENANDRI.

Si lacrymæ nobis malorum erant medicina,
Semperque qui flevit ab ægritudine ceſſabat,
Mutaremus lacrymas, dato auro:
Nunc autem non advertunt res, neque reſpiciunt
Ad has, domine, ſed eâdem viâ,
Sive piores, ſive non, ibunt.
Quid igitur proficimus? Nihil: dolor tamen
Habet, ut arbores fructum, lacrymas.

219. Ejuſdem.

Siquidem natus eras tu, Trophime, omnium *mortalium* ſolus,
Cùm peperit mater te, eâ lege ut perſtes
Facere quæ lubet, et fortunâ perfrui bonâ ſemper,
Idque Deorum aliquis recepit tibi,
Meritò indignaris: nam fefellit te,
Improbumque fecit. Sin iiſdem legibus,
Quibus nos, hauſiſti auram *hanc*
Communem (ut tecum magnificentiùs quid loquar)
Ferenda meliùs hæc, et reputanda ſunt;
Summa verò rationum *huc redit:* Homo es,
Quo mutationem citius in ſublime, et denuò
Humilitatem nullum animal ſuſtinet:
Et valde merito: infirmius enim cùm ſit
Natura, maximis verſatur in adminiſtrandis rebus;
Cum verò deciderit, multa conterit egregia.
Tu verò neque eximia, Trophime, amiſiſti
Bona, nunc autem ſunt modica etiam, quæ tibi *contigerunt*
mala.
Quare moderatione quâdam, et, quod nunc te dolet, fer.

220. MENANDRI.

In Moroſos.

De divitiis crapas, re inſtabili:
Siquidem enim nôſti has manſuras tecum
In omne tempus, cuſtodias *velim*, nemini
Alii impertiens, ſed ipſe ſolus poſſeſſor.
Si autem nihil à te, ſed à Fortuna omnia habes,
Quid invideas, ô pater, horum cuiquam?
Ipſa enim alii forſan indigno cuidam
Adempta tibi omnia ſuperaddet rurſus.
Quapropter ego te dico oportere, quamdiu
Sis dominus, uti liberaliter, pater,
Ipſum ſuccurrere omnibus, opulentos reddere,
Quam plurimos potes per te; hoc enim
Immortale eſt; et, ſi unquam impegeris,
Inde erit idem ipſum tibi *denuo*.

221. PHILEMONIS.

Quicunque dicit eorum prorſus, quæ ad rem pertinent, nihil,
Prolixum judica, licèt duas *tantùm* dixerit ſyllabas;
At benè dicentem ne judices eſſe prolixum,
Ne quidem quantumvis dixerit multa, et multo tempore.
Argumentum verò hujus rei Homerum ſume:
Is enim nobis myriades verſuum ſcribit,
Tamen ne unus quidem Homerum dixit prolixum.

222. SIMYLI.

Nec natura ſufficit ſine arte
Ad quodvis ſtudium omnino cuiquam;
Nec rurſus ars naturâ deſtituta.
Sed et his pariter duobus conſociatis
In unum, inſuper oportet adſciſcas ſumptum,
Amorem, uſum, tempus opportunum, diem-longum, aptum-
Judicem, dicta qui valet comprehendere. [a-naturâ
In quocunque enim horum quis defecerit,
Non attingit finem propoſiti.
Natura, voluntas, induſtria, diſciplina, Sapi-

Sapientes reddunt bonoſque : annorum autem ſanè
Numerus nihil aliud præter ſenectutem fert.

223. EVENI.

Multis contradicere quidem mos *eſt* de omni pariter *re*,
Rectè autem contradicere, non jam hoc in uſu *eſt*.
Et ad hos ſanè ſatis eſt verbum illud unum vetus ;
Tibi quidem hæc videntur, mihi verò illa.
Prudentes verò quis perſuaſerit celerrimè dicendo benè :
Qui quidem et facillimè docilis ſunt ingenii.

224. CALLIMACHI.

In Jovem.

Ultimi verſus primi Hymni.

Salve plurimum, Saturnie omnium-ſupreme, dator bonorum,
Dator incolumitatis : tua verò opera quis canat ?
Non fuit, non erit. Quis utique Jovis opera canet ?
Salve, Pater, ſalve iterum, da verò virtutemque opeſque.
Neque *enim* ſine virtute opulentia novit homines amplos facere,
Nec virtus *ſine* opibus. *Tu* verò da virtutemque et opulentiam.

225. Ex Hymno.

In Lavacrum Palladis.

Ne unguenta, lotrices, Palladi, néve alabaſtros
(Neque enim Minerva unguenta mixta amat)
Attuleritis : nec ſpeculum ; ſemper venuſtus eſt oculus illius.
Ne quidem, cum Idæ Phryx *Paris* dijudicabat litem,
Vel in Orichalcum magna Dea, vel Simoëntis
Inſpexit vorticem in perlucentem :
Nec Juno : Cypris verò, pellucido ære ſumpto,
Sæpe eandem bis tranſpoſuit comam.

226. PHILEMONIS.

De Agro.

Jure optimo tenenda poſſeſſio eſt mortalibus ager,
Quorum natura eget enim, diligenter fert,

Fru-

Frumenta, oleum, vinum, caricas, mel.
Vaſa autem argentea ſunt, et purpura
Tragœdis *quidem* accommoda, non *autem* vitæ.

227. MENANDRI.

De Superbia.

Argentum, juvenis, tibi videtur.
Non neceſſariorum indies modò
Æſtimationem præſtare poſſe, panium, opſoniorum,
Aceti, olei, ſed et majoris alius cujuſpiam.
Immortalitatis verò non poteſt, ne quidem ſi congeſſeris
Tantali talenta illa celebrata.
Verùm ubi morieris, hæc relinques aliis.
Quorſum igitur *hæc* dico? neque ipſe, ſi abunde opum tibi
ſit,
Confidas iſti, neque pauperes contrà
Nos deſpicias; verum felicitatis perpetuo tenore
Præbeas teipſum aſpectantibus dignum.

ANACREONTIS TEII Odæ quædam.

228. *In Lyram.*

Volo dicere Atridas,
Volo etiam Cadmum canere:
Barbitus verò chordis
Amorem ſolum ſonat.
Mutavi nervos nuper,
Et lyram univerſam.
Et ego quidem canebam labores
Herulis: Lyra verò
Amores reſonabat.
Valeatis deinceps nobis,
Heroës: Lyra enim noſtra
Solos amores canit.

229. *In*

229 *In Amorem.*

Medio noctis olim tempore,
Vertitur ubi Urſa jam
Ad manum Boōtæ,
Hominumque genus omne
Jacet labore domitum,
Tunc Amor ſuperveniens mihi
Forium pulſabat repagula.
Quis, dixi, fores frangit?
Mea interturbabis ſomnia.
Amor verò, Aperi, inquit;
Infans ſum, ne formida.
Madeo autem *pluvia*, et illunem
Per noctem deerravi.
Miſertus ſum, his auditis;
Statimque accenſa lucerna,
Aperui, et puerum quidem
Conſpicio, geſtantem arcum,
Alaſque, et pharetram.
Ad focum verò cum collocâſſem,
Palmis manus illius
Refovebam, e capillis autem
Exprimebam manantem aquam.
Ille verò, ſimul frigus *ſe* remiſit,
Age, inquit, experiamur
Huncce arcum, ſiquid mihi jam
Læditur madefactus nervus.
Tendit verò, et me ferit
Medium jecur, ut œſtrum.
Subſilit autem cachinnans,
Hoſpes, verò dixit, unà gratulare;
Cornu illæſum quidem eſt,
Tu verò cor dolebis.

230. *Ad*

230. *Ad Se.*

Dicunt mihi feminæ,
Anacreon, ſenex es.
Sumpto ſpeculo, cerne
Comas quidem non ſupereſſe,
Nudam verò tibi frontem.
Ego autem comas quidem,
Sive ſuperſunt, ſeu abierunt,
Non novi: hoc verò novi,
Senem *eo* magis
Decere jocosè ludere,
Quo propius fatalia.

231. *In Amorem.*

Lubet, lubet amare.
Suadebat Amor me amare;
At ego, habens animum
Inconſultum, non parui.
Ille autem protinus, arcu ſublato,
Et aurea pharetra,
Ad pugnam me provocabat.
At ego, ſumpto in humeris
Thorace, ut Achilles,
Et haſtilibus et ſcuto,
Pugnabam cum Amore.
Mittebat, ego verò fugiebam.
Ut autem non ampliùs habuit ſagittas,
Indignabatur, dein ipſum ſe
Emiſit pro ſagitta.
Medius autem cordis mihi
Subiit, et me ſolvit.
Fruſtra verò teneo ſcutum;
Quid enim objicerem extra,
Pugnâ intus me occupante?

232. *In*

232. *In Amorem.*

Muſæ Amorem
Vinctum corollis
Pulchritudini tradiderunt.
Et nunc Cytherea
Quærit, redemptionis pretium ferens,
Quo liberet Amorem.
Si verò liberârit quis illum,
Non exit: manebit verò:
Servire edoctus eſt.

233. *In Amorem.*

Amor olim inter roſas
Cubantem apem
Non advertit, ſed vulneratus eſt.
Digitum verò morſus
Manûs, ululavit.
Curſu autem et pennis allatus
Ad formoſam Cythéream,
Perii, mater, dixit,
Perii, et emorior.
Serpens me percuſſit parvus
Alatus, quem vocant
Apem agricolæ.
Illa verò dixit, ſi aculeus
Dolet ille apis,
Quantum, videtur tibi, dolent illi,
Amor, quotquot tu feris?

234. *In Cicadam.*

Beatam prædicamus te, Cicada,
Quod ſummis in arboribus,

Exiguum rorem potus,
Rex tanquam, canis.
Tua enim ſunt illa omnia,
Quotcunque ſpectas in agris,
Et quotcunque afferunt Horæ.
Tu verò cum agricolis pacem colens,
Nulla ex re quicquam lædens:
Tu verò honorata mortalibus,
Æſtatis dulcis propheta.
Amant quidem te Muſæ,
Amat quoque Phœbus ipſe,
Canoramque dedit cantilenam.
Senectus autem non te terit,
Prudens, terrigena, cantû amans,
Doloris expers, ſanguinis et carnis expers,
Prope es Diis ſimilis.

235. *In Amorem.*

Moleſtum non amare,
Moleſtius verò et amare:
Moleſtius verò omnium
Fruſtra eſſe amantem.
Genus nihil ad amorem:
Sapientia, mores calcantur.
Solum argentum ſpectant.
Pereat primus ille,
Qui argentum adamavit.
Ob hoc non frater,
Ob hoc non parentes.
Bella, cædes ob iſtud,
Quodque pejus, perimus
Ob hoc nos amatores.

236. MOSCHI.

Amor Fugitivus.

Venus Amorem filium altum inclamabat, i. e. *alta clamant, dicebat,*
Si quis in triviis vagantem vidit Amorem,
Fugitivus meus eſt: Index munus habebit.
Eſt autem Puer ille inſignis: inter viginti alios cognoveris ipſum,
Corpore non albus, verùm igni ſimilis: oculi ipſius
Acres et flammei, mala mens, dulcia verba?
Non enim idem ſentit et loquitur; ut mel, vox eſt;
Sed, cum iraſcitur, mens eſt immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: doloſus Puer, crudelia ludit.
Pulchre capillatum *eſt illi* caput, habet autem protervam faciem.
Exiguæ quidem illius ſunt manus, ſed procul jaculatur:
Jaculatur uſque ad Acherontem, et Inferni regem.
Corpore quidem nudus, at mens illi tecta eſt:
Et volucris ſicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad illos,
Viros et mulieres, viſceribus autem infidet.
Arcum habet valde exiguum, ſuper arcu verò ſagittam:
Exigua illi ſagitta, at in cœlum uſque fertur,
Et aurea in humeris pharetra: in ea autem ſunt
Amarulentæ arundines, quibus ſæpe etiam me ſauciat.
Omnia ſunt crudelia, omnia; multo verò magis quæ ipſi eſt
Parva fax, Solem ipſum perurit.
Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miſereariſ.
Et ſi quando flentem videris, cave ne te fallat:
Etiam ſi riſerit, tu attrahe ipſum: atque ſi voluerit te oſculari,
Fuge: malum eſt oſculum, ipſa labra ſunt venenum.
Si verò dixerit, cape hæc, dono tibi quæcunque mihi ſunt arma,

Ne quicquam attigeris: fallacia dona *sunt:* igne enim omnia tincta sunt.

237. PYTHAGORÆ.

Aurea Carmina.

Primum Deos immortales, ut lege ordinatum est,
Cole, et jusjurandum observa, deinde Heroas præclaros:
Et inferos Dæmonas venerare, legitima *eis sacra* faciens:
Parentesque honora, et qui genere tibi proximi sunt.
Cæterorum verò tibi amicum virtute fac quisquis *est* optimus.
Lenibus autem cede verbis, factisque utilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati causâ.
Hæc quidem sic teneas. Cæterùm his superior esse assuesce,
Ventre quidem primum, et somno, et libidine,
Et iracundiâ. Turpe verò quippiam nunquam feceris, nec cum alio,
Nec tecum: sed omnium maximè teipsum reverere;
Deinde justitiam exerce, et verbis et factis.
Neque inconsideratè te in ulla re gerere assuesce;
Sed nôris quòd omnibus Fato destinatum sit mori:
Pecuniæ verò aliàs acquiri volunt, aliàs perdi.
Quasque divina forte homines calamitates habent,
Earum quamcunque portionem habeas, leniter fer, nec indignare:
Mederi tamen illis decet, quantum potes. Sic verò cogita:
Non admodum multum bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi verò ad homines tam mali quàm boni sermones
Accidunt: quibus neque exterrearis, neque finas
Te dimoveri *ab instituto.* Mendacii verò si quid dicatur,
Leniter sustine. Quod autem *nunc* dicam, per omnia perficiatur:
Nemo nec verbis te deceptum adegerit, neque omnino factis,
Ut facias dicasve quod tuo animo non melius est.

Consulta

Conſulta ante opus, ut ne ſtulta *inde* exiſtant.
Stolidi utique eſt et facere et dicere inconſiderata viri.
Verùm ea perage, quæ te poſtea non moleſient.
Nihil autem illorum age quæ ignoras; ſed diſce
Quæcunque opus eſt: atque ita jucundiſſimam vitam tranſiges.
Neque ſanitatem corpoream neglectui habere oportet,
Sed modum in potu, cibo et exercitiis
Adhibere; modum autem voco id, quod tibi dolorem non creaverit,
Sed aſſueſce victum habere purum, non delicatum.
Et cave ea facere quæcunque invidiam habent.
Ne ſumptus importunè facias, velut honeſti ignarus;
Nec illiberalis ſis, modus quippe in omnibus optimus.
Fac autem ea quæ tibi non nocuerint: et rationes ſubduxeris ante opus.
Neque ſomnum languentibus oculis admiſeris,
Priuſquam diurnorum operum ſingula ter *animo* obieris:
Quo tranſilii? qoid autem feci? quid mihi, cùm oportuit non peractum eſt?
Exorſus autem à primo percenſe: et, dcinde
Turpibus quidem perpretatis, increpa *te*; bonis verò delectare.
Hæc elabora, hæc meditare; hæc opus eſt te adamare:
Hæc te in divinæ virtutis veſtigia conſtituent.

238. PHILISCI.

Vir juſtus eſt, non quivis injuriam non inferens,
Sed qui, inferre injuriam cum valet, non vult:
Neque, qui parva accipere abſtinuit,
Sed qui magna perdurat non accipere,
Cùm habere poſſit et poſſidere impunè.
Nec quiſquis hæc omnia præſtat quovis modo,
Sed qui, doli-neſciam ſinceramque habens naturam,
Eſſe juſtus, et non videri eſſe ſtudet.

239. BI-

239. BIONIS.

Idyllium III.

Auguſta mihi Venus adhuc dormienti adſtabat,
Inſantulum Amorem pulchra manu ducens.
Ad terram nutantem; talique me affata eſt modo:
Canere mihi, chare paſtor, acceptum Cupidinem doce.
Sic dixit, et illa quidem abiit; ego verò, quæ paſtoritiæ carmina modulatus eram,
Stultus, utpote volentem diſcere Amorem docebam,
Ut invenit obliquam tibiam Pan, ut tibiam Minerva,
Ut teſtudinem Mercurius, citharamque ut dulcis Apollo.
Hæc ipſum edocebam: Ille verò non curavit *meas* fabulas,
Sed mihi ipſe canebat amatoria, et me docebat
Mortalium immortaliumque amores, et Matris opera.
Et ego oblitus ſum quidem eorum, quæ Amorem docebam;
Quæ verò me Amor docuit amatoria, omnia didici.

240. PHILEMONIS.

Graviora mala reddunt plerique, here,
Ipſi ſuâ culpâ, quàm ſunt ea ſuâpte naturâ.
Nempe, mortuus eſt filius, vel mater cuipiam,
Vel per Jovem aliorum neceſſitudine conjunctorum quis,
Siquidem hoc ſic acceperit: Mortuus eſt, mortalis enim erat,
Tantundem ſit malum, quantum reverà fuit.
Si verò, vita non vitalis, non amplius tuebor,
Deperiit: Si *inquam* ſecum iſta conſideret,
Ad mala is alia conſarcinat mala.
At qui ratione rectè ſubductâ omnia ſecum conſideret,
Quod dolet deducit, quod juvat verò aſſumit.

241. EURIPIDIS.

Creſphontes.

Pax profundis *florens* opibus,
Et pulcherrima beatarum Dearum, Deſiderium

Deſiderium mihi tui *creſcit*, quum adeò moraris.
Veritus ſum verò, ne prius laboribus
Superaverit me ſenectus, quàm
Tuum venuſtum *detur* tueri florem,
Et decentibus-junctos-choreis cantus,
Corolliſque gaudentes comeſſationes.
Adventa mihi, venerabilis, hanc urbem;
Inviſam ſeditionem arce ab ædibus,
Inſanientemque diſcordiam,
Acuto gaudentem ferro.

242. MENANDRI.

---------- Illum beatiſſimum prædico,
Quicunque luctûs-expers, Parmenio, contemplatus
Pulchra hæc, quam primùm abiit, unde venit,
Solem illum communem, ſidera, aquam, nubes,
Ignem. Eadem, centum licèt annos vivendum ſit,
Videbis præſentia, annos licet paucos admodum,
Pulchriora his alia nunquam videbis.
Panegyrin crede quandam eſſe tempus
Hoc quod dico, peregrinationem hanc ſupra;
Turbam, forum, fures, aleæ luſus, occupationes.
Si primus exieris, divertes melius:
Abiiſti enim viatico inſtructus, inviſus nemini;
Qui diutiùs moratur, delaſſatus deceſſit.
Et malè ſeneſcens, alicujus rei indigus ſit,
Jactatus hoſtes invenit, inſidias aliunde ſenſit.
Non felici morte deceſſit, qui ad ſenium pervenit.

243. PHILEMONIS.

O Cleon, deſiſte nugari, ſiquidem pigreris diſcere,
Orbam auxilio tibi vitam imprudens reddes:
Neque enim naufragus, niſi terram prehenderit allatus,
Unquam ſe ſervare valuerit; neque vir egenus cum fiat,

Artem

Artem nullam edoctus valeat tutò vitam agere.
Sed, *inquies*, opes ſuppetunt nobis. Quæ quidem celerrimè pereunt.
Sunt poſſeſſiones, domus. Fortunæ autem viciſſitudines non ignoras,
Quod opulentum reddit mendicum craſtino die.
Si quis verò ex nobis in Artis portum penetraverit,
Anchoram ibi jacit alligatam ſecuritatis cauſâ.
Si verò indoctus tempeſtate fors jactatus fuerit,
Contra egeſtatem in ſenectute nihil habet perfugii.
At ſodales, et familiares tui, per Jovem,
Symbolam conferent ne optes amicorum periculum facere;
Sin minus, ſcies illos nihil aliud eſſe, præter meram umbram.

244. PHILEMONIS.

Per Jovem Maximum, putabam, Soſia,
Ego quidem olim pauperes vivere ſolos
Doloribus affectos. Divitum verò vitam
Hilare quiddam eſſe, et lætitiam parere.
Nunc verò eorum differre quotidianis
Impenſis ſolummodo vitam cerno:
Miſerias verò habere majores, *quotquot* fortunis majores ſunt.

INDEX

BL

INDEX

ALPHABETICUS,

ſecundum Numerum

EPIGRAMMATUM

CONCINNATUS.

A.

Num.

Εἰς Ἀγάλματα τινὰ
Εἰς Ἀγῶνας καὶ Ἀγωνιστὰς
Εἰς Ἀγρὸν
Ἀλέξανδρον τὸν Μακέδονα
Ἄμπελον
Ἀνακρέοντα
Ἀνακρέοντος Μέλη τινὰ
Εἰς Ἀναπήρους
Ἄνδρας ἀγαθοὺς
Ἄνδρας οὐκ ἐπισήμους
Ἀνδρίαν καὶ Ἀνδρείους

IN Statuas quaſdam 176, &c.
In Certamina, 1, 2,
Agrum 226
Alexandrum Macedonem 144
Vitem 3
Anacreontem 159
Ex Anacreonte Carmina quædam 228, &c.
In Mutilos 4
Viros bonos 112 ad 118
Viros obſcuriores 128
Fortitudinem et Fortes 5, 6, 118, 128, 129, 130

INDEX.

Εἰς Ἀνθρώπινον βίον	In vitam humanam	21 ad 23
Ἀνταπόδοσιν	Retributionem	10
Ἀπειλὴν	Minas	11
Ἀρετὴν	Virtutem	12, 198
Ἀρτέμιδος ναὸν	Templum Dianæ	58
Ἀρχίλοχον	Archilochum	155, 156
Ἀσκληπιοῦ ναὸν	Templum Æſculapii	181
Ἀστρόλογον	Aſtrologum	91
Ἄσωτον	Intemperantem	13
Αὐλητὴν	Citharœdum	14
Αὐτάρκειαν	Sufficientiam	15 ad 20
Ἀφροδίτης ἄγαλμα	Statuam Veneris	176, 177
Ἀφύλακτον	Domum incuſtoditam	98, 99
Ἀχαρίστους	Ingratos	41, 42, 43
Β.		
Βίωνος	Bionis	239
Εἰς Βρέφος	In Puerum	33
Γ.		
Εἰς Γέροντα	In Senem	136, 137, 138, 139, 140, 141
Γῆρας	Senectutem	34
Γραῖαν	Anum	92, 93
Γραφίδα	Calamum Scriptorium	35
Γυναῖκα	Uxorem	135
Δ.		
Εἰς Δένδρα	In Arbores	36, 37
Δία	Jovem	224
Διογένη	Diogenem	168
Δοῦλον	Servum	142
Δυσειδεῖς	Deformes	94, 95, 96
Ἐν Δυσκόλῳ	In Morоſum	220
Εἰς Δυσπραγίαν	In Infelicitatem	38

INDEX.

E.

Εἰς Ἕκτορα καὶ Αἴαντα	In Hectorem et Ajacem	143
Ἔπαινος	Laudes	39
Ἐπίκτητον	Epictetum	170
Κλεόμβροτον	Cleombrotum	171
Ἑρμίαν	Hermiam	199
Ἑρμοκρατείαν	Hermocrateam	161
Ἑρμοῦ ἄγαλμα	Statuam Mercurii	178
Ἔρως δραπέτης	Amor fugitivus	236
Ἔρωτα	Amorem	40, 229, 231, 232, 233, 235
Περὶ Εὐγενείας	Nobilitatem	78
Εἰς Εὐριπίδην	Euripidem	157, 241
Εὐχή	Preces	44

Z.

Εἰς Ξενοφίλαν	In Zenophilam	187 ad 190

H.

Εἰς Ἡράκλειτον	In Heraclitum	167, 169
Ἥρας θηλαζούσης ἄγαλμα	Statuam Junonis lactantis	179
Ἡσιόδου	Hesiodi	197
Ἠχοῦς ἄγαλμα	Statuam Echûs	175

Θ.

Εἰς Θαλῆν	In Thaletem	164
Θανάτου	Mortem	46, 47, 48, 49
Θεμιστοκλία	Themistoclem	119, 126, 127
Θεόγνιδός τινα	Ex Theognide quædam	200
Εἰς Θεούς	In Deos	50, 51
Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας	In eos qui ad Thermopylas occubuerunt	120 ad 125
Θουκυδίδην	Thucydidem	55

Εἰς Ἰξευτὴν	In Aucupem 146
Ἱπποκράτην	Hippocratem 145
K.	
Εἰς Καιρῶ ἄγαλμα	In Statuam Temporis 182
Κλέπλας	Fures 97
Κόλακας	Adulatores 53, 54
Κρησφόντας	Creſphontes 241
Λ.	
Λαΐδος ἀνάθημα	Laïdis carmen votivum 196
Εἰς Λουτρὸν	In Lavacrum ſeu Balneum 183, 184, 185
Λύραν	Lyram 228
M.	
Εἰς Μενάνδρον	In Menandrum 30, 101 217 ad 220, 227, 242
Μενέστρατον Κυνικὸν	Meneſtratum Cynicum 111
Μεσοτότητα	Mediocritatem. 56, 57
Μιλτιάδην	Miltiadem 165, 166
Μύρωνος βοῦν	Myronis Bovem 173
Μυρίνης	Myrini 162
N.	
Εἰς Ναυαγήσαντας	In Naufragos 147 ad 152
Ναυτιλίαν	Navigationem 59, 186
Νεμέσεως κίονα	Nemeſis Columnam 180
Νιόβην	Nioben 131
Ἀεὶ Νοσοῦντας	Semper Ægrotos 52
O.	
Εἰς Οἶκον ἀφύλακτον	In domum incuſtoditam 98, 99
Ὅμηρον	Homerum 65
Ὀρφέα	Orpheum 154

INDEX.

Π.

Εἰς τῆς Παλλάδος λοῦτρὰ	In Lavacrum Palladis	225
Παραμυθίαν	Solatium	63
Πατέρα ἑαυτῦ	Patrem ſuum	160
Πατρίδα	Patriam	64
Πλουτοῦντας	Divites	61, 62
Πρόνοιαν	Providentiam	68
Πτωχὸν καὶ Πενίαν	Pauperem et Egeſtatem	163
Πυθαγόρου Χρυσᾶ Ἔπη	Pythagoræ dicta aurea	237

P.

Εἰς Ῥήτορας	In Oratores	100, 101
Ῥώμην	Romam	7

Σ.

Εἰς Σιωπὴν	In Silentium	67
Σόλωνός τινα	Solonis quædam	216
Σοφίαν	Sapientiam	69
Σοφοκλῆν	Sophoclem	158
Σωφροσύνην	Temperantiam	70

T.

Εἰς τόρευμα Ταντάλου ἐν σφηνδονίῳ	In Poculum figillo Tantali ornatum	174
Τέττιγα	Cicadam	45, 234
Τίμωνα	Timonem	132, 133, 134
Τύχην	Fortunam	71 ad 77

Y.

Εἰς Ὑβρίστας	In Contumelioſos	102, 103, 104, 105, 172
Ὑγίειαν	Salutem	88

Εἰς

INDEX.

Φ.

Εἰς Φειδωλὲς
Φθόνον
Φιλαργύρες
Φιλημόνος
Φιλίαν
Φρόνησιν
Φροντίδας

In Parcos 106 ad 110
Invidiam 79, 80, 81
Avaros 82
Philemonem 240, 243, 244
Amicitiam 83, 84, 85
Prudentiam 86
Curas 87

X.

Εἰς Χελιδόνα
Χρόνον
Χρυσᾶ Ἔπη

In Hirundinem 60
Tempus 89, 90
Aurea Carmina 237

FINIS.

Lately published by J. POTE, *at Eton, for the Use of* Schools.

THE ACCIDENCE, or, Rudiments of the Latin Tongue: A new Edition reviſed, Price 8d.

THE LATIN GRAMMAR, with the Proſodia and Conſtruings compleat: A new Edition reviſed and improved, 1s. 6d.

Engliſh Examples *adapted to the above Latin Grammar.*

EXEMPLA MINORA, or, new Engliſh Examples to be turned into Latin, for the uſe of the lower Forms. A new Edition reviſed and improved both in the Examples and Index. 1s. 3d.

EXEMPLA MORALIA, or, a ſecond Book of new Engliſh Examples to be turned into Latin. A new Edition reviſed. 2s.

SHORTER MORAL EXAMPLES; abſtracted from the Exempla Moralia; and adapted for the uſe of Youth of the lower Claſs. 1s. 6d.

FARTHER ENGLISH EXAMPLES, or, Book of Cautions for Children in rendering Engliſh into Latin; with the ſignification and uſe of certain Engliſh Particles; with Phraſes Engliſh and Latin under each Head; Containing alſo,

1. Uſeful Obſervations for the young Beginner,
2. Figura, or the Figures of Conſtruction.

Each Part explained by proper Examples. Alſo a Vocabulary Engliſh and Latin. A new Edition greatly improved. 1s. 3d.

HISTORIA ANTIQUA, or, Antient Hiſtory, to be rendered into Latin: Containing,

1. The Hiſtory of the Heathen Deities,
2. The Antient Hiſtory of Greece,
3. The Antient Hiſtory of Rome,
4. The Antient Hiſtory of Britain.

With an Account of the Greek and Roman Writers, and other eminent Perſons of each Nation. The Fifth Edition, reviſed and improved. To which are now firſt added, Maps of Antient Greece and Britain, with a Plan of old Rome. 3s.

WILLYMOT's Peculiar uſe and ſignification of certain Words in the Latin Tongue: or a Collection of Obſervations, wherein the elegant Senſe of Latin Words is fully explained by proper Engliſh Examples, tranſlated from the pureſt Latin Writers. 4s. 6d.

N. B. *The above Books of* Engliſh Examples *form a gradual and beneficial Plan of Tuition in the Latin Tongue.*

BL